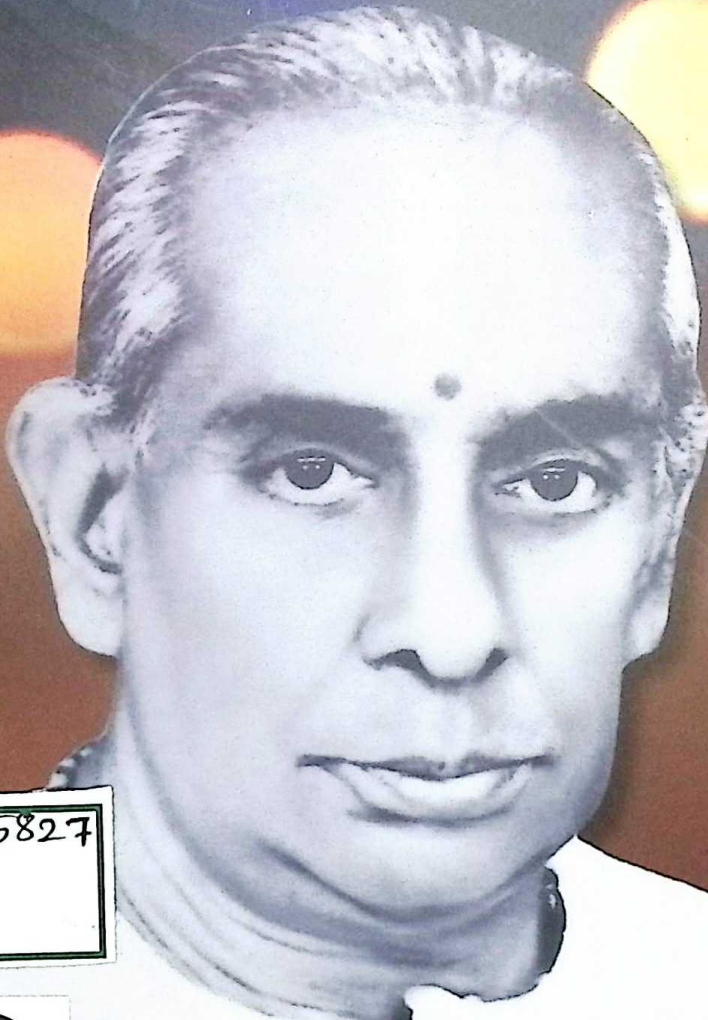

முத்தமிழ் முன்னோர்

தமிழ்விடுதலா-பேராசிரியர் இரா.இராதாகிருஷ்ணன்
இலக்கியத் துறம்

Acc.No-45827

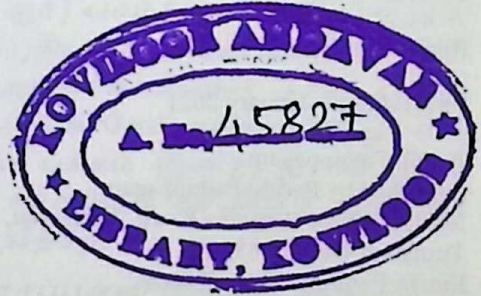

கவியருவி அப்துல் காதர்

முத்தமிழ் முன்னோர்

தமிழ்விடுதலா-பேராசிரியர் இரா.இராதாகிருஷ்ணன்
இலக்கியத் துடம்

கவியருவி அப்துல் காதர்

‘முத்தமிழ் முன்னேர்’

தமிழ்விடுதலா-பேராசிரியர் இரா.இராதாகிருஷ்ணன்
இலக்கியத் தடம்

கவியருவி அப்துல் காதர் ©

முதற்பதிப்பு : ஜனவரி 2022

வெளியீடு : பரிதி பதிப்பகம்

56சி/128. பாரத கோயில் அருகில், ஜோலார்பேட்டை,

திருப்பத்தூர் மாவட்டம் - 635 851

மின்னஞ்சல் : Parithijpt@gmail.com

அலைபேசி : 7200693200, 8098908840

அச்சாக்கம் : தூர்கா பிரின்டர்ஸ், சென்னை

நூலாக்கம் : தங்கம் கிராஃபிக்ஸ், சென்னை

பக்கங்கள் : 224

விலை: ரூ.220

Mutthazmizh Munnoor

Prof. Ira.Rathakrishnan Literary Track

Poet Abdul Kadar ©

First Edition - January 2021

Parithi Pathippagam

Published by Parithi Pathippagam

56C/128, Near Bharatha Kovil, Jolarpettai,

Tirupattur District-635851

Email: Parithijpt@gmail.com

Cell: 7200693200, 8098908840

Printed at Durga Printers, Chennai

Layout: Thangam Graphics, Chennai

Pages : 224

Price : Rs. 240

ISBN : 978-93-94187-42-9

கலைமாமணி, சொல்லின் செல்வர், நாவுக்கரசர்
முனைவர் சோ.சத்தியசீலன்

அன்பிற்கினியவர்களே !

வணக்கம். என் வாழ்க்கையில் பல்வேறு நூல்களைப் படிக்கின்ற வாய்ப்பினை இறையருளால் நான் பெற்றிருக்கிறேன். ஆனால் என்னிடத்தில் அணிந்துரைக்காகப் பேச்செல்லாம் கவிமழையாய்ப் பெருகும் ஞானம் கைவரப் பெற்ற அருமைத் தம்பி (அவர் என் மாணவர்தான் என்றாலும் என் மீதுள்ள அளவற்ற அன்பு கருதி என்னை அண்ணன் என்றே அழைப்பார். நானும் மகிழ்ந்து அதனை ஏற்றுக்கொண்டேன்) வாணியம்பாடி, பேராசிரியர் கவிமாமணி முனைவர் தி.மு.அப்துல்காதர் எழுதியிருந்த எங்களருமைப் பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணனின் (ஆர்.ஆர்) வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் வந்திருந்தது. அப்துல் காதர் எழுதியுள்ள நூலின் வாசகங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். அவ்வாசகங்களை நான் கலந்து படிக்குங்கால் நற்கருப்பஞ்சாற்றிலே தேன் கலந்து, செழுங்கனி தீஞ்சுவை கலந்து, பக்கத்துப் பக்கம் இனித்தது. காரணம் என்ன? என் ஆசிரியர் என் ஊணிலும் ஊணிலும் உயிரிலும் கலந்து கரைந்து நிற்பவர் ஆயிற்றே.

1950ஆம் வருடம் திருச்சிராப்பள்ளி தேசியக் கல்லூரியில் நான் சேர்ந்த நேரம். பிற்காலத்தில் அனைவரும் அறிந்த குடுமித் தோற்றம் அப்போது இல்லை. முடி கிராப்பாக இருந்த நேரம். உயர்ந்த உருவம். கைப்பந்து நன்றாக ஆடுந்திறம் பெற்றிருந்ததால், உரமேறியிருந்த கரங்கள். வைரம் பாய்ந்த உடல்வாகு. சிவந்த நிறமில்லை. ஆனால் அழகான தோற்றம். கண்டவுடன் என்னைக் கவர்ந்த அவரிடத்தில் நான் என்னை இழந்தேன். எனக்கு எல்லாமுமாக ஆனார். தமிழார்வத்தை என்னுள் ஏற்படுத்தினார். ஊர்தோறும் அழைத்துச் சென்று தமிழக

மேடைகளில் வலம்பெறச் செய்யும் பலத்தைப் பெற்றுத் தந்தார் அப்பெருந்தகை. இராதாகிருஷ்ணனால் சத்தியசீலன் பெற்ற உயர்வினை என்னவென்று சொல்வது? எதைச் சொன்னாலும் அது குறைவே. அவருக்கும் எனக்குமான உறவு குறித்து ஒன்றைச் சொல்லலாம். என் தந்தை இவ்வுலக வாழ்வைவிட்டு விலகுவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன் பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். என் இல்லம் வருகிறார். இவன் உங்கள் அடைக்கலம், உங்கள் ஒருவரால் மட்டுமே இவனை நல்முறையில் வழிநடத்த முடியும் என்று சொல்கிறார். அன்று பற்றிய கரம் அவர் காலம்வரை அதை விடவே இல்லை. ஆர்.ஆர். இல்லத்தில் அவருடைய துணைவியார் திருமதி புவனேஸ்வரி அன்னை என்னைத் தன்னுடைய மூத்த மைந்தனாய் ஏற்றுப் போற்றியவர். அவர் பிள்ளைகளுக்கு மூத்த அண்ணனாகிறேன் நான். காலத்தால் அழிக்க இயலாத இந்த வண்ண எண்ண நினைவுகளை மீண்டும் என் உள்ளத்தில் தோற்றுவித்தது அப்துல்காதரின் நூல்.

சங்க நூல்கள், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், திருமுறைகள், கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம், பாரதி என்று அனைத்து நூல்களிலும் ஈடுபட்டு, ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணிய பல நயங்களை கண்டுரைத்த எங்கள் ஆசிரியரின் பரந்துபட்ட அறிவினை எண்ணி, வியந்தவாறே மகிழ்ந்து, இந்த நூலினில் ஆழ்ந்தேன். இன்று மேடைகளில் அவர் கண்டுரைத்த நயங்களையெல்லாம் தாமே கண்டதாக உரைக்கும் பலரைக் கண்டு உள்ளத்துள் சிரித்துக் கொள்கிறேன். எங்கள் ஆசிரியர் சுயம்புவாய் மலர்ந்தவர். இந்நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு அவர் பெருமை நன்கு விளங்கும். அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் கடந்தும் பசுமரத்தாணியாய் என் உள்ளத்தில் பதிந்திருப்பது போல, அப்துல் காதர் உள்ளத்திலும் எங்கள் ஆசிரியரின் வார்த்தைகள் பதிந்திருப்பதைக் கண்டு உவகை அடைகிறேன்.

படிக்கும் காலத்திலேயே கவிதைகளை எழுதும் பழக்கம் கைவரப்பெற்ற நூலாசிரியர் எம் ஆசிரியரின் பெருமையினை விவரிக்கப் பலவிடங்களில் கவிதையினைக் கையாளுகின்றபோது அது மேன்மேலும் படிப்பதற்குச் சுவையாக இருக்கின்றது.

பேரறிஞர் அண்ணா, பெருங்கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், பாரதக் கதைகளை நன்கு அறிந்த பேச்சாற்றல் பெற்ற சான்றோர்கள், மாணவர்கள், எளிய பாமர மக்கள் என்று பலதரப்பட்டவர்களும் ஆசிரியரின் திறமையினைப் போற்றிப்

புகழ்ந்ததைப் படிக்கும்போது உள்ளத்தில் இன்பத்தேன் வந்து பாய்கிறது.

‘காணின் குவளை’ (பக்கம்-1) ‘என்பிலதனை’ (பக்கம்-) போன்ற குறட்பாக்களுக்கு எங்கள் ஆசிரியரின் விளக்கத்தைப் படித்தால் மீண்டும் ஒரு பரிமேலழகனைக் கண்ட மகிழ்ச்சி ஏற்படும்.

கம்பனின் பல்வேறு பாடல்கள் குறித்து வகுப்பிலும் வெளி மேடைகளிலும் கேட்ட நயங்களை எல்லாம் படிக்கும்போது காவியம் படைத்த கம்பன் இதனையெல்லாம் நினைத்துப் படைத்திருப்பானா? என்ற எண்ணம் ஏற்படும்.

சிலம்பில் இயற்கை வழிபாடே நூலின் தொடக்கம் என்பதனை அறிந்து மகிழும் வேளையில் காதையின் மாந்தர்களைக் குறித்தும் அது உணர்த்துகின்றது என்பதனை இதுவரை யாருமே உரைக்காத வகையில் வெளிப்படுத்தியுள்ள பேராசிரியரின் புலமைக்கு ஒருசோறு பதமது.

பாரதி நூற்றாண்டு விழாவில் எம் ஆசிரியரின் பேச்சுக் குறித்து எழுதியுள்ள பகுதியைப் படித்தபோது அன்று அருகிருந்து அதனைக் கேட்டபோது ஏற்பட்ட திருப்தியைவிட பல ஆண்டுகள் கழித்து இன்று படிக்கின்றபோது என்னை மறந்து கடந்த காலத்தில் களித்து நின்றேன் நான்.

பேச்சைக் கட்டுரையாக வடிப்பது என்பது பெருங்கலை. எம் ஆசிரியரின் பேச்சுகளை நடுவராய் நின்று வழங்கிய தீர்ப்புகளைப் பக்கம் பக்கமாகச் சுவை குன்றாது உரையாகவும், கவிதையாகவும் அழகுற வெளிப்படுத்தியுள்ள அருமைத் தம்பி காதரை எப்படிப் பாராட்டுவது என்றே தெரியவில்லை. கம்பன், சீதை வாயிலாக அனுமனுக்குச் சிரஞ்சீவியாய் பதம் அளிக்கும் வண்ணம் ‘இன்றென இருத்தி’ என்றொரு வாழ்த்தினைச் சொன்னனான். அதுவே என் வாழ்த்தாய் அமைகின்றது.

வசந்தகால நினைவுகள் நெஞ்சில் ஈரமாய் நிற்க, அந்த ஈரம் கண்களில் எட்டிப் பார்க்கிறது. கையெழுத்துப் பிரதியாய் என் கைகளில் தவழும் அருமைத் தம்பி அப்துல் காதர் வரைந்துள்ள எங்கள் ஆசிரியரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலினைக் கீழே வைக்க மனம் வரவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் படிக்கிறேன். என் எதிர்கால இந்தியா குருவின் மகிமையை அறிந்துகொள்ள இந்நூல் வழிவகுக்கும். அள்ள அள்ளக் குறையாத அட்சய பாத்திரம் எங்கள் ஆசிரியர். அப்பாத்திரத்தில் எஞ்சியவொரு

ஒரு சில பருக்கைகளையே விருந்தாகப் பரிமாறியிருக்கிறார். கவிமாமணி அப்துல்காதர். இதனைப் பெருவிருந்தாக மாற்றி, விரைவில் படைக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளோடு அவருக்கு என் நன்றியினையும் வாழ்த்துகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்றென்றும் அன்புடன்
சோ.சத்தியசீலன்

திருக்குடுமித் தேவர் ஞானஉலா

தமிழ்ச்செம்மல்
புலவர்.வே.பதுமனார்
பொருளாளர்
தமிழியக்கம்

பச்சைப் பசும்புல்முதல் இலைகள் குலவும் பெருமரங்கள்வரை வெய்ய வெளிச்சத்தால் நனைகின்ற எல்லா உயிர்களுக்கும் சூரியனைத் தெரியும். ஆனால், சூரியனுக்கு எதுவும் தெரியாது வெளிச்சத்தையும் வெப்பத்தையும் தருவதைத் தவிர. கவியருவி. பேரா. முனைவர் அப்துல்காதரைத் தமிழ் கூறும் உலகத்துச் சான்றோர் அனைவர்க்கும் தெரியும்: ஆனால், தமிழர் ஒவ்வொருவரையும் தெரியாது. கவியருவி அப்துல்காதர் அவர்கள் மும்முனை மின்சாரத் தமிழ்வானம். அதன் மின் அழுத்தத்தின் ஒருமுனை கவிதை: இன்னொரு முனை கருத்துச்செறிவு: மற்றொரு முனை சிந்தனைச் செறிவு. அதனாலேயே தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் தமிழ் ஒளியில் நனைகிறது: வெப்பத்தால் துலக்கம் பெறுகிறது.

இந்தக் கவிதைக் கதிர்மணி எழுந்தால் பொன்வண்ணம்: உச்சத்தைத் தொட்டால் அறிவுக் கண்வண்ணம்: கண்களைவிட்டு விலகினாலோ தீவண்ணம். இவ்வண்ணத்தமிழ் ஒளிவண்ணத்தில் திளைக்கின்ற எண்ணற்ற ஆர்வலர்களில் எளியவனும் ஒருவன் என்றே எட்ட நின்று வியந்தேன்.

இந்தக் கவிச்சுடர் மூலத்தின் ஆதிமூலம் எது என்று விழியுயர்த்திப் பார்ப்போர் ஏராளம். அன்று காற்று மைந்தன் அனுமன் அந்தச் சூரியனைப் பார்த்தவண்ணம் சூரியனையே ஆசானாக்கிக் கொண்டு பின் நோக்கி நடந்தே கல்லாத

கலைகளையெல்லாம் கற்றானாம். அத்தகைய பேறு எமக்குக் கிட்டவில்லையே என்று ஏங்கிய க லலம் உண்டு. அந்தக் கதிரவன் இசுலாமியாக் கல்லூரிக் குழி ஆடியில் பட்டபோது, அது என்மேல் படவில்லையே என்று ஏங்கினேன். அது இலக்கிய உலாப் போந்தபோது, அருகில் நின்று அதன் அறிவொளியில் நனைந்தேன்: கருத்துச்செறிவு வெப்பத்தில் தீக்காய்ந்தேன்.

இத்தகைய ஒளிக்கும் சூட்டுக்கும் மூலம் எது என்று எல்லோரைப் போலவே தேடினேன். இந்த நூலில் நுழைந்து பார்க்கின்றபோதுதான் இதன் ஆதி ஒளிமூலம் திருச்சிப்பேராசிரியர் ஐயா ஆர். இராதா கிருஷ்ணன் என்னும் திருக்குடுமித் தேவரின் நெற்றிக் கண்ணொளி என்று புலப்பட்டது. அந்த ஞானவெளிச்சத்தின் ஓர் ஒளி மையம் வாசிச கலாநிதி கி.வா.ஜெகந்நாதன் என்றறிகையில் வியப்பின் அடர்த்தி பன்மடங்காகிவிட்டது. அந்தத் திருக்குடுமித் தேவரின் ஞான உலாதான் இந்த நூல் என்று பதிவிட்டுப் பெருமை கொள்கிறார் நூலாசிரியர் பேரா. முனைவர் அப்துல் காதர் அவர்கள். இதனை அவர் எடுத்துக் காட்டும் அழகே அழகு.

பதரெடுத்துப் பிரித்து விதைநேர்த்தி செய்யக்

கதருடுத்தி வந்த ஐயா ஆர்ஆர்

வெள்ளைத் தாமரைவிட்டு மாணவப்

பிள்ளைத் தாமரையில் குடியேறும் பேராசான்,

என்றாலும் வேறுபாடு ஒன்று உண்டு.

ஏடின்றிக் கலைத்தெய்வம் எந்நாளும் இருந்ததில்லை;

ஏடுதாங்கி வகுப்பெடுக்கும் வழக்க மெங்கள்

ஐயாவுக்கு எப்போதும் இருந்த தில்லை!

இந்த வரிகளில் அவர்தம் பேராசிரியர் ஐயா ஆர். இராதா கிருஷ்ணன் அவர்களின் திருமுகம் நமக்கு அறிமுகமாகிறது.

தான் உருகித் தரையைத் தொட்டாலும்,

உள்ளே பூணூல் அணிந்திருந்தாலும்

வெளிச்சம் தருவதில் வித்தியாசம்

பாராட்டியதே இல்லை இந்த மெழுகுவர்த்தி

என்று அவரை அவர்தம் மாணவர் கவியருவி தரிசனப் படுத்தும்போதுதான், அந்த ஒளிமூலத்தின் மேன்மை புலப்படுகிறது.

“இரமலான் மாதத்தில் 30 நாள்களும் நோன்பிருப்பது என்வழக்கம். திருச்சி சிங்காரத் தோப்புப் பகுதியில் சமஸ் பிரான் தெருவில் இருக்கும் மிலாப் மகாலில் தங்கிக் கல்லூரியில் படித்து வந்தேன். இரமலான் நோன்பு வைக்கும் நியமமாகப் பின்னிரவு 4 மணிக்கு உணவு உண்ண வேண்டும். ஓர் இரவு என் அறைக் கதவு தட்டப்பட்டது. விழித்து எழுந்து நேரம் பார்த்தேன் இரவு 3.30 மணி. கதவைத் திறந்து பார்த்தேன். ஐயா ஆர்.ஆர் அவர்கள் நிற்கிறார்.”

“காதர்! தஞ்சாவூருக்குப் பக்கத்து ஊரில் கோவில் திருவிழா; சொற்பொழிவாற்ற அழைத்தார்கள். நிகழ்ச்சி முடித்துத் திருச்சி வரும்போது இரவு 3 மணி. இரமலான் நோன்பு வைக்கும் உன்னை உன் அறைக்குச் சென்று உன்னை எழுப்பிவிட வேண்டும் என்று எண்ணினேன். மிதிவண்டியில் வந்தேன்” என்றார் என் ஆசான். “தூக்கத்திலிருந்து எழுந்த எனக்கு முகம் அலம்ப என் கண்ணீரே போதுமானதாக இருந்தது. ஐயாவின் மிதிவண்டி மணி ஒலி, விரதம் இருக்கவும், மகுதியில் நள்ளிரவில் ஒலி பெருக்கி வாயிலாக அழைக்கும் மகுதிப் பணியாளரையும் அன்று எழுப்பியதுதான் உண்மை. பக்கத்தில் இருந்த மகுதி மினராவின் உச்சி, ஆர்.ஆர். ஐயா அவர்களின் திருக்குடுமித் தலையாகவே தரிசனம் தந்தது. திருச்சி எனக்குத் திருச்சிராப்பள்ளி பள்ளி வாசலாகவே ஆகிவிட்டது” என்ற நூலாசிரியரின் எழுத்துக் கற்பூர ஒளியில் பேரா. ஐயா ஆர்.ஆர். அவர்களின் ஞானஉலா தரிசனம் கிடைக்கிறது படிப்போருக்கு.

“இரமலான் பெருநாளன்று ஐயா ஆர்.ஆர் அவர்கள் ஒரு மஞ்சள் பையிலிருந்து பிரியாணிப் பொட்டலத்தைத் தம் பிரிய மாணவர் அப்துல் காதருக்குத் தந்தார்” என்று அறிகையில், அன்று கண்ணப்பரின் “ஊன்”

படையலை உவந்து ஏற்ற அன்பு அசலாக வெளிப்படுகின்றது, திருக்குடுமித் தேவராம் காளத்தி அப்பரின் கரிசனம் தரிசனமாகிறது.

“தம் ஒத்த பேராசிரியர் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒரு ரூபா பெற்று, ஏழை எளிய மாணவர்களின் கல்லூரிக் கட்டணத்தை ஐயா ஆர். ஆர் அவர்கள் கட்டினார்கள்” என்ற இந்த நூலின் பதிவால் பேரா. ஆர்.ஆர் அவர்கள் தம் கையிருப்பில் ஒரு துளியையும் வைத்துக் கொள்ளாமல் இறுதித் துளியையும் வழங்கும் ஈகை வானமாய் நிற்கையில், உலாவில் தம்மை இழக்கும் மங்கையர் போல வாசகர்கள் களிக்கின்றனர்.

இந்த நூலில் ஆசிரியர் கவியருவியின் நடை, “உரை நடையா? பிறைநடை நடக்கும் பேதைப் பருவத்தார்க்கு வாய்த்த நிறை நடையா? முறைநடை நடக்கும் பருவமங்கையர்க்கு வாய்த்த விரை நடையா? தமிழுக்கு மட்டுமே வாய்த்த தனி நடையா?” என வியக்கிறோம். இந்த அரிய நடைகண்டு சொக்காதவர் உண்டோ மண்மேல் என்றே எண்ணிப் போற்றுகின்றோம் நூலாசிரியரை.

தமிழ் நூல் பரப்பில் செய்யுளுக்கு, யாப்புக்கு மட்டுமே அணி இலக்கணம் வகுத்தனர் நூல்அறிபுலவர்கள். அணிகளுக்கெல்லாம் தாய் உவமை அணியே என்பதைச் சேய்களாய்ச் சீம்பால் குடித்த இலக்கியங்கள் சாட்சியாகும். நரை திரையில்லா இளமை நடை நடக்கும் இந்த நூலை எடுத்துப் படிப்பவர் எவரும், நூலில் உவமை உலாவை எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள். “பேரா. ஆர்.ஆர். அவர்களின் பேச்சைக் காது கொடுத்துக் கேட்டால் கருப்பையில் இருக்கும் குழந்தையும் கைத்தட்டும் என்பது அடி இமைபோல் அசைக்கமுடியாத உண்மை” என்ற உவமையாகா உவமையைப் படிக்கும் சுவைஞர் இமைகொட்டாமல் கைக்கொட்டி மகிழ்வார் என்பது உறுதி.

வில்லாடல் போர்க்களத்தில் அம்புகளைப் பாய்ச்சி வெற்றியை விளைக்கும்; சொல்லேர்க் களத்தில் சொல்லாடல், வரிகளை எறிந்து வெற்றியை விளைக்கும். தமிழர்கண்ட களம்போல சுவைஞர்களின் நிமிர்வை வெற்றிகாண வைக்கிறார் சொல்லேர் உழவரான நூலாசிரியர் அப்துல் காதரின் சூரத்தனத்தைப் போற்றாதார் உண்டோ?

ஐயா பேரா. ஆர்.ஆர். அவர்களின் இராமாயண வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இராமனைப்போல் அழகாம்: சங்க இலக்கிய வகுப்பு சீதையைப் போல் அழகாம்: திருக்குறள் வகுப்பு கண்ணகியைப்போல் அழகாம்: சைவ சித்தாந்த வகுப்போ மாதவிபோல் அழகாம். இப்படி அழகுக்கு அழகூட்டும். செப்படி நடை நலம் நூலின் விழுப்பொருளாம் பேரா. ஆர்.ஆர். அவர்களுக்கு அவர்தம் மாணவர் அப்துல் காதர் அவர்கள் சூட்டிய மணிமாலையாய் நூல் முழுவதும் சுடர்விடுவதைக் காணலாம்.

எண்பத்தாறு விருதுகளைப் பெற்று வரலாற்றுச் சாதனை படைத்த கவிஞர் சுரதா, உவமைக் கவிஞர்; கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், படிமக்கவிஞர்; கவியருவி அப்துல் காதர் அவர்களோ

உருவகக் கவிஞர். அவர் திருச்சி தேசியக் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பம் போட்ட கண்ணப்பனாம். அவரைத் தடுத்தாட்கொண்ட புத்திளமைப் புளகிக்கும் ஐயா பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்கள் திருக்குடுமித் தேவராம். பேராசிரியர் மாணவர்தம் வேர்மட்டம் நோக்கிப் பாய்ந்த வேர்வை மழையாம், தனக்கெனச் சேமித்து வைக்காத புண்ணிய வங்கியாம், புண்ணியத்தையும் பகிர்ந்து அளிக்கும் பாசச்சுனையாம்: எழுத்துகளாகக் கரையும் சுண்ண மெழுகுவர்த்தியாம்.

கலைபயில் தெளிவும் கட்டுரை வன்மையும் ஓர் ஆசிரியர்க்கு வேண்டிய பண்புகள் என்பார் நன்னூலார். இந்தத் திருச்சிப் பூணூலார்க்கு வாய்த்த மென்னூலார் தாம் என்பதை இந்தப் பொன்னூலில் பரக்கப் பந்தி வைத்துள்ளார் கவியருவி அப்துல்காதர் அவர்கள். ஆசிரியப்பாவான தம் பேராசிரியர்க்குத் தப்பாமல் வந்து வாய்த்த இன்னிசை வெண்பாவான நூலாசிரியரின் பேனாமுனை உழுத வரிகளில், பாரசீகக் கவிஞர் ஃபிர்தவஸ் அவர்கள் காதல் நடைபோடுகிறார்: பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்கள் உரையாடல் ஊர்வலம் போகின்றார்: பூங்காவில் பிச்சை எடுக்கும் ஆனைச் “சகோதரரே” என்றழைக்கும் ருஷ்ய எழுத்தாளர் லியோ டால்ஸ்டாய் கருணைக் கால்வைத்துக் கடுகி நடைபயில்கிறார்.

பேரா. ஆர்.ஆர் அவர்களை அறிமுகப்படுத்திய கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்கள். “அந்த ராதாகிருஷ்ணன் மயக்குவதைப்போலவே இந்த ராதாகிருஷ்ணன் மயக்குவார்: ஒருவேறுபாடு அந்த ராதாகிருஷ்ணன் முன்னே குழல் வைத்திருப்பான். இவரோ பின்னே குழல் (பிங்குடுமி) வைத்திருப்பார். அவனோ கோபியர் கொஞ்சம் இரமணன்: இவரோ வேட்டியர், புடவையர் மதிக்கும் இரமணன்” என்ற மயக்கும் நடையில். சொக்கிப்போகிறோம். நூலில் உலகவர்க்கு நன்னடை நல்கும் அறிஞர் பெருமக்களின் அணிவகுப்பைக் கண்டு சுவைஞர்கள் வியப்பார்கள்.

ஆங்கிலக் குளிர்வெண் மேகங்களிலும் படியும் நூலாசிரியர் சிந்தனைக் கருக்கில் வேண்டுவார்க்கெல்லாம் அறிவு மழையாய் இறங்கிக் குளிர்ச்சியும், மலர்ச்சியும் வழங்குவதை எண்ணிச் சுவைஞர் வட்டம் எழுச்சி கொள்கிறது. திருவாசகத்தைப் பற்றி அருள் தந்தை ஜியுபோப் அவர்கள், STONE MELTING SONG – BONE MELTING SONG என்று பதிந்ததைப் பெருமை பொங்க, மெச்சிப்

பாராட்டுகிறார் நூலாசிரியர். அவர்தம் பேராசிரியர் ஆர்.ஆர் அவர்கள் உரையாளர்களை வகைப்படுத்திய தன்மையை நூல் சிறப்பாகப் பேசுகின்றது. உரையாளர்கள் மூவகைப்படுவர் Narrators, Orators, Creators. Narrators தாம் படித்ததை அச்சுப் பிச்சாமல் சொல்லி உரையாற்றுவோர். Orators - புலவர்களைப்போலக் கிடுகிடுவென உணர்ச்சி பொங்கச் சொற்பெருக்காற்றுவோர். Creators - பேரறிஞர் அண்ணாவைப்போல் அசலான சிந்தனைகளைத் தூண்டிச் சுவைபடப் பேசுவோர். இவ்வண்ணம் பேசுவோரை வகைப்படுத்திக் காட்டுவாராம் பேரா. ஆர்.ஆர். அவர்கள். ஆங்கிலத்தில் ஆழங்கால்பட்ட நூலாசிரியர், காதர் இந்நாளின் காதலர் பற்றி, "LOVE AT FIRST SIGHT தான் காதல்: ஆனால் LOVE AT PURSE SIGHT" என்றானதை எண்ணி நகையாடுகின்றார்.

இன்றைய அரசியரில் ஆடுகளத்தில் தப்புத்தப்பாய் ஆடும் அவலத்தைத் தம் புதுக்கவிதை மட்டைகளால் ஓங்கி அடித்து நொறுக்கும்போது ஆசிரியர்பால் புள்ளிகள் குவிவதை உள்ளக் காட்சியால் கண்டு உவகை கொள்வர் நூலில் படிவோர்.

1. பணத்தாள் அடித்தேன் பிடித்தார்கள்
பணத்தால் அடித்தேன் விடுத்தார்கள் எனவும்
2. இந்தக் காதைப்போல
மந்திரிகளுக்கு வாங்கிப் பழக்கமே தவிர
வழங்கிப் பழக்க மில்லை.. எனவும்
3. கர்ணன் அம்மா அழைத்தும்
அணிமாறவில்லை-எனவும்
4. மந்திகளும் மந்திரிகளும் ஒன்றுதான்
மந்தி மரம்விட்டு மரம்தாவும்
மந்திரிகள் கொடிமரம்விட்டுக்
கொடிமரம் தாவுவார்கள் .. எனவும்

5. ஒருபுட்டித் தண்ணியால் வாக்காளர்கள்
அழுக்காகி விடுகிறார்கள் சலவை நோட்டுக்காக எனவும்

6. வேட்பாளர்கள் மூக்குத்தியைக் கொடுத்து
மூச்சையே திருடுகிறார்கள் எனவும்

7. வெளுப்பதற்காக வந்து அழுக்காகி விட்ட
வண்ணார்களையும் வெள்ளாவி வைத்து
வெளுப்பதற்கு இராமராச்சியம்
அமைய வேண்டும் எனவும்

அப்துல் காதர் அடித்து நொறுக்கும்போது புதிய விடிவெள்ளி
எல்லாத் திசைகளிலும் சுடர்விடுவதைக் காணலாம்.

நாடக அரங்கில் கண்ணைக்கவரும் வண்ண ஒளியாலும்
நடிப்பாலும், ஒப்பனையாலும் பார்ப்பவர் கண்களை ஈர்த்துவிட
முடியும். கண்ணே இல்லாதவரையும் இசைஅரங்கு கருவிகளால்
ஈர்த்துவிட முடியும். ஆனால் பேச்சரங்கில் கேட்பவரை, நூல்
அரங்கில் படிப்பவரை ஈர்ப்பது எப்படி? “அது உரையாளரின்
சொல்லாடலில்தான் இருக்கிறது” என்பதைத் தம் ஆசான்
பேசும் கருத்தரங்குகள் பட்டிமண்டபங்கள், தனியுரை அரங்குகள்
ஆகியவற்றால் அறிந்துகொண்ட கவியருவி இந்த நூல்முழுவதும்
மோனையைப்போல் முன்னிற்கிறார். எதுகையைப்போல்
ஈர்த்துவிடுகிறார்.

இலக்கியக் கலைஞானி முனைவர். அ.ச. ஞானசம்பந்தம்
அவர்கள் திருச்சியில் பேச வந்தார்கள். அக்கூட்டத்தில்
அவரோடு பேசத் திருக்குமிழ் தேவரான பேரா. இராதா
கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு இன்னொரு கூட்டத்திலும் பேச
ஏற்பாடாகி இருந்ததை அறிந்த திரு. அ. ச. ஞா அவர்கள்,
“நீங்கள் முன்னே முடித்து விட்டுக் கூட்டத்துக்குப் போகலாமே”
என்றார் பேராசிரியரிடம். “எனக்கு முன்னே முடித்துப்
பழக்கமில்லை. பின்னே முடித்துத்தான் பழக்கம்” என்று
தன் குடுமியைக் காட்டிப் பேசியதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்
அப்துல் காதர் அவர்கள்.

இப்போதுதான் தெரிகிறது கவியருவி அவர்களின்
சொல்லாடல் திறத்தில் பளிச்சிடும் உரைநடைநலம்

பேரா. ஆர். ஆர். அவர்கள் வழங்கிய ஒளி நடையே என்று! கண்ணொடுகண் நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனுமில் எனும் குறள்வழி கருத்து வழங்கும் கவியருவி அவர்கள் மேலேயுள்ள கண்கள் கூட்டணி அமைத்துக் கொண்டால், கீழ்மட்டத்தில் உள்ள வாய்ச்சொல் பேசாமல் ஏற்கத்தானே வேண்டும் என்று காட்டிய சொல்லாடலில் சொக்கிப் போய், அவர்தம் எழுத்துத் தேரில் ஏறிக் களித்த ஈர்ப்பில் நூலை முழுவதுமாகப் படித்திட விழைகிறோம்.

ஏற்றமிகு தலைவனின் பண்பாட்டையும் கற்பித்தலின் மென்பாட்டையும் பிறர் போட்ட பாட்டையில் பயணிக்காமல், தன் முனைப்பாலே தானே போட்ட தனிப்பாட்டையில் எடுத்து இயம்பும் பேரா. ஆர்.ஆர். அவர்களின் ஞான உலாப் பொருளனைத்தையும் ஆவணப் படுத்தியுள்ளார் சின்னமனார் செப்பேடாம் கவியருவி அப்துல் காதர் அவர்கள்.

இதுவரை எவரும் பின்பற்றாத உத்தியைக் கையாள்கின்றார் நூலாசிரியர். பேராசிரியர்தம் வகுப்பு நடைமுறையைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் எடுத்துத்தரும் இந்த இனிய நூலின் ஒவ்வொரு பக்கமும் தித்திக்கின்றது. நூலாசிரியரின் எண்ணம் சித்திக்கிறது. அதனால், இந்த நூலை எடுத்துப் படிப்போர்க்குப் பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்களின் பண்பு நலன்களோடு இலக்கியத்தில் பொதுளிய சொல்லின் ஆழம் நுட்பம் திட்பம் அதனால் விளையும் இன்பம் எல்லாம் மகரந்தமாய் ஒட்டிக் கொள்கிறது; புதிய சிந்தனைக் கனிகளை ஈட்டித் தருகிறது.

தான் எடுத்துக் கற்பிக்கும் நூல் எதுவாக இருந்தாலும் அதில் ஆழங்கால்பட்டு, ஆராய்ந்து, எடுத்த சிந்தனைமுத்துகளை மாணவர்களின் மகுடத்தில் சூட்டி அழகு பார்க்கும் பேரா. ஆர்.ஆர். அவர்களின் நூலில் படிந்த திறமும், படிப்பித்த பாங்கும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் தாம்பெற்ற நூல் இன்பத்தை எல்லாம் பாய்ச்சிவிடும் ஒரு பதிய உத்தியால் தம் பேராசிரியர் அவர்களின் ஞானஉலாப் படிமத்தை ஒளி துலங்கும் அரிய படைப்பாகவே படைத்து வழங்கியுள்ளார் பேராசிரியரின் பெரியவாச்சான் பிள்ளையான பிரியவாச்சான் பிள்ளைகவியருவி அப்துல் காதர் அவர்கள்.

பேராசிரியர் ஈடுபாட்டோடு கற்பித்த சைவ சித்தாந்தப் பாடத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தேர்வில் மாணவர் அப்துல் காதர் முதன்மை பெற்று விருது பெறுகிறார். தம்

திருக்குடுமித் தேவர் ஞான உலாவுக்கு முதல் தீபாராதனை இந்த விருது என்றே மாணவர் உலகம் அன்று களித்தது.

கம்பனின் கொம்பு என்று புகழ்பெற்ற பேரா. ஆர்.ஆர் அவர்களுக்கென்றே தமிழ் முதுகலை வகுப்பில் தொடங்கப்பட்ட பாடம் 'கம்பன்' என்பதே. அதை இரண்டாண்டுக் காலம் அவர் கற்பித்தபோது வெளிப்பட்ட இலக்கிய நுட்பங்களை அவர்தம் மாணவர் அப்துல் காதர் எடுத்து வைக்கும் அழகே அழகு. இராமாயணத்தில் இளைஞர்க்கும் ஏன் முதியவர்க்கும் பிடித்தமான ஒற்றைத் தொடர் 'அண்ணலும் நோக்கினான்; அவளும் நோக்கினாள்' என்பதே!

“அதென்ன உம், உம் இரட்டை உம்மை?” என்று கேட்ட பேராசிரியர்க்கு விடை வராததால் தாமே, “உம் உம் என்று இருவரும் ஒப்பி உடன்பட்டு நோக்கினார்கள்” என்று கூறியதும், தட்டுவதற்குக் கைகள் இல்லாமல் நாற்காலிகள் மறுகினவாம். சீதை இராமன் இவ்விருவரில் எவருடைய அழகு பெரிது என்று வகுப்பில் மாணவர்களை நோக்கி வினா உளியால் தட்டுகிறார் பேரா. ஆர்.ஆர் அவர்கள். மாணவர்கள் ஒரு மனதாய்ச் சமம் என்றார்கள். “நம்பியைக் காண நங்கைக்கு ஆயிரம் நயனங்கள் வேண்டும்; கொம்பினைக் காணுந்தோறும் குரிசிற்கும் அன்ன தேயால்” என்ற பாடல் வரிகளை எடுத்துக்காட்டி, விளக்கத் தொடங்கினார் பேராசிரியர். “பாடலை உற்றுக் கவனித்தால் கம்பன் ஒரு சூட்சுமத்தை வைத்திருப்பதைக் காணலாம். இராமனைப் பார்ப்பதற்குச் சீதைக்கு ஆயிரம் கண்களே போதும். ஆனால், சீதை இராமனைப் பார்த்த அளவில் அவன்

கண்களில் நிலையாகக் குடி கொண்டுவிட்டான். அதனால், அழகுக்கு அழகனான இராமனையும் சேர்த்தே சீதையைப் பார்க்க வேண்டும். அதனால் காணும் தோறும் பார்க்கும் ஒவ்வொரு முறையும், சீதையைப் பார்ப்பதற்கு ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும் என்பதால், சீதையின் இராமனைவிட இராமனின் சீதையே பேரழகு” என்று பேராசிரியர் எடுத்துக் காட்டியதும், தென்றல் விசிறியாகி மூளைக்குள் விசிறத் தொடங்கிவிடுகிறது” என்பார் அந்தத் திருக்குடுமி வெண்சாமரத்துக்கு வாய்த்த வெட்டிவேர் விசிறி அப்துல் காதர்.

“எதை எப்படிப் பார்க்கவேண்டும் என்று தெரியாமல் மயங்கும் பார்வைக் கோளாறு உள்ள மாணவர்களுக்குப் பிற

ஆசிரியர்கள் கண் கண்ணாடியாக வந்தார்கள். பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்களோ மாணவர்களின் கண்ணாகவே வந்தார்” என்று கவியருவி அப்துல் காதர் காட்டும்போது, பயின்றால் இத்தகைய பேராசிரியடமே பயில வேண்டும் என்னும் விழைவு எவர்க்கும் மேலோங்கவே செய்யும். என்றாலும், சூரியனின் வெப்பத்தை வாங்கி வைத்திருக்கும் பூமியைப்போல நமக்கு வாய்த்துள்ள கவியருவி இருக்கும்போது என்ன கவலை என்றே நெஞ்சம் நிறைவில் அமைதியுறுகிறது.

இந்த நூலில் வள்ளல் பெருமானின் “தடித்த” ஓர்மகன் என்று சொல் நுட்பம் அதில் வழியும் பாசம், விசுவாமித்திரரின் வேள்வியைக் காக்கச் சென்ற இராம இலக்குவர்களுக்குக் கம்பன் காட்டிய இணைஇமை உவமைப் பொருத்தம், மதுரைக்குக் கோவலன் கண்ணகியரை “வாராதீர்கள்” என்று கையசைத்த தோரணக் கொடிகள், இராம இலக்குவரை வா வா என்று அழைத்த மிதிலை மதில் கொடிகள் இவை இரண்டுக்கும் உள்ள தொங்கல் வேறுபாடு, கைகேயி கைதேர்ந்தவன் சம்பராசுரப் போரில் தயரதன் தேர் அச்சாணி முறிந்து போகத் தன் கையைவிட்டுத் தானே சாரதியாக நின்று வெற்றியை வழங்கிய கைத்திறம், கைகேயி தசரதனிடம் கேட்ட வரங்களில் “மற்றைய” பொருளின் நுட்பம், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். “யானோ அரசன் யானே கள்வன் என்று சொல்லும் நுட்பம், யானோ அரசன் என்றது ஆராய்ச்சி; யானே கள்வன் என்றது தீர்ப்பு; கெடுக என் ஆயுள் என்றது (தண்டனை) ஒறுப்பு” என மூன்றையும் ஒருசேரக் காட்டிய அறிவின் நுட்பம், சேலுண்ட ஒண்கணாரில் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம் எனத் தொடங்கும் பாலகாண்டப் பாட்டில் உள்ள வாய்மை, தவறியவனைப் பால்மாறினான் எனக்குறிப்பிடும் பாமரர் வாய்ச்சொல் வழக்கு, கோவலன் + கண்ணகி எனும் தொடரில் அமைந்துள்ள ஆறு சமன்பாடுகள், குந்தி கர்ணனை நீரில் விட்டதால் அவள் நீரோட்டி, சூரியன் ஒளித் தேரோட்டி, குருவின் சாபம் சூரோட்டி, பார்த்தசாரதி தேரோட்டி” என்ற இயைபு இருந்தாலும், தேர்க்காலில் வீழ்ந்துவிட்ட கர்ணன் என்று காட்டும் இயைபில்லா மரணவாய்க்கால், வீரமரணமுற்ற தன் மகனைப் போர்க்களத்தில் தேடிக் கண்டு, முலைசுரந்த முதாட்டியின் பீடு, கேளாமலே கொடுக்கும் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் பெருமை, இன்று போய் நாளை வா என்று இராமன் கூறியதன் நுட்பம் மற்றுநின் “வல்வரவு வாழ்வார்க்கு உரை” என்ற தலைவியின்

உரைத்தொடரில் உள்ள சிறப்பு, பெருங்காடுபெரிய காடு என்று எண்ணும் சீதையின் நிறைவு, குகனொடும் ஐவரானோம் எனும் பாடலில் மலைமக்களுக்கு (Sheduled Tribes) ஆட்சியில் முன்னுரிமை, “நுந்தை உன் தந்தை” என்ற சொல்லில் உள்ள ஆழம், பட்டினப்பாலை புறத்திணையாகத் தோன்றினாலும், தலைவன் தலைவியிடை நிகழும் அக ஒழுக்கத்தை அவர்தம் பெயர்களைச் சுட்டிக்கூறாத திண்மையால் அகத்திணையே எனக்காட்டும் அகவுரை, பட்டினத்துச் சாலைவழி ஓடியது வெறுங்கஞ்சியில்லை கொழுங்கஞ்சி என்பதுதான் மெய்ம்மை, சிலப்பதிகாரப் பாண்டியன் குற்றவாளி அல்லன் என நிறுவும் நுணுக்கம், பாரதியாரின் பாஞ்சாலி வினவிய வினாவில் உள்ள மெய்ம்மையின் தீவிரம்; பாரதியாரை முழுமையாக வடித்துக் காட்டும் சிந்துச் செம்மொழி என்றிவ்வண்ணம் தம்பேராசிரியரிடம் கற்றனவற்றையும் பெற்றனவற்றையும் சிந்தாமல் சிதறாமல் இனிவரும் தலைமுறைக்கு ஊட்டிவிடும் கவியருவி அப்துல் காதரை அவர்தம் பேராசிரியர் ஈடு பெரியவாச்சான் பிள்ளையைப்போலப் பிரியவாச்சான் என்று மெச்சிக் குறிப்பிட்டுப் பெருமைகொண்டது குருத்துவப் பட்டாபிடேகம் அல்லவா?

இராமக்காதையின் பட்டாபிடேக நிறைவுப் பாடலில், “அரியணை அனுமன் தாங்க, அங்கதன் உடைவாள் ஏந்த, பரதன் வெண்குடை கவிக்க, இருவரும் கவரிவீச, விரைசெறி குழலி ஓங்க, வெண்ணெயூர்ச் சடையன் தங்கள் மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி, வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி” என்பதான முடிப்பாட்டு கம்பராமாயணத்தின் அடிப்பாட்டாகிவிட்டது. முரண் என்பது உரைநடைக்கும் அழகுதானே!

இந்தப் பாட்டில் முடி சூடிய இராமனின் தலையே இல்லை ஏன்? மக்களாட்சி அது என்பதால், மக்கள் தத்தம் தலையில் முடிசூடியதைப்போல் மகிழ்ந்தார்களாம். மக்களாட்சியில் மன்னனுக்கு முதன்மையா? மக்களே தெய்வம் என்பதால் அவதாரத் திருமகனாகிய இராமனையே கற்பூரமாகக் கொளுத்திவிட்டார் கம்பர். இதுவரை இருந்த சிம்மாசனம் சும்மாசனமாய், அரிதிருமால் இராமன் வருகைக்காகக் காத்திருந்ததால் அது அரியாசனமே என்று சான்றளிக்கிறார்” கம்பன் கவிதைகளில் ஆய்ந்து தோய்ந்த நூலாசிரியர் அப்துல் காதர்.

இராம ராச்சியமாகிய குறிக்கோள் ஆட்சியை அடிமட்டத் தொண்டர்தான் தாங்க வேண்டும் என்பதால், அனுமன் அரியணை தாங்க என்ற அடியை நிறைவாகக் கொண்டாலும், அந்த அடிதான் பாட்டின் முதலடி என எண்ணி மகிழ்கிறோம். தான் தாங்கக் கூடிய அரசுக்கும் தலைமைக்கும் துரோகம் இழைத்தவனையே பாதுகாவலனாக்குவதே ஓர் இலட்சிய அரசின் இன்றியமையாத் தேவையாகும் என்பதால், வாலியின் மகன் அங்கதன் உடைவாளை ஏந்த வைத்தானாம் இராஜா ராமன். இத்தகைய நங்கூரக் கொள்கையாளர்களே இராமராச்சியத் தங்க விழுதுகள். எனவே, வாக்குத் தவறிய சுக்ரீவனுக்கோ, அணிமாறிய வீடணனுக்கோ இந்தப் பட்டாபிடைகப் பாட்டில் இடமில்லை.

“தான் வெயிலால் வாடினாலும், மழையால் நனைந்தாலும் தன்னை உயர்த்திய மக்களை வாடாமல் நனையாமல் காக்கும் குடையை எவ்வித வளைவுமின்றிக் கொள்கைப் பிடிப்போடு விளங்கிய பரதன் வெண்குடை கவித்தானாம். அண்ணனின் நிழல்போல இருந்த இலக்குவனனும், எதுவும் வேண்டா என்று ஆட்சியை மறுத்த சத்ருக்களனும் கவரி பற்றி வீசுகிறார்கள். கற்பொழுக்கத்தில் ஓங்கி நின்றவளான சீதை அருகிருக்க, மாதா, பிதா, குரு என்னும் மூன்றுமாக இருக்கும் தெய்வமே ஆசிரியன் அந்த ஆசிரியன் வசிட்டனுக்கே இராமராச்சியத்தில் முதன்மை இடம். அதனால், வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி” என்று முடிக்கும் இராமாயணம் அடிக்கடி அவிழ்வதை முடிக்கும் வழக்கமும் பொடிவைத்துப் பேசும் நுட்பமும் கொண்ட பேராசிரியர் ஐயா ஆர்.ஆர் அவர்களின் இரண்டாண்டு இலக்கிய வகுப்பில் செவிவாயாக நெஞ்சு களனாக, சித்திரப் பாவையின் அத்தகவு அடங்கிக் கற்ற நிறைவு, இந்த நூலைப் பொருளுணர்ந்து படிப்போரிடம் படியும் என்பது உறுதி. இந்த அரிய படிப்பை எத்தகைய உழைப்போ, ஒறுப்போ, களைப்போ இன்றிப் பெறும் நாம் அமுதை உண்ட தேவர்களாய் நாளும் நிறைவில் மூழ்குவோம் என்பது உறுதியினும் உறுதியே!

இந்த ஒரு நூலைப் படித்தாலேயே சங்க நூல்களில் படியும் தங்கத் தருணம் வாய்க்கும்: கவி வலவர்களான கம்பர், வள்ளுவர் இளங்கோ ஆகிய முத்தமிழ்வாணர்களின் நூல்களில் திளைக்கும் இன்பம் வாய்க்கும்; பைந்தமிழ்ச் சாரதி பாரதியார், பாவேந்தர் பாரதிதாசன் படைப்புகளில் படியும் வாய்ப்பு உறுபொருள்

தராமலேயே வந்து வாய்க்கும். அறிவு நூல்களின் சுவையை
மாந்தலாம். இந்த ஞானவுலாவில் !

தெள்ளுற்ற தமிழ்முதின் சுவை காண்போம் !

இங்கேயே அமரர் சிறப்புக் காண்போம் !

அன்புடன்
வே. பதுமனார்.

ஊற்றுக் கண் திறக்கும் நாற்றங்கால்

கவியருவி அப்துல்காதர்

மலைக் கோட்டை மாநகர்
திருச்சிராப்பள்ளியில் கலைத்தேவதையின்
கல்விக் கோட்டம் தேசியக் கல்லூரி.

நூற்றாண்டுப் பழமைமிக்க நுண்ணறிவு ஊற்று.

இந்தியத் திருநாட்டிற்குத் தமிழகம் தந்த மேதகு குடியரசுத் தலைவர் ஆர். வெங்கட்ராமன் அவர்கள் பயின்று பட்டை தீட்டப்பட்ட, வட்ட மதி நிலா வைரச் சாணைக்கல். விழும் நிலம் எதுவானாலும், அதனை விளைநிலம் ஆக்கும் வித்தை விதைகளாக அங்கு ஆசிரியச் சான்றோர்கள், தன்னைப் பிழிந்து மாணவ விளக்குகளில் எண்ணெய் வார்த்து வருகிறார்கள் அவர்கள் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டுச் சொல்லலாம். தமிழ் முதுகலை மாணவனாக 1968இல் தேசியக் கல்லூரியில் என் முதல்நாள். காலத்தால் கரையாத கல்வெட்டுக் கணம். வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடிய வள்ளற் பெருமான். அருட்பிரகாச இராமலிங்க அடிகள் உயிர்நேயம் பற்றி, என் ஆசான் நாவுக்கரசர் சத்தியசீலன் வகுப்பில் விளக்கத் தொடங்குகிறார். தமிழாசிரியர்கள் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தைப் பெரும்பாலும் கடைப்பிடிப்பவர்கள். ஆமாம் புறமுதுகு காட்டமாட்டார்கள். ஆமாம் கரும்பலகைப் பக்கம். அதிகம் திரும்ப மாட்டார்கள். ஆனால் அண்ணன் சத்தியசீலன் அவர்கள் (அப்போது எனக்கு அவர் பெயர் கூடத் தெரியாது) வித்தியாசமாக வகுப்பைக் கரும்பலகையில் ஓர் மீன் படம் ஒன்றை வரைந்து விட்டு, வகுப்பைத் தொடங்கினார். கொஞ்ச நேரம் இதனை உயிரியல் வகுப்பு என்று கருதிக் கொள்ளுங்கள் என்றார். கரும்பலகையில் இருந்த படத்தைக் காட்டி “இது

என்ன?” என்றார். என் அருகில் அமர்ந்திருந்த என் சக மாணவர் அண்ணன் மீ.அ.மு. நசீர் அலி எல்லோரையும் முந்திக் கொண்டு,

“மீன்”

என்றார். ஆசான் சத்தியசீலன் “மீன் இல்லை, அது மீனின் படம்” என்றார். எனக்குள் “இந்த ஆசிரியர் வேறுமுகம் கொண்டவர்: மற்ற ஆசிரியர்கள் “பார்ப்பவர்கள்: இவர் நோக்குபவர். புனித்துளிகளுக்குள் பகலவனைப் பார்ப்பவர்கள் மத்தியில் ஐயோ பனித்துளி ஆவியாகி விடுமே என அதற்குக் குடை பிடிக்கலாமா? எனப் பார்ப்பவர் என்ற எண்ணம் ஓடியது. மீண்டும் ஆசிரியர் “மீனைப் பார்த்தவுடன் உங்களுக்குத் தோன்றுவது என்ன?” என்றார். மீண்டும் மீ.அ.மு. நசீர் அலி.” உமிழ்நீர் ஊறுகிறது” என்றார். என் சக வகுப்புத் தோழர் சு. வெங்கட்ராமன் “விழிநீர் ஊறுகிறது” என்றார். ஆசிரியர் வெங்கட்ராமனைப் பார்த்து “உனக்கு உயிர்நேயம் அதிகம். எனவே உயர்ந்த இடமாம் கண்களில் நீர் ஊறுகிறது. நசீர் அலி அவர்களைப் பார்த்து “கீழிடத்தில் ஊறுவதால் உமிழ்நீர் உனக்கு ஊறுகிறது” என்றார். மீனைக் கூட இல்லை. மீனின் படத்தைப் பார்த்தாலும், கண்ணில் நீர் ஊறுகிறதே. அதனைப் போன்றதுதான் “வள்ளலார் உயிர்நேயம்”, மழையில் கரையும் மண்ணாங்கட்டியைப் பார்த்து உருகி அழுதவர். கண்ணுக்குத் தெரியாத புழு, பூச்சிகள் வாழுமிடம் மண்ணாங்கட்டி. அது அழிகிறதே என்று வருந்தியவர் அவர்” என்றார். பிறகு என்னைப் பார்த்து “உனக்கு ஒன்றும் தோன்ற வில்லையா?” என்றார். நான் “வருத்தமும், திருத்தமும் தோன்றுகின்றன” என்றேன். ஆசான் என்ன என்பதுபோல் பார்த்தார். நான் “முன்னவர் மீனை உணவாகப் பார்த்தார். பின்னவர் உயிராகப் பார்க்கிறார். அதை வைத்து உயர்வு, தாழ்வு கற்பிப்பது சரியா என்ற வருத்தம் வருகிறது.” என்றேன். ஆசிரியர், “திருத்தம்” என்றாயே என்ன? என்றார். உடனே நான், சாக்பீஸ் எடுத்து மீனுக்கு, மேலும் கீழும், பக்கவாட்டிலும் அலை, அலையாகக் கோடுகளை வரைந்தேன். ஆசிரியர் “என்ன கோடுகள்? என்றார். “மீனை அப்படியே விட்டால் துடிதுடிக்கும், அது உயிர் குடிக்கும். தண்ணீரை அலைக் கோடுகளாக வரைந்து விட்டேன். மீன் உயிர்வாழட்டும்.” என்றேன். அதுவரை ஆசானாக இருந்தவர், அன்று முதல் “எனக்குச் சத்தி அண்ணன் ஆகிவிட்டார். அவருக்குப் பேராசிரியராக, குருவாக, ஞானத்தந்தையாக

ஆனவர் பேராசிரியர் ஐயா இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள். அவர்க்கு மட்டுமல்ல ஐயா ஆர்ஆர் அவர்களிடம் பயின்ற அனைத்து மாணவர்களுக்கும் அப்படித்தான்.

தொடர்ந்து அடுத்த வகுப்பு பேராசிரியர் ஆர்ஆர் அவர்கள் வகுப்பு. தலையருவி ஒன்றை முடிச்சுப் போட்டது போல் குடுமி. எழுதப்படாத பனஞ்சுவடி போல, நெற்றியில் திருந்று. கலைமகள் வெண்தாமரை இதழ்களால் ஆனதைப் போல், 4 முழ வேட்டி, கதர் ஜிப்பாவோடு வகுப்புக்குள் நுழைந்தார்.

“இறைவன் படைப்பில் எல்லாம் நல்லதுதான். கெட்டது என்று ஒன்றில்லை. ஆங்கிலத்தில் கூடப் பொருட்களுக்கு GOODS என்றுதான் பெயர் உண்டே தவிர, கெட்டது என்பதைச் சுட்டும் ‘BADS’ என்றொரு சொல் இல்லை. அவரவர் செயல்களே மேன்மை, கீழ்மைகளுக்குக் காரணமாய் அமையும். வீடு கட்டுகிறவன் மேலே போகிறான். கிணறு தோண்டுவன் கீழே போகிறான். உயர்வும், தாழ்வும் உங்கள் கைகளில். “தீதும், நன்றும் பிறர்தர வாரா” என்பது கணியன் பூங்குன்றனாரின் புறப்பாடல் வரி. நெறி.”

என்று வகுப்பினைத் தொடங்கினார். முன்வகுப்பின் தொடர்ச்சியோ என்று எனக்குத் தோன்றியது. இலக்கிய உலகில், பார்வைக் கிரணம் அதிகம் பட்டிராத பாடல் ஒன்றை அறிமுகம் செய்தார். திருவெங்கைக் கலம்பகத்தின் பாடல். ஒன்றினைப் பந்தி வைத்துப் பரிமாறத் தொடங்கினார்.

“மாலோதி நித்தம் தமிழேன் வருந்தி வருடப் பெற்ற

காலோ நடந்தன கண்ணோ இரங்கின கற்றோர்க்குப்

பூலோகமும் தரும் மாவலிராயன் பொருப்பரையில்

மேலோர் இரங்குவார் கீழோர் எந்நாளும் விரோதிப்பரே”

(மால் இருண்ட, ஓதி கூந்தலை உடையவள், தமிழேன் இரக்கத்திற்குரியவளாகிய நான், மாவலிராயன் அரசன், பொருப்பரை மலைநாடு)

தன்னைப் பிரிந்து சென்ற தலைவனை எண்ணி இரங்கும் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்த பாடல் இது. மேன்மைப் பண்புமிக்கோர் அடுத்தவர் துன்பங்கண்டு, இரக்கம் கொண்டு, உருகி, நெகிழ்ந்து கண்ணீர் வடிப்பார்கள். மற்றவர் துன்பத்தைத் தம் துன்பமாக வரித்துக் கொண்டு, அதனைப் பகிர்ந்து, துன்புற்றோர் வேதனையைக் குறையச் செய்து ஆறுதல்

வழங்குவார்கள். ஆனால் கீழ்மைக் குணங்கொண்டோர்களுக்கு, என்னதான் உதவி புரிந்தாலும், அவர்கள் பகைமை கொண்டு, பிரிவுக்குக் காரணமாகி, துன்பப் படுவோர் துயரத்தை அதிகப் படுத்துவார்கள். இந்தப் பொதுக்கருத்தை அழுத்தத்தோடு பதிவுசெய்தவற்காகத் தலைவி அனுபவம் ஒன்றை உவமையாக்கி உணர்த்துகிறாள். “என் தலைவன் கால்களை நாள்தோறும் மெல்ல வருடிக் கொடுத்தேன். அன்போடு பிடித்து விட்டேன், இதமாகக் கால்களை அழுக்கி விட்டேன். தெய்வம்’ தொழாமல் தலைவன் திருவடிகளையே தொழுது வணங்கினேன், அக்கறையாய்க் கவனித்துக் கொண்டேன். ஆனால் அந்தக் கால்கள்தாம் என்னை விட்டுத் தலைவனைப் பிரித்து, தொலைதூர தேசங்களுக்கு இழுத்துச் சென்று விட்டன. பிரிந்த துயரம் என்னுயிரையே அரிந்த துன்பமாகிவிட்டது. கவலை இறைக்க வந்த காளையே கிணற்றுக்குள் விழுந்து விட்டதைப் போல, பிரிவின் வேதனை பெருகி விட்டது. மாறாகத் தலைவனுடைய கண்களுக்கு நான் பிரிந்து செல்கையில், என்னைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி, அவன் கண்கள் இரங்கி, எனக்காக அழுகின்றன. கைமாறு கருதாமல், பெய்யும் மழை போல ஈரம் புலப்படுத்துகின்றன. மேலோரைப் போலத் தலைவன் கண்கள். கீழோரைப் போலத் தலைவன் கால்கள்” என்கிறாள் தலைவி. மேலிருக்கும் காரணத்தால் கண்கள் உயர்ந்தவை அல்ல. கீழிருக்கும் காரணத்தால் தேகத்தையே தாங்கிப் பிடிக்கும் கால்கள் தாழ்ந்தவை அல்ல. உயர்வு தாழ்வு என்பவை கற்பிதங்களால் அமையாது. அதனதன் செயல்பாடுகளால் இப்படி, அப்படித் திரும்பி ஐயா அவர்கள் பாடம் நடத்தும் போது, அவிழ்ந்த குடுமி அசைவு ஒரு தூரிகையின் அடவு போல் காட்சியளித்தது. அந்தத் தூரிகையின் உதறல்களும், சிதறல்களும் கூட வண்ணச் சித்திரங்களாகவே எம் நெஞ்சங்களில் படிந்தன.

இரண்டாண்டுகள் ஐயா வகுப்புகள் இனிப்புத் தருணங்கள். 1970க்குப் பிறகு ஆர் ஆர் ஐயா ஏறிய எண்ணிறந்த இலக்கிய மேடைகள் திறந்த நிலை மாலைநேரப் பல்கலைக் கழகங்கள். சூரிய மார்பாக வகுப்பும், சந்திரமார்பாக இலக்கிய நிகழ்வும் மாறிமாறி எனக்குப் பாலூட்டின. அதனை எழுத்தில் பதியனிட விரும்பிய முயற்சியின் விளைச்சலே இந்நூல். கூடை முழுக்கப் பிச்சிப் பூக்களைப் பிள்ளையாகிய என் உச்சியில் கவிழ்த்து மெச்சிப் பாராட்டி வாழ்த்துரை வழங்கிய பேராசிரியர்

நாவுக்கரசர், முனைவர், அண்ணன் சத்திய சீலன் அவர்கட்கு நன்றி. தறிச்சத்தம் கேட்கும் குடியேற்றத்தில் தமிழ்ச்சத்தம் ஒலிக்கச் செய்த தமிழ்ச்செம்மல் புலவர் பெருமணி ஐயா அவர்கள் தோரண வரிகளாய் வழங்கிய அணிந்துரைக்கு நன்றி. கலைநலம் ததும்ப இந்நூலைப் புத்தகப் பொன்சரிகை ஆடையாக்கிய தம்பி, சோலையார்ப் பேட்டைத் தும்பி, திரு. பரிதி அவர்கட்கும், தாள்திற்கும் பூங்கதவாக அட்டையை அழகுற வடிவமைத்த ந.ரமேஷ்குமார் அவர்கட்கும் நன்றி. இந்தக் காகித அகல் தனக்குத் தூண்டுகோலான ஐயா ஆர்ஆர் அவர்களின் அழகிய ஒளி நகல் தம்பி மாதுவிற்கு என் பாசமணம் கமழும் பனிமலர் வாழ்த்துக்கள். என்பினால் ஆகியிருக்க வேண்டிய உடலை அன்பினால் ஆகியிருக்கப் பெற்ற ஆவி, என் எழுத்துக் குடில்களுக்குச் சாவி, ஆம்பூர் மஜ்ஹுஸ் உலூம் கல்லூரித் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் முனைவர் பேராசிரியர் மீரான் மைதீன் அவர்கட்கும் என் நன்றி.

அன்புடன்

கவியருவி அப்துல் காதர்

உப்புமுறை உதடு திறக்கிறது

சொப்புக்கும் பசிக்குமேயென -மழலையில்
 சோறு ஊட்டியது யார்?
 பொம்மைக்கும் பண்டிகைக்குப்
 புத்தாடை மாட்டியது யார்?
 நடுநிசித் தொழுகைக்கு எழுப்பிட
 நபிகளை அலாரமாய்க் கொண்டது யார்?
 காபாவே காண விரும்பும்
 கண்ணியப் பெண்ணியம் யார்?
 சப்பென்ற வாழ்வில்
 உப்பாகக் கரைந்தது யார்?-குடும்பச்
 சிப்பியாய் நிறைந்தது யார்?
 உப்புறச் சிம்மினியாய் எம்
 உள்ளொளி காத்தது யார்?
 இல்லமே பள்ளிவாசலாய் - எப்போதும்
 இறைமறை ஒலிக்கச் செய்தது யார்?
 வருநாள் எல்லாம்
 பெருநாளாய் - உறவையும் நட்பையும்
 களிக்கச் செய்தது யார்?
 கருங்கட்டான்குளம் முஸ்லிம் ஜமாஅத்
 கணக்கப்பிள்ளை காலம் சென்ற
 அ.ந.கா. அப்துல்காதர் மைதீன்
 அருள்குடும்பப் பிள்ளை என்பதால்
 கணக்குப் பார்த்து ஏழைவரி
 முக்காத் துட்டே ஆனாலும்
 ஜக்காத்தைச் சரிவரப் பகிர்வது யார்?
 எல்லோர்க்கும் நல்லம்மா ஃபாத்திமுத்தம்மா
 செல்லப்பிள்ளை யார்?
 என்னிலிருந்து
 என்னைப் பெற்றெடுக்க
 இலக்கியப் பேறுபார்க்கும்
 துணைவியார்
 சல்மா பேகத்திற்கு....

- கவியருவி அப்துல்காதர்

இயல்-1

கீச்சகற்றும் நேரக் கால தாமதம் கூட, கதறித் துடிக்கும் குழந்தையின் பசி நெருப்புக்கு அக்குழந்தை எரிபொருள் ஆகிவிடக் கூடாது என்பதற்காக வெறும் மாராப்பு மட்டுமே போட்டுக்கொள்ளும் அந்த காலத்துக் கிராமத்துத் தாய்தான் 'ஆர்.ஆர்' என்று உதடுகள் அர்ச்சித்த பெருமைக்குரியவர் என் பேராசிரியர் ஐயா இரா.இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்.

திருச்சி தேசியக் கல்லூரியில், தன் இதயத்தையே கொத்திக் கொத்திக் குஞ்சுசுக்கு ஊட்டுகின்ற ஒரு பெலிகன் பறவையைப் போல, எங்கள் பசி நினைந்தாட்டியவர். 1965 முதல் 1967 வரை இந்தி ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக அரசியல் சட்டத்தை எரித்துத் தூண்டுத் துண்டாக ஆறு திங்கள் சிறையிலிருந்த மதுரை தியாகராசர் மாணவர்கள் ஐவரை அன்றைய பெரியவர் பக்தவத்சலம் அவர்களின் பேராயக் கட்சி அரசு படிப்பைத் தொடர அனுமதிக்கவில்லை அந்த ஐவரில் ஒருவன் நான். 1968 இல் திருச்சி தேசியக் கல்லூரி முதுகலை தமிழ் இலக்கிய வகுப்பைத் தொடங்கவிருந்தது. அதற்கு விண்ணப்பம் போட்ட கண்ணப்பன் என்னைத் தடுத்தாட் கொண்ட திருக்குடுமித் தேவர்தான் ஐயா ஆர்ஆர் அவர்கள். அவர் வீட்டில்தான் என் குருகுலக் குடில்.

தட்சிணானந்த கலாநிதி மகோமகோ பாத்தியாய தமிழ்த்தத்தா டாக்டர் உவேசா அவர்களின் மாணாக்கர் வாசிசக் கலாநிதி கலைமகள் ஆசிரியர் கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள். அன்னாரை ஆசிரியப் பாவாகக் கொண்ட மாணவப்பா தான் ஆர் ஆர் ஐயா அவர்கள்.

“உங்கள்
இமைகள் மட்டும்
உதடுகள் ஆகுமானால்
என்
முற்றுப்புள்ளியும்
தாய்ப்பால் சுரக்கும்
காம்பாகும்”

என முதல் வகுப்பிலேயே உணர்த்திய நாவுக்கரசர் பேராசிரியர் டாக்டர் சத்தியசீலன் அண்ணன் அவர்களைப் போன்ற என் ஆசானுக்கும் குருவானவர் ஐயா அவர்கள் மைக்கறையை ஒற்றி எடுக்க மட்டுமே என்று இருந்த சாக்பீஸ் துண்டுகளாக வந்து போகும் ஆசிரியர்கள் இடையே மாணவர்களுக்கான

“எழுத்துக்களாக
கரைய
விரும்பிக் கரைந்த
சுண்ண
மெழுகுவர்த்தி”

ஐயா ஆர்ஆர் அவர்கள். மேல்மட்ட மாடித்தோட்ட குரோட்டன்சுகளுக்காக அல்லாமல் வேர்மட்டம் நோக்கி பெய்த வேர்வை மழை: இறுதித்துளி வரை கொடுத்த ஈகைவானம் அவர்.

இலக்கியங்களைப் புத்திக்குள் தித்திக்கும் வண்ணம் பார்க்கும் ஒரு புதிய பார்வை ஐயா அவர்கட்டுச் சித்தித்து இருந்தது. அவருக்காகவே எம்.ஏ. தமிழ் இலக்கியத்தில் kamban the individual genius என்ற தாளும், The principles of Saiva siddhantha என்ற மற்றொரு தாளும் சென்னை பல்கலைக் பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுக் தேசியக் கல்லூரியில் முதன்முறையாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. முதுகலைத் தமிழ்த் துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் சரவண ஆறுமுகம் முதலியார், இளங்கலைத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் தி.சே. பாலசுப்ரமணியன் ஆகிய இரு தண்டவாளங்களில் மேல் தமிழ்த் தொடர்வண்டி ஓடத்தொடங்கியது. என்னினில் ஓட்டுநராக ஐயா ஆர் ஆர் அவர்களும், நிறைவுப் பெட்டியில் காப்பாளர் (GUARD) ஆகப் பேராசிரியர் புலவர் திருமேனி அவர்களும் இருந்தார்கள். பேராசிரியர்

துரைசாமி, பேராசிரியர் மணிமாறன், பேராசிரியர் நா இராச கோபாலன், பேராசிரியர் மாதவன், பேராசிரியர் நாகராசன், பேராசிரியர் சத்தியசீலன், பேராசிரியர் சேஷாத்திரி, ஆகியோர் பெட்டிகளாக ஏழு தலை மாணாக்கர்களாம் பயணிகளோடு முதல் பெட்டியிலும் பல்லாயிரம் இளங்கலை, இளமறிவியல் மாவணவப் பயணிகளோடு அடுத்தடுத்த பெட்டிகளும் இருக்க வண்டி பயணத்தைத் தொடங்கி ஓடலாயிற்று. இரமாஸ்கபே (கல்லூரி வளாகத்திலிருந்து உணவு விடுதி) காஃபி மணங் கமழத்தான் ஒவ்வொரு வகுப்பும் நடைபெற்றது.

பதரெடுத்துப் பிரித்து
விதைநேர்த்தி செய்யக்
கதருடுத்தி வந்த
கலைமகள் ஐயா ஆர்.ஆர்!

வெள்ளைத் தாமரை விட்டு மாணவப்
பிள்ளைத் தாமரையில் குடியேறிய
பேராசான் என்றாலும்
வேறுபாடு ஒன்றுண்டு!

ஏடின்றிக் கலைத்தெய்வம்
எந்நாளும் இருந்ததில்லை
ஏடுதாங்கி வகுப்பு
எடுக்கும் வழக்கமும்
எங்கள் ஐயாவிற்கு
எப்போதும் இருந்ததில்லை!

காற்றுக்கு எதற்குக்
கைவிசிறி?-தமிழ்
ஊற்றுக்கு எதற்குத்
தண்ணீர் புட்டி?

மழைத்தேனில் ஊறிய
மா, பலா, வாழைக், கனித் தொகுப்பு
வண்ணத்தமிழ் நங்கை
வகிபெடுப்பு! தங்க வகுப்பு!
இலக்கியங்களின் அணிவகுப்பு!

அவரின் வகுப்புகள் எல்லாம் மினி இலக்கியக் கூட்டங்களைப் போலத் தான் இருக்கும். தேனடையில் தேனீக்கள் மொய்ப்பதைப் போல, பிறவகுப்பு மாணவர்களும் ஐயா அவர்கள் வகுப்பில் எப்போதும் நிரம்பி வழிந்த வண்ணம் இருப்பார்கள்.

அப்போதெல்லாம் கல்லூரி ஆசிரியர்கட்கு ஊதியம் மிகக் குறைவாக இருந்தது. என் பார்வையில் ஆர்.ஆர்.ஐயா அவர்கள் 50 மாணவர்கட்கு மேல் கல்லூரி படிப்புக் கட்டணம் கட்டி வந்தார்கள். ஒருமுறை “டேய் காதர், போய்க் கணிதத் துறை Calculus சீனிவாசன் இருப்பான், அவனிடம் இராதாகிருஷ்ணன் ஒரு ரூபாய் கேட்டான் என்று சொல், கொடுப்பான் வாங்கி வா என்றார் ஐயா ஆர்.ஆர். நான் சற்றுத் தயங்கி “ஐயா, ஒரு ரூபாயா?” என்று கேட்டேன். “ஆமாம், போய் வாங்கி வா” என்றார்கள். பேராசிரியர் கால்குலஸ் சீனிவாசன் அவர்களிடம் சென்றேன். அவர் சிரித்துக்கொண்டே “இந்தா, இது பணம் இல்லை, கிருஷ்ணார்ப் பணம், இராதாகிருஷ்ணார்ப்பணம்” என்று சொல்லிக் கொடுத்தார். அந்தப் பணத்தை ஐயா அவர்களிடம் கொடுக்கச் சென்றபோது, இதே போல் 20 மாணவர்கள் வெவ்வேறு பேராசிரியர்களிடமிருந்து, ஒரு ஒரு ரூபாயாகப் பெற்றுக் கொண்டு கொடுத்ததைப் பார்த்திருக்கிறேன். இலக்கிய கூட்டங்களுக்குப் பெறும் சன்மானத்தோடு, தன் சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியையும் மாணவர்கள் கல்விக் கட்டணத்திற்காகச் செலவிட்ட ஐயா அவர்கள் தனக்கெனச் சேமிக்காத புண்ணிய வங்கி எனச்சொல்வது பொருத்தம். புண்ணியம் பெறும் வாய்ப்பையும் பகிர்ந்தளிக்கும் பாசச் சுனை அவர்.

இரமலான் மாதத்தில் 30 நாள்களும் நோன்பிருப்பது என் வழக்கம். திருச்சி சிங்காரத் தோப்புப் பகுதியில் சம்ஸ் பிரான் தெருவிலிருக்கும் மிலாப்மஹாலில் தங்கி, தேசியக் கல்லூரியில் படித்து வந்தேன். இரமலான் நோன்பு வைக்கும் தொடக்க நியமமாகப் பின்னிரவு நாலு மணிக்கு உணவு உண்ண வேண்டும். ஓரிரவு என் அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது கேட்டு விழித்து எழுந்து நேரம் பார்த்தேன். இரவு மூன்று முப்பது மணி கதவு திறந்ததும் பார்த்தேன் ஐயா ஆர் ஆர் அவர்கள் நிற்கிறார்கள்.” காதர் தஞ்சாவூருக்குப் பக்கத்தில் பூதலூரில் கோவில் திருவிழா. என்னைச் சொற்பொழிவாற்ற

அழைத்தார்கள். நிகழ்ச்சி முடித்துத் திருச்சி வரும்போது இரவு மூன்று மணி ஆகியிருந்தது. இரமலான் நோன்பு வைக்கும் உன்னை உன் அறைக்குச் சென்று எழுப்பி விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது. மிதிவண்டியில் வந்தேன் என்றார் என் ஆசான். தூக்கத்திலிருந்து எழுந்த எனக்கு முகம் அலம்ப அப்போது என் கண்ணீரே போதுமானதாக இருந்தது. ஐயாவின் மிதிவண்டி மணிஒலி, விரதமிருக்கவும் தொழுகைக்கு மாக மகுதியில் நள்ளிரவில் ஒலிபெருக்கி வாயிலாக அழைக்கும் பக்கத்து மகுதிப் பணியாளரையும் அன்று எழுப்பியது என்பது தான் உண்மை. பக்கத்தில் இருந்த மகுதியின் வெள்ளை மீனராவின் ஒரு வெண்புறா அமர்ந்திருந்தது. மீனராவின் உச்சி ஆர் ஆர் குடுமித்தலையாகவே எனக்குத் தரிசனம் தந்தது. திருச்சி எனக்குத் திருச்சிராப்பள்ளிவாசலாகவே ஆகிவிட்டது.

தொடர்ந்து ரமலான் பெருநாள் வந்தது. பல்கலைக்கழகம் முன்முகத் தேர்வுகள் நடைபெற்ற நேரம் அந்த நேரம். பெருநாளுக்கு ஊருக்குப் போகமுடியவில்லை. பெருநாள் தொழுகையைக் காலையில் முடித்து விட்டு அறைக்கு வந்தேன். முற்பகல் 11.30 மணியளவில் ஒரு மஞ்சள் துணிப் பையோடு ஆர் ஆர் ஐயா என்னறைக்கு வந்தார்கள். பையை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே திருச்சி சிங்காரத் தோப்பில் இருக்கும் ராயல் ஹோட்டல் பிரியாணிப் பொட்டலம் இருக்கிறது. சாப்பிடு என்று சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். பையை வாங்க என் கை நடுங்கியது, ஐயா அவர்களிடம் மகிழ்ச்சி மூலாம் மட்டுமே தென்பட்டது .

“பொடிவாசம் தவிரப்
புலால்வாசம் அறியாநாசி
அன்பொன்று மட்டுமே கமழும்
அக்கிரஹாரத்து வாசி
ஈகைத்திருநாள் பிரியாணியில்
இருந்து என் ஆசான் ஆசி
இரைப்பையை இறைப்பை ஆக
இணைத்துத் தைத்தது அந்த ஊசி
ஏன் போகவேண்டும் வாரணாசி
ஆர் ஆர்
இணையடியே மாணவர்க்குக் காசி”

அன்று என் நாட்குறிப்பில் நான் பதிவு செய்தவைத்வைதாம் மேலுள்ள வரிகள். இக்கரைக்கும் அக்கரைக்கும் பாலம் கட்டுவதற்காக உள்ள செங்கற்களை, இனக்கலவரத்தில் ஒருவர் மீது ஏறியவும், விழுந்த சடலங்களுக்காகச் சமாதிகாட்டவும், பார்வை பட்டாலே தீட்டு எனக்கருதித் தடுக்க தீண்டாமைச் சுவர் எழுப்பப் பயன்படுத்தும் இம்மண்ணில் இப்படி ஒரு மனிதரை ஆசிரியராகப் பெற்றது எத்தனை பேறு. பிரியாணி கொடுத்துப் பிரிவினை தடுத்து, 'பிரியா நீ, 'என்றைக்கும் பிரியா நீ என்றெனக்கு என்றுணர்த்திய ஞான ஆசான் ஐயா ஆர்ஆர் அவர்கள்.

“உள்ளே

பூணூல் அணிந்திருந்தாலும் வெளிச்சம் தருவதில் வித்தியாசம் பாராட்டியதே இல்லை இந்த மெழுகுவர்த்தி”

என ஐயா அவர்கள் குறித்துப் புலவர் இராமமூர்த்தி அவர்கள் எழுதிய நூலில் இடம் பெறுவதற்காக “இராதா கிருஷ்ணாயனம்” என்ற தலைப்பில் நான் மேல்வரிகளை எழுதினேன்.

ஐயா அவர்கள் கற்பித்த 'சைவ சிந்தாந்தம்' என்ற பாடத்திற்கான சென்னைப் பல்கலைக்கழக தேர்வில் முதலிடம் பெற்றதற்கான தங்கப் பதக்கத்தைத் தேசியக் கல்லூரி 1970இல் எனக்கு வழங்கியது. ஐயா அவர்களை வீட்டில் சந்தித்து வாழ்த்துப் பெறச் சென்ற போது, பதக்கத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்ன வார்த்தைகள் மனதிற்குள் மழை விழும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தன.

“திருவாசகத்தையும், திருக்குறளையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்த டாக்டர் ஜி. யு.போப் என்ற கிறிஸ்துவப் பாதிரியார் பெயரால் சைவசிந்தாந்தப் பாடத்தில் பல்கலைக்கழக முதன்மை பெற்றதற்காக அப்துல்காதருக்குத் தங்கப்பதக்கம். இதுதான் இந்தியாவின் இதயமாக இருக்கும் ஆன்மிகத்தின் அடையாளம். தமிழ் முதுகலை வகுப்பில் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறாய். ஆய்வுத் துறைக்கு அப்புறம் செல்லலாம். இன்னும் நீ படிக்க வேண்டும் உடனே வேலைக்கு போ. உன் பெற்றோரின் சுமையிறக்குவதுதான் முதன்மைப் பணி”

என்றார்கள். முதல் முறை குழந்தை பிறக்கும்போது பெற்றோருக்கு மகிழ்ச்சி ஆசான் வாயிலாக மறுமுறை பிறக்கும் போது மாணவர்க்கு மகிழ்ச்சி.

படைப்பினங்களின் கிரீடம் மனிதன். அவன் மகுடத்தில் செருகப் பெற்ற இறகுதான் நா. ஒலி உயிரினம் அனைத்திற்கும் பொது. ஆனால் மொழியும் சிரிப்பும் மட்டும் தான் மனிதனை விலங்கிலிருந்து பிரிக்கும் தனித்துவ ஆட்சி முத்திரையாகும். அவன் எழுதுகோலே செங்கோல். எழுதுகோலும் மொழி பேசும் நாதான். ஐம்பொறிகளில் கண்ணும், நாவும் தாம் இமைகள், உதடுகள் என்னும் கதவுகளுடன் இருக்கின்றன. மூக்கும், செவியும் கதவுளோடு படைக்கப் படவில்லை. மூக்குக்கு கதவு இருந்து அது தடாலெனச் சாத்திக் கொண்டபின் என்ன ஆகும்? உயிர்போகும். எந்தத் தடையும் இல்லாமல் உயிர்க் காற்று சென்று வரவேண்டும் என்பதால்தான் மூக்கிற்குக் கதவுகள் இல்லை காதுகளுக்கும் கதவுகள் இல்லை. செவியின் சுவாசம் நல்ல வார்த்தைகள் ஆகும். தடையின்றி உயிர்வாழ்வுக்குச் செவிகள் கேட்டுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்பதால் கதவுகள் இன்றிக் கடவுள் படைத்துள்ளான். செவிகள் கேட்க நா பேச வேண்டும். ஐம்பொறிகளில் நா தவிர ஏனைய மெய், கண், மூக்கு, செவிக்கு ஒவ்வொரு கடமையே உண்டு. நா ஒன்றுதான் இரண்டு பணிகள் செய்கின்றது. சுவைப்பதும் சுவைபடப் பேசுவதும் நாவால் நிகழ்வன. இதழ்க் கதவுகளும் 32 பாதுகாப்புப் படைவீரர்களும் பெற்றிருக்கும் நா ஆறு சுவைகள் அறியும். நவரசங்கள் பொழியும், எச்சில் ஊறும் நா தான் எரியூட்டும் வார்த்தைகளும் பேசும். சிறையை எட்டுக் கம்பிச் சிறை என்பார்கள். நா $4 \times 8 = 32$ சிறைக்கம்பிகட்குள்ளே சிறைப்பட்டுக் கிடக்கிறது. அதனால் சிறைவாசமும் சாத்தியம். மூன்றங்குல நாவே ஆறடி மனிதனின் ஏற்றத்திற்கும் தாழ்வுக்கும் காரணமாகி விடுகிறது. எலும்பில்லா நாவே எலும்பு முறிக்கப்படுவதற்கும் காரணமாகி விடுகிறது. உயிர்களை ஒட்டும் உயிர்ப்பசை யும் நாவிலிருந்து தான் உற்பத்தி ஆகிறது. ஆட்சியைப் பிடிப்பதற்கு, ஆட்சியை இழப்பதற்கும் நாவே அடிப்படையாகிறது. சர்வ வல்லமை படைத்த, செல்வமும், செல்வாக்கும் பெற்றிருந்த காங்கிரஸ் இயக்கத்தை வெல்ல, குறுகிய வடிவம், கொள்கை இமயம் அண்ணாவிடம் என்ன இருந்தது?

ஒன்றுமில்லை. ஓரிதழ்த் தாமரை என்றொரு மூலிகை உண்டு. நாவாம் ஓரிதழ்த் தாமரைதான் அண்ணாவின் அந்த ஓரிதழ்த் தாமரைதான் உதய சூரியனையே மலர வைத்தது. கோட்டையைப் பிடிக்க வைத்தது. சுதந்திரப் போராட்டக் காலங்களில் தியாகி சுப்பிரமணிய சிவா, பொதுக்கூட்டங்களில் மக்களுக்கு மத்தியில் பேசுவதைத் தடுக்க, அவரின் நோயைக் காரணங்காட்டி, ஆங்கில அரசு, சிவா. பொதுப் போக்குவரத்துகளில் பயணம் செய்யக்கூடாது என்பதற்காகத் தனி அரசாணையே வெளியிட்டது. பொதுவுடைமையாளர் ஜீவா

“சிவம் எழுந்து பேசினால்

சுவம் எழுந்து நிற்கும்

என்கிறார்.

தமிழகத்துச் சொற்பொழிவாளர்களை ஐயா ஆர்.ஆர். மூன்றுவகையாகப் பிரித்துச் சொல்வார்கள்.

- (1) Narrators - கதாகாலட்சேபம் செய்பவர் போன்று, படித்ததை அச்சுப்பிச்சகாமல் சொல்லி உரையாற்றுவார்கள்.
- (2) Orators - புலவர் கீரனைப் போலக் கிடு கிடுவென உணர்வுப் பூர்வமாக ஆற்றொழுக்காகச் சொற்பொழிவாற்றுபவர்கள்.
- (3) Creators - பேரறிஞர் அண்ணாவைப் போல அசலான சுயசிந்தனையோடு சுவையாகப் பேசுபவர்கள்.

“மூன்றாவது வகையை மேடையில் பெறுதல் மிக மிக அரிதென்பார்கள். காரணம் அவர்கள் படைப்பாளர்கள் அவர்களுக்கு அடுத்த நொடி என்ன சொல்லப் போகிறோம் என்று அவர்களுக்கே தெரியாது” அவர்கள் ஓரிடத்தில் கொள்முதல் செய்து, பிறிதோரிடத்தில் விற்பவர்கள் அல்லர்: மாறாக உற்பத்தியாளர்கள் அவர்கள். அவர்களுக்கென்று தனித்துவ மிக்க சிந்திக்கும் முறை, வெளிப்படுத்தும் முறை சுயம்புவாக அரும்பியிருக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார்கள். இவை அனைத்தையும் அண்ணாவுக்கும் ஆர்.ஆர்.ஐயாவுக்கும் பொருந்தி வரும் பொதுவான கூறுகளாம்.

மதுரை எழுத்தாளர் சங்கக் கூட்டமொன்றில் அண்ணாவே அமர்ந்து ஐயாவின் அருவிப் பேச்சைக் கைதட்டி இரசித்ததை என் தந்தையார் என்னிடத்தில் ஒரு முறை சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகக்

“கர்ப்பிணிப் பெண்களும்
ஐயாவின் பேச்சைக்
காது கொடுத்துக் கேட்டால்
கருப்பைக்குள் குழந்தைகளும்
கைகளைத் தட்டும்”

என்பது அனைவரும் அறிந்த அடியிமையைப் போல் அசைக்க முடியாத உண்மை. மாநிலக் கைப்பந்தாட்ட வீரராகயிருந்த அவர் ஒருமுறை வகுப்பில் சிறந்த பேச்சு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை மிக எளிமையாக விளக்கினார்.

“சின்னவரோ பெரியவரோ
மேடையில் தன்னுடன் பேசுபவர் யாராயினும் அவர்
பேச்சைக் கேட்க வேண்டும்
செவி திறக்கும் சிப்பியாய் நீ இருந்தால்
வெற்று மழைத்துளியும் உன்னால் முத்தாகிவிடும்
மேடையில் உன்னோடு பேசுபவர் வாலிபரால்
லிப்டர்கள் (LIFTERS) போலப் பந்தைத் தூக்கிக்
கொடுப்பார்கள். வலைக்குச் சற்று மேலே தூக்கித்
தரும் பந்தை எதிராளியின் இடத்தில் அடித்து
இறக்கி அதனை பாயிண்ட் ஆக்க வேண்டும்
அடித்து கீழிறக்கியோ, Deceptive Drop
ஆக்கியோ
புள்ளியெடுப்பவன் HITTER.”

என்று சொன்னார்கள். ஐயாவின் இந்த உத்தியை நான் பல இடங்களில் கடைப்பிடித்துக் கைதட்டுகளை அள்ளியிருக்கிறேன். அண்ணன் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்கள் “ஆர் ஆர் ஐயாவின் இந்த இலக்கியப் பாணியை நான் கவியரங்கங்களில் பின்பற்றி வெற்றி கண்டுள்ளேன் என்று சொல்லி ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறினார். தஞ்சாவூரில் ஒரு கவியரங்கம் முத்தமிழ் அறிஞர் முதல்வர் கலைஞர் தலைமை தாங்குகிறார். முதல்வர் சென்னையிலிருந்து திருச்சிக்கு விமானத்தில் வந்து தஞ்சைக்குச் சரியாகக்

காலைப் பத்து மணிக்கு வந்துவிட்டார். காலை 10:30 மணிக்கு கவியரங்கம். கவிஞர்கள் குறித்த நேரத்தில் வரவில்லை. ஒவ்வொருவராக வந்து சேரப் பகல் 11 மணி ஆகிவிட்டது. முதல்வர்க்கான பொறுப்புகள் ஏராளம், அதனை எல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுச் சரியான நேரத்துக்கு தான் வந்தும் பாடுவது ஒன்றேயே தொழிலாகக் கொண்ட கவிஞர்கள் யாரும் உரிய நேரத்திற்கு வரவில்லையே என்ற கோபத்தோடு கலைஞர் கவியரங்கைத் தொடங்கிவிட்டார். அப்போதும் கூடக் கலிக்கோ வாணியம்பாடியிலிருந்து வரவில்லை.

“கவியரங்குக்கு வரவேண்டிய
கவிஞர்கள் யாரும் வரவில்லை
பந்தயத்தில் பாட
முந்தி வந்தவன் நான் தான்”

என்று தொடங்கி

“என்னைக்
காக்க வைத்த கவிஞர்களே”

என்றார். தலைமைக் கவிதை முடிந்த பிறகு அந்தக் காலைப் பொழுதில் கலிக்கோ காலதாமதமாகக் கடைசியில் வந்தார். தலைமைக் கவிதை படிக்கும் போது கலிக்கோ வராததால் தான் எழுதிய கவிதையின் தொடக்கப் பகுதி எழுதப் பெற்ற கவிதைத்தாளைக் கலிக்கோ கைகளில் செல்லக் கோபத்துடன் கலைஞர் சேர்த்தார். கலிக்கோ தன் கவிதையைத் தொடங்கினார்.

“பந்தயத்தில் பாட
முந்தி வந்தேன்
என்றவரே!
முதல்வர் தானே
முதலில் வரவேண்டும்
காக்க வைத்த
கவிஞர்களே எனக் கவிதையில்
கடுப்பை வைத்தவரே!
வாக்களித்தோம்
உம்மைப் பதவியில் வைத்திருந்தோம்
காக்கத் தானே வைத்தோம்
காத்திருக்க மாட்டீரோ”

என்று கவிக்கோ தொடங்கிட, கைத்தட்டு அடங்கிடப் பல நொடிகள் ஆயிற்று. இருக்கைகளிலிருந்து எழுந்து கலைஞர் கைதட்டி மகிழ்ந்தார். உடன் சென்ற நான் கண்ணால் கண்ட நிகழ்ச்சி இது. வாணியம்பாடிக்கான மீள் பயணத்தில் அண்ணன் கவிக்கோ,

“இந்தக் கைதட்டு எல்லாம் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியாம் ஐயா ஆர்ஆர்க்குச் செல்ல வேண்டும். அவர்தான் மூலவர் நான் வெறும் உற்சவர்தான்” என்றார்கள்.

நான் வாணியம்பாடி இசுலாமியாக் கல்லூரிக்கு வந்த 1971ஆம் ஆண்டில் ஆர் ஆர் ஐயா அவர்களைக் கல்லூரித் தமிழ் மன்ற விழாவிற்கு அழைத்தேன். தமிழ்துறைத்தலைவர் அண்ணன் கவிக்கோ அவர்கள் தம் வரவேற்புரையில்

அந்த இராதாகிருஷ்ணன்
மயக்குவதைப் போலவே ஐயா
இராதாகிருஷ்ணனும் மயக்குவார்
ஒரே வேறுபாடு
அந்த இராதாகிருஷ்ணன்
முன்னே குழல் வைத்திருப்பான்
ஐயா இவரோ
பின்னே குழல் வைத்திருக்கிறார்!
அவனோ
கோபியர் கொஞ்சம் இரமணன்
இவரோ
வேட்டியர் ,புடவையர் மதிக்கும் இரமணன்
தமிழ்மென்றால் தலையைக் கொடுக்கும் குமணன்”

என்று மகிழ்ந்துரைத்தது மாணவர் காதுகளுக்குள் கவரி வீசியது. மாலையில் வாணியம்பாடியில் தமிழ்பெருந்தகை முருகேசநாட்டார் தலைமையில் இயங்கிய திருவள்ளுவர்மன்ற நிகழ்ச்சி. திருக்குறளைப் பற்றி ஆர்ஆர் ஐயா ஆற்றிய சொற்பொழிவு நிகழ்ச்சி எல்லாத்திசையையும் கிழக்காக்கும் எழுச்சி.

“பாற்கடலுள் பள்ளி கொண்ட பெருமாள்
மூன்றடிகளால் அளந்த உலகை
ஒன்றே முக்கால் அடிகளால் அளந்த திருவள்ளுவன்
முப்பாற் கடலில் நிற்பவன்”

என்று ஐயா அவர்கள் தொடங்கினார்கள். முக்கடலுள் வள்ளுவரைச் சிலையாக நிற்கவைத்தற்குக் கட்டியம் கூறுவதாக அமைந்து விட்டதோ என இன்று எண்ணத்தோன்றுகிறது 1114ஆம் திருக்குறளை எடுத்தார்.

“காணின் குவளை கவிழ்ந்து நிலனோக்கும்
மாணிழை கண்ஒவ்வேம் என்று”

கூட்டத்தின் முன்வரிசையில் அண்ணன் கவிக்கோ, நான், பேராசிரியர் கவிஞர் இப்பால், கவிஞர் நாஞ்சில் ஆரிது ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தோம். தலைவியைப் பார்த்து தலைவன் நலன்புனைந்துரைக்கின்றான்.

“பெண்ணே உன்னைக் கண்டால் குவளைமலர்
வெட்கத்தால் தலைகவிழ்ந்து நிலத்தை நோக்கும்”

என்று ஐயா உரை சொல்லித் தொடங்குகிறார். எள்ளுப் பூவைப்போன்ற நாசி, வள்ளைப் பூப்போன்ற செவிமடல், தாமரைப் பூவிதழான வாய், சூரியகாந்திப் பூப்போன்ற முகம், முல்லை அரும்பை ஒத்த பற்கள், குவளைப் பூப்போன்ற கண்கள் என நடமாடும் பூஞ்சோலை போலிருக்கிறாள் பூவையாம் தலைவி. அவளைப் போல் அழகாக இல்லையே, அவளுக்கு முன் தோற்று விட்டோமே என்று பூக்களின் சார்பில் தோல்வியைக் குவளை ஒத்துக் கொண்டு தோல்விக்கு தலைகுனிந்து நாணுகிறது என்று சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்து “காதர்”, போன வருஷம் நீ என் வகுப்பில் இருந்த போது நான் சொன்னது. மேல்விளக்கம். இப்போ அதுக்கு மேலே சொல்லவா? என்கிறார். ஒவ்வொரு மேடையிலும் முன் சாதனையை முறியடிக்கும் ஐயா அவர்கள், யாரின் துணைக்கால்களின்.மேலும் நிற்பவரில்லை, தான் தோளின் மீது தானே ஏறிநிற்கும் ஆற்றலுள்ளவர். தன் சாதனையைத் தானே தோற்கடிக்கக் கூடியவர். தன்னைத் தானே வெல்பவர்.

“எள்ளுப்பூவோ,வள்ளைப்பூவோ, முல்லைப்பூவோ, தாமரைப்பூவோ?அவற்றைப் பற்றித் தலைவன் குறிப்பிடவில்லை. கண்ணை ஒத்து இருப்பதால் குவளைதான் பார்க்கக் கூடியது ஆதலால் ஏனைய பூக்களைச் சொல்லாமல் குவளைப் பூவை மட்டுமே தலைவன் குறிப்பிடுகின்றான் என்று கொள்ள வேண்டும். குவளைப்பூவுக்குப் பார்க்கும் ஆற்றல் உண்டா? இந்த கேள்வியைக் கணக்கில் முன்னெடுத்துக்

கொண்டதால்தான் “காணின்” என நிபந்தனை போட்டு வள்ளுவன் தொடங்குகின்றான். சோலைக் குளத்தருகே வந்த தலைவனை நேர்கொண்டு பார்க்காமல், நாணித் தலைகவிழ்ந்து நிற்கிறாள் தலைவி. குளத்தில் இருக்கும் குவளைப்பூ நாணித் தலைகுனிகையில் ‘ஐயோ’ நான் பார்த்து இரசிக்க வேண்டிய தலைவனைக் குவளைப் பூவல்லவோ பார்க்கிறது என ஊடல் கொண்டு மெல்ல நிமிர்கிறாள். அப்போதுதான் தலைவன் தலைவியின் கண்களையும், அவள் நிமிர்வையும், குளத்தில் மலர்ந்த குவளையையும், அதன் குனியையும் பார்த்துவிட்டுத்தான்.

“காணின் குவளை கவிழ்ந்து நிலனோக்கும்
மாணிழை கண்ஒவ்வேம் என்று”

என்கிறான் தலைவன். குவளைப்பூ என்ன நினைக்கிறது தெரியுமா? எனக் கேட்டு, நிறுத்திக் கூட்டத்தைப் பார்க்கிறார் ஐயா அவர்கள். “அவளின்” ஒரு கண்ணும் நானும் சமம் என்றாலும், மற்றொரு கண்ணுமல்லவா அந்தப் பெண் பெற்றிருக்கிறாள். நான் தோற்றேன். அவள் வரும்வரை கம்பீரமாகத் தலைநிமிர்ந்திருந்தேன். அவள் வந்தால் நான் தோற்றேன். அதனால் அவளுக்கு முன்பு தலை குனிகிறேன்.” என நினைக்கிறது குவளைப்பூ. ஐயா அவர்கள் நிகழ்த்துவது உரையா? ஓரங்க நாடகமா? கூட்டம் திகைக்கிறது. பிறகு கூட்டத்தை நோக்கி “நீர்நிலையில் (குளத்தில்) மலரும் குவளைப்பூ நாணித்தலை கவிழ்ந்தால் நீரைத்தானே பார்க்க முடியும்? நிலத்தைப் பார்த்தது என்று வள்ளுவன் எழுதியது தவறல்லவா?” எனக் கேள்வி தொடுக்கிறார். பூவின் எண்ணம் என்ன?

“நீரில் தோன்றிய குவளையாகிய என்னை, நிலத்தில் தோன்றியவளான அந்தப் பெண் தோற்கடித்துவிட்டாள். என் மானம் போய்விட்டது. நிலத்தில் தோன்றியவர்கள் மானம் போய்விட்டால் நீரில் குதித்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்வார்கள். நீரில் தோன்றும் நான் மானம் போன பின் என்னை மாய்த்துக்கொள்ள நிலத்தைப் பார்க்கிறேன்” என்பது தான் பூவின் என்ன ஓட்டமாய் இருக்கும் என்று நிறுத்த, அவையோ துள்ளிக் குதித்துப் பாராட்டுகிறது. அக்காட்சி இன்னும் கண்ணில் வாழ்கிறது. தொடர்கிறார் “ரஹ்மான்”

இன்னும் முடியல. குவளைப் பூ நிலத்தை நோக்கியே இருக்கிறது. குவளைப் பூ கண்போலத்தான் இருக்கும். ஆனால் குவளைப்பூவிற்கு இமைகள் இல்லை. இமைத்துடிப்பு நிற்பது பற்றிப் பேச்சில்லை. பூஉயிரை விட்டுவிட்டது. எனவே பார்வை நிலைகுத்தி விட்டது. ஒரு சடலத்தின் வெறித்த பார்வை அப்படித் தானே இருக்கும்? வாழ்வின் கண் தாழாமையும் தாழ்வு வந்துழி வாழாமையும் மானம் என்ற பரிமேல்ழகன் கூற்று உண்மையாகிவிட்டது என்று முடிக்கிறார்.

அந்தக் கூட்டம் முடிந்திருக்கலாம். ஐயா அவர்கள் உரை “

“வண்ணப் பிறைகளைப் போன்ற

பின்னமடைந்து உடைந்த

வளையல் துண்டு

குளத்தில் மூழ்கலாம்

ஆனால்

அது

குளத்தில்

முழு வளையங்களைத்தான் எழுப்பும், எழுப்பும்”

என்று தான் சொல்ல முடிகிறது. உலகில் எந்த மொழி பேசும் நாட்டிலும் வாழ்வு என்பதற்கு எதிர்ப்பதம் சாவு என்பதுதான். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் தான் வாழ்வுக்கு எதிர்ப்பதம் சாவு இல்லை. தாழ்வு என்பதே உண்மை. நிலைத் தாழ்வு என்பதே சாவுதான் எனத் தமிழ்ச் சமூகம் கருதியது.

“உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கும்போது

உலகம் உன்னை மதிக்கும்-உன்

நிலைமை கொஞ்சம் இறங்கி வந்தால்-உன்

நிழலும் கூட மிதிக்கும்”

என்று கவியரசு சொன்னகதி வந்துவிடக் கூடாதென்றே மானம் கருதி முன்னோர் தம்மை மாய்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

“ஊமத்தை உண்டவன் போல்

உன்மத்தம் பிடித்து மயங்கி

சாமத்தை எண்ணிப் பூமெத்தைச்

சங்கமத்தைக் கடைப்பாலாக்கிக்

காமத்தைப் பாடும்போதும் குறள்நெறி

கண்ணியத்தை உயிரின் மேலாம்

மானத்தைச் சொன்ன தமிழின்
மாராப்பே வாழ்க வாழ்க”

என்று உரை கேட்டவர் மனமெல்லாம் ஐயா அவர்களை
வாழ்த்தியதை நேரில் காண்டோம்.

இயல்-2

எம். ஏ தமிழ் வகுப்பு. சாவாமையை நல்கக் கூடிய கருநெல்லிக்கனியைத் தானுண்ணாமல் தமிழ்வாழ் வேண்டும் என்பதற்காக ஓளவையாருக்கு அக்கனியின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறாமல் வழங்கியவன் தகடூர் வள்ளல் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி. அவ்வரசரைப் பற்றி ஓளவையார் எழுதிய பத்துப் புறநானூறுப் பாடல்களைப் பாடமாக வைத்திருந்தார்கள். பாடல்களுக்கு அடியில், யாரை யார் பாடியது எப்போது பாடியது? என்று உரைக் குறிப்பு எழுதுவது உரைகாண்பவர் வழக்கம். முதல் பாடலுக்குக் கீழே ஓளவையார் அதியமானைப் பாடியது என்றெழுதப்பட்டிருப்பதை வகுப்பில் எடுத்துக்காட்டிய ஆர்ஆர் ஐயா அவர்கள், அதற்கடுத்த பாடலுக்கீழே என்ன எழுதியிருக்கிறது என சகமாணவர் அண்ணன் எம்.ஏ.நசீர் அலியைப் படிக்கச் சொன்னார்கள். எழுந்து “அவனை, அவர் பாடியது” என்று அவர் படித்தார். என்ன பொருள்? என்று ஆசான் அடுத்துக் கேட்டார். என் சகமாணவர் தஞ்சையைச் சார்ந்த சு.வெங்கட்ராமன் “அதியமானை ஓளவையார் பாடியது என்று முதற்பாடலில் குறிப்பிட்டதைப்போல் பெயர் சொல்லாமல் அடுத்த பாடல் அடியில் உள்ள உரைக்குறிப்பு வழிமொழிகிறது.” என்றார். வேறு ஒன்றும் அந்தக் குறிப்பில் வெளிப்பட வில்லையா? என்று என்னைக் கேட்டார்.

“மேலோர் வழிகாட்டினால்தான்
அடியார் வாழ்வில் அர்த்தம் வரும்”

என்றேன். “உன் பார்வையில் சைவசித்தாந்தப் பயில்வு தெரிகிறது” என்று சொல்லிவிட்டு

“அரசரை அவன் என்று அழைத்தது ஒருமையில்
ஒளவையை அவர் என்று மரியாதையாய் அழைத்தது
பெருமையில்”

என்று கரும்பலகையில் எழுதினர் ஆர் ஆர் ஐயா. அரசனை விட அறிவார்ந்த புலவரே மதிக்கத் தகுந்தவர் என்பது சங்கத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சால்பு.” புனிதத்தோடு போற்றப்பட்ட முரசினைக் காவலர்கள் கழுவுதற்கு எடுத்துச் சென்றுவிட, வள்ளல் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் காணவந்த புலவர் மோசிகீரனார் வழிநடை வருத்தம் காரணமாக முரசிருந்த காட்டிலில், முரசுக் கட்டிலில் அயர்ந்து உறங்கிவிட்டார். யாரோ அயலவன் முரசுக்கட்டிலை அவமதித்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற சேதி கேட்டுச் சினந்து, வாளை உருவிக்கொண்டு மன்னவன் வந்தான். புழுதியும், வறுமையும் படிந்த தோற்றங் கண்டு, உறங்குபவன் தமிழ்ப் புலவன் என்று அறிந்து கோபம் விடுத்து, வாளை வீசி எறிந்துவிட்டு, சாமரம் கொண்டு வரச் சொல்லி தானே வீசினான். வெட்டுவதற்கு வாள் வீச வந்தவன் சாமரம் வீசினான் “என்று பழைய வரலாறு சொல்லிவிட்டு ஐயா அவர்கள் ஒரு சுவையான புதிய வரலாறு ஒன்றை நினைவுபடுத்தினார்.

“மேல்துண்டு போடுவது மேட்டுக்குடிகளின் உரிமையாய் இருந்தது. செட்டிநாட்டு அரசர் வீட்டுத் திருமணத்துக்கு நாதசுர வித்துவான் காருகுறிச்சி அருணாச்சலம் கச்சேரி நிகழ்ந்த வந்திருந்தார். செட்டி நாட்டரசர் தான் போர்த்தியிருந்த விலையுயர்ந்த பொன்னாடையை எடுத்துக் காருகுறிச்சியார்க்குப் போர்த்தினார். “அரசருக்கு உரிய ஆடையை, மேல்துண்டு போடவும் வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்ட கலைஞனான எனக்குப் போர்த்தியது செட்டிநாட்டரசரின் செம்மாந்த பேருள்ளத்தின் வெளிப்பாடு, இருப்பினும் நான் அணிவது பொருந்தாத ஒன்று என்று ஆடையை அகற்ற முயன்ற போது அரசர் தடுத்தார். என்னையா மேல்குடி, கீழ்க்குடி. அப்படிப்பார்த்தால் அரசன் தான் நான். நீயோ நாதசுரச் சக்கரவர்த்தி. நீ அணிவதே பொருத்தம்.”

என்ற ஆசான்

“பழைய அரசன் கவிதைக் கலைஞனான புலவனுக்கு விசிறி வீசினான். நம் நவீன காலத்துச் செட்டிநாட்டரசர் கலைஞனுக்கு விசிறியாகவே ஆகி விட்டார்.” என்றார்.

அதுதான் ஆர்.ஆர் ஐயாவின் Professional Touch Magic Touch.

ஆங்கில இலக்கியத்தின் ஓர் ஒப்பற்ற கவிஞர் வேர்ட்ஸ் ஓர்த் (Wordsworth) அவர் “Poetry is to put right word in the right order” என்கிறார் சரியான சொல், பொருத்தமான இடத்தில் ஆளப்படுகின்றபோது கவிதை மிளர்கிறது. சீரிய, கூரிய தீஞ்சொல் ‘வவ்விய கவிஞர்’ எனக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் குறிக்கிறான். கவிதையில் கவிஞன் போட்ட சொல்லை எடுத்துவிட்டால் கவிதை செத்துவிடும். அச்சொல்லுக்கு மாற்றாக மற்றொரு சொல் போடுவது, கணவனான கௌதம முனிவன் வேடத்தில் அகலிகையைச் சீரழிக்க இந்திரன் வருவது போன்றது “என ஒரு முறை குறிப்பிட்டார்கள் ஆர்.ஆர்.ஐயா அவர்கள். சொல்லாட்சிப் பற்றி வகுப்பில் பாடம் நடத்தியது இன்னும் (Diction) நெஞ்சில் படமாக ஒடுகிறது.

“தடித்த ஓர் மகனைத்
தந்தை ஈண்டு அடித்தால்
தாயுடன் அணைப்பன்
தாயடித்தால்
பிடித்தொரு தந்தை அணைப்பன்”

அடித்து போதும், அம்மையும், அப்பனும் நீயாக இருப்பதால், நீயே அணைத்திடல் வேண்டும் என்ற இராமலிங்க அடிகளார் பாட்டை எடுத்துக் காட்டுகிறார் ஆசான்.

பயிர்வாட்டம் கண்டே உயிர்வாட்டம் அடைபவர் வள்ளற் பெருமான். “கைவீசி நடந்தால் காற்றுக்கு வலிக்குமென்று, கைகளைக் கட்டி நடந்தேன்” என உயிர்நேயம் ததும்ப உழைத்தவர். குறும்பு செய்கிறான் பிள்ளை. அவனைக் கடிந்து, சுடு சொற்களால் தாய் ஏசவில்லை. கோலெடுத்து அடிக்கவில்லை. திட்டவில்லை. ‘தடித்த ஓர்மகன்’ என்கிறார். தாய் மகனைத் திட்டுகையில் கூட அடே நல்லாயிருப்ப, அடேதாலியக் கட்டுவ” என்று அவனை வாழ்த்துவது நம் நாட்டு நடப்பு. குறும்பு செய்யும் பிள்ளையை “அடேய் நீ

மெலிந்து போக “ என்று காயாமல் “தடித்தவன் நீ” என்று சொல்லும் போது வழியும் பாசம் தெரிகிறது அல்லவா? வளமான உடம்பைத் தடித்த உடம்பு என்று சொல்வது வழமைதானே. அச்சொல்லை அகற்றி இன்னொரு சொல் இட்டால் அழகும் ஆழமும் சிதைந்துவிடும்.

ஆசிரியர் அடுத்த அடுத்த அடிகளுக்கு நகர்கிறார். பாட்டைக் காட்சிப்படுத்துகிறார். குறும்பு செய்யும் பிள்ளையைத் தந்தை அடிக்கிறான் தாய் வந்து பிள்ளையை அணைத்துக் கொள்கிறாள். தாயடித்தால் தந்தை வந்து அணைத்துக் கொள்கிறான். தந்தைதாய் எதிர்வினை ஒன்று போல் தோன்றுகிறது. ஆனால் அப்படி இல்லை இரண்டு சின்னஞ் சிறிய சொற்கள் இருவர் செயலையும் நுட்பமாக வேறுபடுத்துகின்றன. குறும்பு செய்யும் பிள்ளையைக் கண்டிப்பதும், தண்டிப்பதும் தந்தை உளவியல். தாய் கையால் மிரட்டும் தோணியில் ஒங்கி, பக்கத்திலுள்ள பொருளை அடித்துத் தன்னைத் துன்புறுத்திக் கொள்வது தாயின் உளவியல். இதை உணர்ந்த வள்ளற்பெருமான், “தந்தை அடித்தால் தாய் ‘உடன்’ அணைப்பன். தாயுடன் அணைப்பன். தாய் குழந்தையைச் சேர்த்துக்கொண்டு குழந்தையுடன் சேர்ந்து அணைப்பான். அப்போது குழந்தைக்கு விழும் அடிகளில் சில அடிகள் தாயின் மீதும் விழும். குழந்தையின் துன்பத்தைத் தாயும் உடன் சேர்ந்து பகிர்ந்து கொள்வாள். என்னதான் தொப்பூள் கொடியைத் துண்டித்துக் குழந்தை வேறாக வெளியில் இருந்தாலும், அது தாயின் வெளியில் உள்ள இன்னொரு பகுதியாகத் தானே இருக்கிறது.

ஆர் ஆர் ஐயா அவர்கள் தொடர்கிறார்கள்.”தாயடித்தால் பிடித்தெரு தந்தை அணைப்பன்” என்பதில் தந்தையின் இயல்பு சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது. தாய் மாதிரி தந்தை உடனே வரமாட்டான். பிள்ளை ஏதோ தவறிழைத்திருப்பான், அதனால் தாய் அடிக்கிறாள் என எண்ணுவான். பிறகு குழந்தையின் அலறல் அதிகமாக, ஓடிவரும் தந்தை அடிபடும் குழந்தையை உடனே அணைக்கமாட்டான். அவன் அறிவுப் பூர்வமாகச் செயல்படுவான். அடிக்கும் தாயின் கையை பிடித்து ஒரு தந்தை அணைப்பான் எனக் கையில் “பிடித்து” என்றொரு சொல் பொருத்தமாக ஆளப்பட்டுள்ளது. குழந்தையைத் தாயடிக்க வந்த தந்தை முதலில் அடிக்கும்

தாயின் கையைத் தன் மனைவியின் கையைப் பிடித்து நிறுத்திய பிறகே தந்தை குந்தையை அரவணைக்கிறான். தாயைப் போல உடனேசர்ந்தணைக்கும்போது, பெண் கையால் அடிகள் தன்மீது விழுவது ஆணின் தான்மை (Ego)யைப் பங்கப்படுத்திவிடும் என்பதால் பிடித்தொரு தந்தை அணைப்பான். தந்தையைப் பொருத்த மட்டிலும், முன்னுரிமை மனைவிக்குத்தான். மனைவியின் வெண்பட்டுக் கைகள் புண்பட்டுப் போகாமல் தடுத்து அதனைப் பிடித்து நிறுத்தி விட்டே குழந்தையை அணைக்கிறான். புதிய தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் கேட்ட பிரமிப்பு எங்களுக்குள் பீறிட்டு வருகிறது அப்போது மணி அடிக்கிறது வகுப்பு தொடர்வதைத் தடுக்கும் மணியை அடித்து விடலாமா எனக் கோபம் எழுந்தது

கம்பராமாயணம் முழுவதும் எம்.ஏ தமிழில் சிறப்புப் படமாக இருந்ததால் இரண்டு ஆண்டுகள் நடத்திய ஆர் ஆர் ஐயா பாலகாண்டம் முழுவதையும் முதலாண்டில் இலக்கியத்தாள் 2 இல் பாடமாக வைத்திருந்ததால் முழுமையாக நடத்தினார்கள். விசுவாமித்திர முனிவர்யாகத்தை அரக்கரிடமிருந்து காப்பதற்காகத் தயரதனிடம் 'நின்புதல் நால்வரில் கரியசெம்மலாம் இராமனை என்னோடு அனுப்பு' எனக் கேட்டார். முதலில் தயங்கி, மகனைப் பிரிய வேண்டுமே என மறுத்ததாலும், முனிவரின் வற்புறுத்தலால் இராமனும், இலக்குவனும் அவரோடு அனுப்பப்படுகின்றர். முனிவரின் யாகத்தை இராம இலக்குவர்கள் கண்ணை இமை காப்பதுபோல் காத்தார்கள் என்று கம்பன் பாடியிருப்பதை எடுத்துக்காட்டிய ஆசான் அந்த உவமையை அழகாக விளக்கினார்.

When greater poets use ordinary simili

The reader should not just pass it but should

ruminate over it. Greatest treasure may remain

underneath"

என்பார் இலக்கியத் திறனாய்வாளர் ஐ.ஏ.ரிச்சர்ட்ஸ் (I.A. Richards-in Literary Criticism). மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் வெடிகுண்டின் திரியும், மெழுகு வர்த்தியின் திரியும் ஒன்று போலத்தான் இருக்கும். வெடிகுண்டின் திரியால் ஏற்படும் விளைவு அசாத்தியமானதாயிருக்கும். அந்த

உவமையை விளக்கும் முன் அரக்கர்களால் தவத்துக்கு வரும் 'இடையூறு'களையவும், யாகத்தை காக்கவும் தான் விசுவாமித்திரன் இராமனை அனுப்புமாறு கேட்டான். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் “வெருவரு காமம், வெகுளியென வரும் இடையூறு” என்று குறிப்பிடுவதை எடுத்துக் காட்டி ஒரு கேள்வியை ஆசான் கேட்டார். ஊறு என்றால் என்ன? என்று முதலில் கோட்டார். துன்பம், தடை என்று விடையிறுத்தோம். அது என்ன முதல் ஊறு, இடையூறு, கடையூறு என்று எடுத்துக் கேட்டு விட்டு அவரே பதில் சொன்னார். முதல் ஊறு என்றால் முதலில் வரும் தடை, துன்பம், ஆற்றல் மிக்க முனிவரால் தவத்துக்கு யாகத்துக்கு முன்பு வரும் துன்பத்தைத் தடுத்து விட முடியும். தவம், யாகம் முடிந்த பிறகு வரும் கடையூற்றினையும் தடுத்துவிடலாம். தவத்திலும், யாக யோக நிட்டையிலும் முனிவர் உட்கார்ந்த பிறகு இடையே வரும் தடையையும், கேட்டையும் தடுத்திடத் தன்னால் முடியாது என்பதால், நடுவே வரும் ஊற்றை 'இடையூறு' என்கிறான் கம்பன் என்கிறார். ஆர்.ஆர். ஐயா நடையே தடை, விடை நடை என்பது என் யுகம். தன்னால் தடுக்க முடியாத 'இடையூறு' தடுப்பதற்கே இராமனைத் துணைக்கனுப்ப வேண்டுகிறான் விசுவாமித்திரன் என்று ஆசான் விளக்கம் அளித்த பிறகே 'இடையூறின்' 'எக்ஸ்ரே எங்களுக்குத் தெரிந்தது. அதன் பிறகே, இந்த விளக்கத்தின் பின்னணியில், கண் இமை உவமையை ஆசான் விளக்கத் தலைப்பட்டார். வழக்கமாக இலக்குவன் அண்ணன் இராமனை நிழுவெனப் பின் தொடர்பவன். முனிவரின் யாகம் காக்க இருவரும் தேவை, என்பதால் கண்ணை இரு இமை காப்பது போல் என்ற உவமையைக் கம்பன் கையாண்டுள்ளான். இருவரும் ஒரு சேர நின்று காத்தல் சரியாக இராது. பார்க்க முடியாத பகுதியில் இருந்து தாக்குதல் வரலாம். எனவே ஒருவர் யாகத்தின் அருகில் நிற்க வேண்டும். மற்றவர் நகர்ந்து சென்று நாற்புறம் வரும் பகையை முன்கூட்டியே அறிந்து சென்று அடக்க வேண்டும். ஆசான் அடி யிமை அசையாது. மேலிமை மட்டும் அசையும், நகரும், அடியிமை போல இலக்குவன் யாகத்தின் அருகிலும், மேலிமை போல அசைந்து நகர்ந்து இராமனும் பாதுகாக்கிறார்கள்” என்று எடுத்து, தொடுத்து, முடித்த போது ஐ.ஏ.ரிச்சர்ஸ்ட்ஸ் வாக்கு எத்துணை சரி என்பது எங்களுக்குப் புரிந்தது.

மிதிலைக் காட்சிப் படலம் அன்றைய பாடம், ஆர்ஆர் ஐயா அவர்களின் சிகரச் சிறப்பு அவரே அவருக்கு எழுப்பும் கேள்வியும், அவரே அசலாகச் சிந்தித்துச் சொல்லும் அதற்கான விடையும்தான். பாடல்

“மையறு மலரின் நீங்கி
யான் செய் மாதவத்தின் வந்து
செய்யவள் இருந்தாள் என்னச்
செழுமணிக் கொடிகள் என்னும்
கைகளை நீட்டி அந்தக்
கடிமலர் கமலச் செங்கண்
ஐயனை ஒல்லை வாவென்று
அழைப்பன போன்ற தம்மா”

மிதிலை நகரக் கொடிகள் தலைவன் இராமனை, உனக்கான திருமகள் இந்நகரத்தில் தான் இருக்கிறாள், நீ வா எனக்கைகளை நீட்டி, அவனை வரவேற்பது போல அசைந்தன. “செந்தாமரை மலரை விட்டு மேலே தூரமாய் இருந்த அவ(ள்) தாரமாய் மிதிலைக்கு வந்திருக்கிறாள். இந்தச் செய்தி சொல்ல வந்த கம்பனிடம் ஐயா, ஆர்ஆர் திருமகள் இருந்த இடம் ஒரு வேளை சரியில்லையோ, அதானால் தான் இடம் மாற்றம் தேடி மிதிலையில் இறங்கியிருக்கிறாளோ? இருக்குமிடம் குறையுள்ளது என்றால் அந்தக் குறையில்லா இடம் தேடி மாறுவதுதானே இயல்பு? என்ன குறை செந்தாமரை மலரிடம்?” கேள்வி எழுப்புகிறார்.” உன் கேள்விக்குப் பாட்டின் முதல் சொல்லிலேயே பதில் இருக்கிறதே. இறங்கத் தகுதி பெற்றது. ‘மையறு மலர்’ செந்தாமரை மலர்” என்கிறான்.” இருந்த இடம் குறையற்றது என்றால், இங்கு (மிதிலைக்கு) ஏன் வர வேண்டும். செந்தாமரை இருக்கையை விட மிதிலை சிறந்தது என்று கருதியா?” என்று அடுத்த கேள்வியை விடுக்கிறார். கம்பன்” அதே அடியிலேயே இந்தக் கேள்விக்கு விடை சொல்லியுள்ளேனே நீ கவனிக்கவில்லையா.?” எனக் கேள்விக்குத் தன் கேள்வியையே பதிலாக்குகிறான் கவிச்சக்கரவர்த்தி. ஆசான் “விடவில்லை” அப்படி என்ன பதில் வைத்துள்ளாய்? என்று விளைவுகிறார். கம்பன்” அவதாரம் நிகழவில்லை என்றால் இராமகாதை ஏது? இராமாயணம் ஏது? நான் காவியம் எழுத வாய்ப்பேது? கவிஞன் நான் செய்த தவத்தால், என் எழுதுகோல் செய்த தலை கீழ் தவத்தால் தான் இலக்குமி மிதிலைக்கு வந்திருக்கிறாள் “ என்று விடையிறுக்கிறான்

கவிச்சக்கரவர்த்தி. தேவருலகிலும் அவள் பூமகள் தான். மனித உலகிலும் பூ (மி) மகள் தான். எனவே கம்பன் தவமே திருமகளை இறக்குமதி செய்திருக்கிறது என்று ஆசிரியர் முடிக்கிறார். ஒற்றை வரியை வைத்துக் கொண்டு ஒரு கலைடாஸ் கோப்பைச் சுழற்றி முடிப்பது வேறு எவரால் சாத்தியம்? ஒவ்வொரு சுழற்சியிலும் போன சுழற்சியில் கண்ட தோற்றம் இல்லை. புதிய புதிய வண்ணக்கோலங்கள்.

ஆராரும் செய்ய முடியாது. ஆர்ஆர் மட்டுமே அப்படி முடிக்க முடியும். முடிக்க முடிந்ததலை அவர் தலை என்பது உலகறிந்த விடயம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் கொடிகள் அசைகின்றன. கூடல் நகரத்தில் நிரந்தரப் பிரிவு நிகழப்போகிறது என்று கண்ணகிக்கும், கோவலனுக்கும் நிகழவிருக்கும் துயரத்தை முன்னுணர்ந்து மதுரை நுழைவாயிற் கொடிகள் அவர்களைப் பார்த்து வராதீர் வராதீர் எனத் தடுப்பதைப் போலக் அசைந்தன என்று கம்பனுக்கு முன்பே இளங்கோவடிகள் பாடுகிறார். ஆனால் கம்பன் கொடிகள் மட்டும் ஏன் வரவேற்கும் கொடிகள் ஆயின என்ற கேள்வியை நான் வகுப்பில் கேட்டேன். “கொடிகள் அசைவு பற்றிச் சிலம்பின் வரிகள் தெரியுமா?” எனக் கேட்டு என்னை ஆசான் எழுப்பினார்.

“போருழந்து எடுத்த ஆரெயில் நெடுங்கொடி
வாரல் என்பனபோல் மறித்துக் கைகாட்ட”

சிலம்பு வரிகளைச் சொன்னேன். ஐயா ஆர்ஆர் “கவனித்தீர்களா மதுரையில் கட்டப்பெற்ற கொடிகள் போரிலே பாண்டியன் வென்றதற்கு அடையாளமாகக் கோட்டையில் (ஆர்எயில் அரிய கோட்டை) கம்பத்தில் கட்டப்பட்ட கொடியாகும். சின்னக்கொடி என்றால் கூடச் சரிவரத் தெரியாது அக்கொடி நெடுங்கொடி. அவை அசைந்தால் கையால் வராதீர் வராதீர் என்று சொல்வது போலத் தோன்றும். ஆனால் மிதிலையில் கட்டப்பட்ட கொடிகள் தெருவின் குறுக்காகக் கட்டப்பட்டுள்ள தோரணக் கொடிகள். அவை கைகளால் வா வா என அழைப்பது. போலத்தான் காட்சி அளிக்கும் என்றார். கம்பராமாயணத்தில் மட்டுமல்ல சிலப்பதிகாரத்திலும் அவர் ஒரு Authority என்பதை அன்று புரிந்து கொண்டேன்.

மிதிலைக் காட்சியில் மற்றொரு பிரபலமான பாடலை மாணவர்களிடம் போட்டு வாங்கத் தொடங்கினார் ஐயா அவர்கள். மாடத்தில் மங்கையர் திலகம் சீதாப் பிராட்டி தோழிகளோடு நிற்கிறாள். முன்னே முனிவன் விசுவாமித்திரனோடும், பின்னே இளைய பெருமாள் இலக்குவனோடும் மாடத்திற்குக் கீழுள்ள சாலையில் நடந்து வருகிறான் ஆடவர் பெண்மையை அவாவும் தோளுடைய இராமன்.

“எண்ணரு நலத்தினாள் இனையள் நின்றுழி
கண்ணோடு கண்இணை கவ்வி ஒன்றை ஒன்று
உண்ணவும் நிலைபெறாது உணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்”

என்ற பாடல் இராமனும் சீதையும் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கியதை வார்த்தை ஒவியமாக வடித்துக் காட்டுகிறது. வழமையான அவரின் செல்லச் சேட்டை ஆரம்பமாகிறது. கண்மேய்ச்சல் நடத்துவது காளையர் வேலை. மேற்கோள் மனிதனான இராமன் சாதாரணமான வாலிபச் சேட்டையில் இறங்கலாமா? ‘சீதையைப் பார்க்காமல்’ ஒரு குறிப்போடு நோக்குதல் தகுமா? காமன் வழியில் செல்லும் இளைஞர்கள் இராமன் வழி என்று சொல்லித் தவறுக்கு நியாயம் கற்பித்தால் என்னாவது? தவம்செய்த தவமாம் தையல் என்று ஆரதிக்கப்படும் சீதை சாலையில் வரும் காளையரைச் சாமான்யப் பெண்ணைப்போல் பார்ப்பது இல்லை ஒரு நோக்கத்துடன் நோக்குவது சரியானதா? என்று சிலர் கேட்கக் கூடும் என்பதுணர்ந்த கவிச்சக்கரவர்த்தி மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் மற்றொரு பாடலில் பதில் சொல்லியிருக்கின்றான் என்று பாடலைச் சொல்கிறார். ஆற்றில் போட்டு விட்டுக் குளத்தில் மூழ்கி எடுக்கும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் போன்றில்லாமல் கம்பனில் போட்டே கம்பனிலேயே மீட்டெடுப்பது ஆர்ஆர் ஐயா அவர்களின் தனித்துவ முத்திரை. அதன்படி,

“மருங்கிலா நங்கையும் வசையில் ஐயனும்
ஒருங்கிய இரண்டுடற் குயிரொன்றாயினார்
கருங்கடற் பள்ளியில் கல்வி நீங்கிப் போய்
பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசல் வேண்டுமோ?”

என்ற பாடலை எடுத்துக் காட்டுகிறார். முன்னர் சூட்டிய கேள்விகளுக்குப் பின்னர் இடம்பெறும் இந்தப்பாடலை

விடையாக்குகிறார். சாதாரண இளைஞனும், சாமான்ய இளம்பெண்ணும் நடந்து கொள்ளுவதைப் போல, இராமனும், சீதையும் நடந்து கொள்ளலாமா? என்ற கேள்விக்கு, ஏற்கனவே பாற்கடலில் பாம்பணையில் இணைந்திருந்த கணவனும், மனைவியும் ஆகக் கூடியிருந்தவர்கள்தாம் இவர்கள். பிரிந்த பிறகு தற்போது ஒரு புதிய அவதாரத்தில் கண்ணால் கூடியிருக்கிறார்கள். வீணான கேள்வி எழுப்புவார்களை நோக்கிப் பிரிந்தவர்கள் கூடினால் மூன்றாம்தர மனிதர்களாகிய நீங்கள் இப்படியெல்லாம் கேள்வி எழுப்பிப் “பேசுதல் வேண்டுமோ?” பேசுதல் நன்றில்லை. பேச வேண்டாம் என்ற தொனியில் அப்பாடல் அமைந்திருக்கிறது என்று விளக்கம் அளித்த போது ஏற்பட்ட வியப்பு இன்றும் அடங்கிய பாடில்லை.

“கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கு ஒக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயத்தலும் இல்”

என்ற ஒரே குறளைக் கம்பன் இரண்டு பாடல்களில் நினைவு படுத்துகிறான். பிரிந்தவர் கூடினால் கண்ணும், கண்ணும் கலந்த பிறகு காதலர்கள் வாயால் பேச வேண்டியதில்லை. மேல்மட்டத்தில் கூட்டணி உறுதியாகிவிட்டதன் பின்னர் கீழ்மட்டத்திலிருக்கும் வாய் போன்ற தொண்டர்கள் பேச மாட்டார். பேசினாலும் பயனில்லை. இப்படி இராமாயணப் பாடலுக்குப் பொருள் சொல்லும் போதே திருக்குறளுக்கும் புதிய உரையை புலப்படுத்தியவர் குழல்மேல் அழகர் ஐயா ஆர்ஆர் அவர்கள்தான்.

ஆசானின் ஆலாபனை இன்னும் முடிந்த பாடில்லை.

“அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்”

இவ்வரியில் அண்ணலும், அவளும் என்ன உம்மை? உம்மை கேட்கிறேன் என்றார். “அண்ணலும் என்பது உயர்வுசிறப்பு உம்மை; அவளும் என்பது இழிவுசிறப்பு உம்மை” மாணவர் சிலரிடமிருந்து இவ்வண்ணம் பதில்கள் வந்த வண்ணம் இருந்தன.

என்னைப் பார்த்து என்ன உன் பதில்? என்றார். “அண்ணலும் என்பது மட்டும் உயர்வு சிறப்பு உம்மை. சீதாப்பிராட்டியைக் குறிக்கும் அவளும் என்பது மட்டும் இழிவு சிறப்பு உம்மை என்பதை ஏற்க முடியாது.

இழிவிலே என்ன சிறப்பு இருக்க முடியும்? ஆணுக்கொரு நீதியா? பெண்ணுக்கு ஒரு நீதியா? மேலே சொன்ன பாடலில் சீதைக்கு ஒன்று இல்லை, அது இடை எனவே “மருங்கிலா நங்கை” என்று தொடங்கிய கம்பன், இராமனுக்கு ஒன்று இல்லை, அது குற்றம், எனவே ‘வசையிலா ஐயன்’ எனச் சமன்மை பேணியிருக்க, உரையாசிரியர் (வைமுகோ) மட்டும் அதனைக் கடைப்பிடிக்காதது பொருத்தமாயில்லை என்றேன்.” இலக்கணச் சண்டை வேண்டாம். கண்ணோடு, கண்ணினை கவ்வியது ஆகையால் “எதிர் எதிர் தழீஇய எச்சவும்மை என்று கொண்டால் என்ன?” என்றேன். அண்ணலும் என்று சொல்லும்போது அவளும் நோக்கினாள் என்ற பொருள் வருகிறது அவளும் என்ற போதே அண்ணலும் நோக்கினான் என்று பொருள் வருகிறது ஐயா என்றேன். இலக்கணத்திலேயே இலக்கியமா? என்றென்னைப் பாராட்டி விட்டு, அதிலிருந்தே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்.

“அப்ப, யார்டா முதலில் பார்த்தது? சீதையா? இராமனா? என்று வினவினார். “ஆணுக்கே தைரியம் என்பதால் இராமன்தான் பார்த்திருக்க வேண்டும்“. என்றார் என் வகுப்புத் தோழர், பின்னாளில் தேசியக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் ஆன திரு. இராமசுப்பிரமணியன், “மாடத்திலிருந்து, மேடம் தான் முதலில் பார்த்திருக்க முடியும் “ என்றார் என் வகுப்புத் தோழர், பின்னாளில் சிவகாசி அய்யநாடார் ஜானகி அம்மாள் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஆன திரு. கிருஷ்ணன் அவர்கள்.

மிதிலைக் காட்சிப் படலம் என்ற பெயர் என்ன சொல்கிறது. மிதிலை நகரத்தின் காட்சியையா? வருணிக்கிறது. மிதிலை என்னும்போதே சீதைதானே நினைவுக்கு வருகிறது. மிதிலைக்குரியவள் என்பதால்தான் ‘மைதிலி “ என்றும் சீதை விளிக்கப்பட்டாள் அல்லவா? மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் கம்பன் ஒரு தேர்ந்த திரைப்படக் கேமராமேன் போல, கேமராமேன் மட்டுமில்லை, முதிர்ந்த இயக்குநர் போலவும் மிதிலைக் காட்சியைப் படம்பிடித்துக்காட்டுகிறான். சீதையும், இராமனும் சாலையில் எதிர்எதிரே வரும்படிக் காட்சியை அமைத்திருந்தால் இராமனும் சீதையும் காதலிக்க வாய்ப்பே இருந்திருக்காது. ஏனென்றால் நிமிர்ந்த நடை இளைஞன் இராமன் தலைநிமிர்ந்த வண்ணமே சென்றிருப்பான். நாணத்தால் தலைகுனிந்த வண்ணமே வரும்

சீதை இராமனைப் பார்த்திருக்க மாட்டாள். வடமொழி, வான்மீக இராமாயணத்தில் இடம் பெறாத இக்காட்சியைக் கம்பன் வைத்ததற்குக் காரணம் உண்டு. அவன் பாடுவது தமிழ் இராமாயணம் ஆதலால் தமிழர்களின் ஐந்திணை அகமரபினைத் தழுவி “காட்சி, ஐயம், தேறல், தெளிவு இடந்தலைப்பாடு” என அக்காட்சியை அமைக்கிறான். காதலித்த பிறகே ஆமாம் களவியலுக்குப் பிறகே கற்பியல் (திருமணம்) வாழ்க்கை அமையும் என்ற அக விலக்கிய, இலக்கண மரபைப் பேணி கவனமாக மிதிலைக் காட்சியை அமைக்கிறான். வான்மீகரின் இராமாயணத்தில் இராமன் சீதை சந்திப்பே வில்லை முறித்து நிகழும் திருமணத்தின் போதுதான் இடம்பெறுகிறது. கம்பன் அதனைப் பின்பற்றவில்லை.

தேர்ந்த கேமராக் கலைஞனாக, முதிர்ந்த இயக்குனராகத் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் உளவியல் புரிந்து களவியல் காட்சியை அமைத்துள்ளான். மாடத்தில் மங்கையும் சாலையில் காளையும் இருக்குமாறு காட்சிப்படுத்துகிறான் கவிஞன், நாணித் தலைகுனிந்த சீதையும், ஆணழகனாகத் தலை நிமிர்ந்து வரும் இராமனும் இயல்பாகப் பார்த்து, புரிந்து ஒருவருக்குள் ஒருவர் புகுந்து கொள்கிறார்கள். ஆசான் மீண்டும் கேட்கிறார் “யார் முதலில் பார்த்தது? எண்ணரும் நலத்தினாள் என்று தொடங்கும் பாடலில் “கண்ணோடு கண்ணினை கல்வி என்ற தொடரைக் கவனிக்க வேண்டும். சீதை தாமரைக் கண்ணால் பார்த்தாள். கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்தது போல் இருக்கும் இராமனும் கமலக்கண்களால் பார்க்கிறான். அரச குடிப்பிறப்பு விரசமாய்ப் பார்க்காது. அள்ளி விழுங்குவது போல் முழுக் கண்ணால் பார்க்காது. அரைக் கண்ணால்தான் பார்க்கும். அரை, அரைக்கண் அதாவது ஒருகண் அதுதான் ‘கண்ணோடு’ என்ற சீதையின் கண். உடனே நான் சும்மா இருக்கவில்லை ‘ஒடு வென் கிளவி உயர்ந்தன் மேற்றே’ என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை நினைவு படுத்தினேன். என்ன? என்றார் குரு. மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகள், ஆல், ஒடு, ஒடு, உடன் ஆகியவை. அதில் ஒடு என்ற உருபு உயர்ந்தவரோடு அல்லது உயர்ந்ததோடு தான் சேர்ந்து வரும்.

எடுத்துக்காட்டு: நாயோடு வந்த நாட்டாண்மை என்பதில் நாய்க்கே பெருமை நாட்டாண்மைக்கு அல்ல,

நாட்டாண்மையோடு வந்த நாய் என்பதில் நாட்டாண்மைக்கே பெருமை என்றேன். 'தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன்' என்பது ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் என்ற வரிகளையும் சொன்னேன். அப்படி என்றால் சீதைகண் உயர்வு? இராமன் கண் தாழ்வா?" ஆசான் அதட்டியபடி கேட்டார்." இல்லை ஐயா, அவள் உயர்ந்த மாடத்தில் இருப்பவள் இராமன் கீழே சாலையில் செல்பவன் அல்லவா? என்றேன். பாராட்டித் தன்பணியைத் தொடர்ந்தார்.

கண்ணொடு என்பதில் சீதை கண் குறிக்கப்பட்டது. கண்ணினை என்பதில் இராமனின் இரு கண்கள் குறிக்கப்பட்டன என்றார். ஆண்தான் தைரியமாக இரண்டு கண்களாலும் பார்ப்பான் அல்லவா? அப்படிக் கொள்ளும் போது சீதைதான் முதலில் பார்த்து இருக்க வேண்டும். பிறகு ஏன் 'அவளும் நோக்கினாள் அண்ணலும் நோக்கினாள்' என்று கம்பன் பாடவில்லை? அடுத்த கேள்வித் தூண்டிலை வீசினார். அவர் தூண்டில் வீசினால், விண்மீன்களே அகப்பட்டுக் கொள்ளும்.

விடையாகப் பாட்டின் உச்சியில் 'எண்ணேரும் நலத்தினாள்' என உச்சி மாடியில் இருக்கும் பெண்ணுக்கு முன்னுரிமை தந்த கவிச்சக்கரவர்த்தி, பாட்டின் அடியில் அண்ணலை வைத்துள்ளான். அவன்தான் சீதையை அடிமுதல் முடிவரை முழுமை யாகப் பார்த்தவன் என்பதால் பின்வரும் பாடலின் கம்பன்.

"வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக் காண்டார்?" என்பதையும் இங்கு இணைத்துப் பார்த்தால் நுட்பம் புரியும்.

ஆசான் அடுத்து "பெண்ணியல்பு என்ன? ஓரக்கண்ணால் பார்ப்பதும், அவனைப் பார்க்கும் தன்னை வேறு யாராவது பார்த்துவிட்டால் அவசர அவசரமாய்ப் பார்ப்பதும் தானே. அதன்படி அரை அரைக் கண்ணால் அவசரமாய்ப் பார்த்தாள். இராமன் கண்ணினையால் பார்த்தான். 'உம்' என்பது சம்மதத்தின் ஒலிதானே அண்ணலும், அவளும் மதிப்போடு மட்டுமில்லை சம்மதிப்போடும் நோக்கினார்கள் என்பதே 'மதியுடம்பாடு' ஆகும் என்றார் எங்கள் குரு.

ஆசான் அலைகள் ஓய்வதில்லை. கார்முகப் படத்தில் இராமனையும், தம்பியையும், குருவையும் பார்த்த மக்கள் கூறுவதாக ஒரு பாடல் :

“நம்பியைக் காண நங்கைக்கு ஆயிரம்

நயனம் வேண்டும்

கொம்பினைக் காணும் தோறும் குரிசிற்கும் அன்ன தேயால் “

“தம்பியைக் காண்மின் என்பார்

தவமுடைத் துலக மென்பார்

இம்பரிந் நகரில் தந்த முனிவனை

இறைஞ்சு மென்பார்”

“இராமனைப் பார்க்கச் சீதைக்கு இருகண்கள் போதா ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும். கொடி போன்ற சீதையைக் காணும் தோறும் இராமனுக்கு அதே அளவு ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும்.”

என்கிறார்கள் மிதிலை மக்கள். பாட்டினைச் சொல்லி முடித்து “இராமன், சீதை ஆகியோரில் யார் அதிகம் அழகு?” என்று கேள்வியை எழுப்பினார். ஏன் இப்படி ஏன் இப்படி என்று எழுப்பும் கேள்வியே ஒருவரை உயர்த்தும் ஏணிப்படியாகும். கேள்விகள்தான் புதிய சிந்தனை ஊற்றுக்கண் தோண்டும்.

மாணவர்கள் நாங்கள் இருவர் அழகும் சமம் என்றோம். ஆசான் “பாடலை உற்றுக் கவனித்தால் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் ஒரு சூட்சுமம் வைத்திருப்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.” என்று சொல்லி, நாங்கள் சிந்திக்க ஓர் இடைவெளி கொடுத்தார். தாய்ப்பறவை கூட்டிலிருந்து குஞ்சைத் தள்ளிப் பறக்கச் சொல்லிக்கொடுக்கும் பயிற்சி அது. கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்தது போல, மையாய், மரகதமாய் மழைமுகிலாய் இருக்கும் இராமன் அழகு, வார்த்தை தமிழுக்கு வழங்கும் கவிச்சக்கரவர்த்தியையே “ஐயோ” என்னால் அவன் அழகைச் சொல்ல முடியவில்லையே எனக் கைசேதப் பட வைத்த அழியா அழகு காருத்தன் அழகு. எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தும் எகிப்துப் பேரழகி கிளியோபாட்ராவை வருணிக்க இயலாத ஷேக்ஸ்பியர்

It beggared all description” எனப் பெருமூச்சு விடுகிறார். அதே நிலைதான் கம்பனுக்கும் “இந்திரநீலம் ஒத்து இருண்ட குஞ்சியும், சுந்தர மணிவரைத் தடந்தோள்களுமேயல, முந்தி என் உயிரை அவன் முறுவல் உண்டதே” எனச் சீதை வியக்கும் சீரிய அழகு இராமன் அழகு. இரசிக்கத் தொடங்கிய சீதை இமைகளுக்குப் பசிக்கத் தொடங்கியது.

பின்னர் அவை எழிலை எடுத்துப் புசிக்கத் தொடங்கின. அவன் பார்வை இராமனிடமே வசிக்கத் தொடங்கி விட்டது. அத்தகைய பேரழகை இரு கண்ணால் அருந்த இயலாது. ஆயிரம் கண்கள் அவளுக்கு வேண்டும்.

அழகெனும் அழகுமோர் அழகு பெற்றதே என்று கம்பன் ஆராதிக்கும் கவின், வனப்பு சீதையின் அழகு.

“உன் பெயரை எழுதும்போது

என்

எழுதுகோல் உச்சியில்

இனிய புவொன்று

ஈர்க்கும் மணத்தோடு

மலர்கிறது

உள்ளுக்குள் ஓராயிரம் விடியல்

புலர்கிறது”.

எனக் கவிஞர்கள் அழகு கண்டு புளகிப்பிது புதுமையல்லவே.

பூங்கொடியாம் சீதையின் போக்குவரத்தையே நிறுத்தும் பேரழகைக் காண, தலைவனாம் இராமனுக்கும் அதே அளவிற்குக் கண்கள் வேண்டும். ஆனால் இருவரில் யார்தான் அதிக அழகு?

ஆசிரியர் ஐயா ஆர் ஆர் அவர்கள்

“கொம்பினைக் காணும் தோறும் அதாவது அவளை ஒவ்வொரு முறை பார்க்கும் போதும் ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும். இராமனை ஒருமுறை பார்த்தாலேயே ஆயிரம் கண்களால் பார்த்தாலேயே சீதைக்கு அழகை அளந்த நிறைவு வந்துவிடும். ஆனால் இராமனுக்கு சீதையின் அழகைப் பொருத்த அளவில் ஆயிரங்கண்களால் ஒரு முறை அளந்தாலே போதாது. பார்க்கும் ஒவ்வொரு முறையும் ஆயிரங்கண்கள் அவசியப்படும். ‘தோறும்’ என்ற ஒற்றைச் சொல்லே இராமனை விடச் சீதை அழகு என்பதைத் தீர்மானமாகச் சொல்லிவிடுகிறது என்பது கம்பன் கொழுப்பு,

எனச் சொன்னவுடனே தென்றல் கைவிசிறியாகி மூளைக்குள் விசிறத் தொடங்கிவிட்டது. மேலே சொன்னதோடு அவர் நின்றுவிடவில்லை. ஒன்றின் அழகு, அந்தப் பார்க்கப்படும் ஒரு பொருளிடத்தில் அல்லது ஆளிடத்தில் இல்லை

பார்ப்பவன் கண்களில் தான் இருக்கிறது. லைலாவின் அழகை மஜ்னூனின் கண்களால் பார்” என்பது புகழ்பெற்ற பாரசீகக் கவிஞர் ஃபிர்தவ்ஸ் எழுதிய வரி. ஐயா ஆர்ஆர் அவர்கள்.

சீதா, இராமனைவிட, இராமனின் சீதை அதிக அழக. சீதையின் கண்களில் இராமன் ததும்பி நித்திரான். அவள் கண்ணுக்குத் தீட்டிய அஞ்சனமாகவே இராமன் ஆகிவிட்டான். இராமன் நிறைந்திருக்கும் சீதையின் கண்களை இராமன் பார்க்கிறான். சீதையின் விழி அழகு அதில் நிறைந்திருக்கும் இராமன் அழகு. அழகுக்கு அழகு சீதை கண்ணில் தெரியும் இராமனை இராமன் பார்க்கிறான்.

எனவே, அழகின் அடர்த்தி கூடுகிறது. சீதை இராமனைக் கண்ணில் அணிந்து கொண்டு விட்டாள். இராமனுக்குத் தன்னை அளப்பதோடு, தன்னைக் கண்ணில் வைத்துள்ள பெண்ணையும் சேர்த்து அளக்க வேண்டியதாகிவிட்டது என்பதால் ஆயிரங்கண்கள். போதாமல், ஒவ்வொரு காட்சிக்கும் ஆயிரங்கண்கள் இராமனுக்குத் தேவைப்படுகின்றன. அதனால் சீதை மிக மிக அழகாகி விட்டாள். சீதையின் இராமனுக்கு ஆயிரம் கண்கள் தேவைப்படுகின்றன. அதனால் சீதை இரட்டிப்பு அழகாகி விட்டாள். சீதையின் இராமனை விட, இராமனின் சீதை இரட்டிப்பு அழகாகி விடுகிறாள்.” என்று சொல்லிய போது மாணவர்கள் நாங்கள் அமர்ந்திருந்த, நாற்காலிகள், தட்டுவதற்குக் கைகள் எங்கட்கு இல்லையே என்று விட்ட ஏக்கப் பெருமூச்சு எனக்கு மட்டும் கேட்டது. இலக்கியங்களை எப்படிப் பார்க்க வேண்டும் என்பதில் பயிலும் மாணவர்களுக்குப் பார்வைக் கோளாறு ஏற்படுவதுண்டு. பார்வைக் கோளாற்றினைச் சரி செய்ய மற்ற பேராசிரியர்கள் எங்களுக்குக் கண் கண்ணாடிகளாகவே வந்தார்கள். ஆர்ஆர் ஐயா அவர்கள் கண்ணாகவே வந்தார் என்பது தான் பொருத்தம்.

1975ஆம் ஆண்டு வேலூர் ஊரிசுக் கல்லூரியில் ஒரு வழக்காடு மன்றம். நடுவர் பொறுப்பில் ஆர்ஆர் ஐயா அவர்கள் இருக்க நான் மறுக்க பேராசிரியர் தெ. ஞானசுந்தரம் வழக்கினைத் தொடுக்க நானும் அவரும் வழக்காடினோம். “கைகேயி குற்றவாளியே ” என்று ஞானசுந்தரம் வழக்கினைத் தொடுத்தார். ஐயா அவர்களின் மந்திரத் தமிழ், வழக்குத் தொடுத்தவரின் சுந்தரத் தமிழ், இரண்டிற்குப் பிறகு எனது

எளிய என்திறத் தமிழ், என முத்தமிழ் விழா காபு அரங்கில்
களைகட்டியது. தொடக்கத்தில் முன்னுரையில்

“உறவினர்க்கு உரியதை
தனக்குத் தனக்கே உரியதாக
உரிமை கொண்டாடினால்
உறவும் பகையாகும்
என்பது பாரதம்.
தனக்குரியதையும்
தனக்கே வேண்டாமென விட்டுக்கொடுத்தால்
அயலவரும்
உறவாவார்கள்
ஏன்?
பகைவரும்
உறவாவார்கள் என்பது இராமாயணம்.”

என நடுவர் ஐயா அவர்கள் மின்னலைச் சரமாக்கி
நட்சத்திரங்களைக் கோத்துச் செப்பம் நிறை கம்பனுக்குக்
கப்பம் கட்டியபடி தொடங்கினார்கள். பேராசிரியர்
தெ.ஞா கைகேயின் தவறுகளைப் பட்டியலிட்டு வாதங்களை
வைத்தார். நான் மறுத்தேன், அது ஒத்திகையில்லாமலே
அரங்கேறிய Extempore. நாடகமாகவே ஆகிவிட்டது.
ஆனால் உயர்தர நாடகமாகவே ஆகிவிட்டது. முக்கியமான
காலகட்டத்தில் கணவனைக் கைவிட்டவள், ஆனால்
கைதேர்ந்தவள், கைகேயி குற்றவாளி என்றார் ஞானசுந்தரம்,
சம்பராசுரப் போரில் தயரதன் தேர் அச்சாணி எகிறி
விழுந்துவிடச் சாரதியாக, அச்சாணியாகக் கைவிட்டாள்:
கைகோர்த்தவள் என்பதை விடக் கைதேய்ந்தவள். கைகேயி
குற்றவாளி அல்லள்” என்றேன் நான். கணவனுக்கே
காலனைக் கொணர்ந்தவள் என்றார் அவர். நான், “நஞ்சு
போல் காட்டப்பட்ட அமுதம்” என்றேன். ஆசான் ஆர்
ஆர் ஐயா அவர்கள் தீர்ப்புரையில் சொன்ன செய்திகள்,
கம்பராமாயண வரலாற்றில் கல்வெட்டுச் சாசனங்கள்.
சொல்வெட்டு ஆவணங்கள். அதன் சாரம் பின்வருமாறு.

“கைகேயியைக் கம்பன் காட்டும் முதல் காட்சியே
அற்புதம்.

“நாற்கடல் படுமணி நளினம் பூத்தோர்
பாற்கடல் படுதிரைப் பவள வல்லி”

என அவளைத் தூய பாற்கடலாகக் காட்டுகிறான். மந்தரை வருகிறாள். “முந்திரிப் பருப்பு போல் வளைந்த முதுகு. மந்திரிக்குள்ள மதியூகம்” எனக் கூனியைக் கோலம் போட்டுக் காட்டுகிறார்” கவிக்கோ. தன் தோழியைச் சீறிச் சினந்து நிற்கும் பாம்புபோல் நெருங்குகிறாள் கூனி. பாம்பென்று சொன்னதால், கைகேயியைத் “தீண்டினாள்” என்கிறான் என்ற செய்தியோடு ஐயா அவர்கள் தொடர்கிறார்.

கைகேயி ஒரு பாற்கடல் என்பதற்குப் பலசான்றுகளைச் சொல்லத் தொடங்கினார். கோசலை பற்றிச் சகோதரர்கள் ‘நால்வர்க்கும் உள்ள அன்பில் வேற்றுமை மாற்றினாள்’ என்று சொல்லும் கம்பன், கைகேயியை வேற்றுமை உற்றிலன் “எனக் குறிப்பிட்டுக் காட்டினான். குலமுறை கிளத்துப் படலத்தில், சீதையின் தந்தை சனகனிடம் இராமன் வளர்ந்தது கேகயன் மடந்தை கைகளால் : வளர்த்தானும் வசிட்டனே காண்” என்று சொன்னதையும் எடுத்துக் காட்டினார் ஆசான் பட்டம் இராமனுக்குப் போய்விட்டது’, பெருந்தீங்கு உற்றது உணராமல், தூங்குகிறாயே’ எனக் கைகேயியை எழுப்பி “உனக்குக் கேடு வந்துவிட்டது” என்றாள் கூனி. அதற்குக் கைகேயியின் விடை பாத்திரப் படைப்பின் உச்சம். “இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ?” என்கிறாள் கைகேயி. ‘இராமனுக்குப் பட்டம்’ என்று கூனி சொல்ல, தன்னிடத்திலே உள்ள நகைகளிலேயே சிறந்த “நாயகம் அனையதோர்” முத்து மாலையைப் பரிசெனத் தருகிறாள். கூனி அதனைத் தூக்கியெறிந்தாள் தரைகுழி விழ. தூயவளைப் பாற்கடலுக்கு உவமையாய்ச் சொன்னது பொருத்தம். தேர்ந்த வழக்குரைஞனைப்போலக் கைகேயிடம் வாதாடினாள் கூனி.

“பரதனுக்குப் பட்டமில்லாமல் போகிறது என்பது ஒரு பெருந் துன்பம். அதைவிடப் பெருந்துயர் தருவது அதனால் வரும் இரு விளைவுகள் ஆகும். ஒன்று உன் கணவன் தயரதன் தற்போது ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருப்பதால் பட்டத்து இராணிகள் மூவரில் ஒருத்தி என்கிற வகையில் செல்வத்தைத் துய்க்கிறாய். இராமன் பட்டம் கட்டிக் கொண்டால், நீ உன் தேவைகளுக்கே ஒன்று கோசலையின் கையையோ, அல்லது சீதையின் கையையோ எதிர்பார்த்து வாழ நேரிடும். நினைத்துப் பார்க்கவே நெஞ்சு நடுங்குகிறது. அரச குலத்தில் பிறந்து, அரசனுக்கே வாழ்க்கைப்பட்ட

உனக்குக் இத்தகைய இழிநிலை ஏற்பட வேண்டுமா? மேலும் உன் தந்தை கேயனுக்கும். சீதையின் தந்தை சகைனுக்கும் பகைமை இருக்கிறது. உன்னைக் கருதியும், உன் கணவன் தயரதனைக் கருதியும் சனகன் உன் தந்தையிடம் மோதாமல் இருக்கிறான்.

“இராமன் பட்டம் கட்டிக் கொண்டால், சனகன் கை ஒங்கி விடும். ஊறு விளைப்பதில் எந்தத் தடையும் இருக்காது” எனக் கைகேயி உள்ளத்தைத் தன்பால் சாய்த்துவிட்டாள். மண்ணுருண்டையால் தன் வளைந்த முதுகில் அடித்த இராமனுக்கு மண்ணே இல்லாமல் அடிக்கும் வன்மத்தோடு, கைகேயி சம்பராசுரப் போரின் போது நீ உதவியதற்காகத் தயரதச் சக்கரவர்த்தி உனக்கு அளித்துள்ள இருவரங்களை இப்போது கேள். ஒரு வரத்தால் பரதனுக்குப் பரதம் கட்டு; மறுவரத்தால் இராமனைப் 14 ஆண்டுகள் வனவாசத்துக்கு அனுப்பு என்று கதை, திரைக்கதை, வசனம், தீட்டி, கூனி உரைக்கிறாள்.

பாற்கடல்போல் இருந்த கைகேயி உள்ளத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அதே உவமையை நினைவிற் கொண்டே கம்பன்

“தேவி தூய சிந்ததையும் திரிந்தது “

என்று குறிப்பிடுகின்றான். பால் திரிந்து விட்டது. திரிந்து விட்ட பிறகு அது மீண்டும் பாலாக வாய்ப்பில்லை. கணவன் வருகைக்காகத் தன் கோலத்தை அலங்கோலம் ஆக்கிக் கைகேயி காத்திருக்கிறாள். வந்தவனிடம்,

“ஏய வரங்கள் இரண்டில் ஒன்றினால் என்

சேய் உலகாள்வது சீதைகேள்வன்

போய்வனம் ஆள்வது”

எனப்புகன்று நின்றாள்

“தீயவை யாவினும் சிறந்த தீயாள்”

புருஷனான அரசன் கைகேயியின் காலில் விழுந்து கதறுகிறான். மன்றாடுகிறான். “பெண்ணே, வண்மைக் கேகயன் மானே” எனக் கைகேயியை அழைக்கிறான் தாயாக இருந்த நீ பேயாக மாறி விட்டாய், இருப்பினும் நா நலம் கருதி உன்னைப் பெண்ணே என்கிறேன்” உன் தந்தை வள்ளல் எனப் பெயரெடுத்தவன் : அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தவன் நீ அத்தகைய கேகயனுக்கு மகளா? எனக் கொதிக்கிறான்.

தன் மனைவி என்ற அந்தஸ்தை இழந்துவிட்டாள், கைகேயி. ஆதலால் மனதுக்குள்ளே அவளை மணவிலக்குச் செய்துவிட்ட வனைப்போல, “கேகயன் மானே” என்று விளிக்கிறான். கண்ணே வேண்டினும் கொடுக்கிறேன். கொள் நீ, மற்றையது ஒன்றும் மற” என்றான். இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புதல் என்ற ஒன்றை, மனதளவிலும் ஏற்காத ஒன்றை, வாயினால் சொல்லாமல், அதனை “மற்றையது” என மனம் புழுங்கிச் சொல்கிறான் தயரதன் என்றே கொள்ள வேண்டும். என்ன சொன்னாலும் மேல் தாடையைத் போல அசைவில்லாது. இருக்கிறான். இராமனுக்குரியதை நின் சேயானவன் ஏற்க மாட்டான் என்றும் சொல்லிப் பார்க்கிறான். தன் மகன் என்று சொல்லாமல் உன் மகன் என்று சொல்வதால் உள்ளத்தளவில் பரதனையும் துறந்து விட்டான்,

“உன் மகன் பட்டாபிஷேகத்துக்கு அவன் கையில் கட்டும் “காப்பு நாண் உன் கழுத்து நாண் ஆகும்” என்று அவளைக் கரைக்கப் பார்க்கிறான். புயலடித்து மேகம் கலைவதுண்டு. வானம் விழுந்த துண்டா? தயரதன் மயங்கிக் கீழே விழுகிறான். கைகேயி இராமனை அழைத்து வரச் சொல்லி

“ஆழி சூழ் அகிலமெல்லாம்
பரதனே ஆள நீ போய்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித்
தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு
பூழி வெங்கானம் நண்ணிப்
புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழிரண்டு ஆண்டில் வாவென
இயம்பினன் அரசன் என்றான்”

“நாட்டைப் பரதன் ஆள வேண்டும்; நீ காட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் : அங்கு புண்ணிய நதிகளில் நீராடித் தவம் மேற்கொள்ள வேண்டும், 14 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே நீ திரும்பி நாட்டுக்கு வர வேண்டும்” என்பது உன் தந்தையின் கட்டளை என்று சொல்லாமல், அரசன் ஆணை என்றான். அரசு ஆணை என்றால் G.O., ‘G.O’ என்றால், போ என்று பொருள். அரசாங்கம் அதிர மாணவர்கள் கலகலப்பிற் கிடையே ஐயா அவர்கள் தீர்ப்புரையை வழங்கினார். கைகேயி சொல்லக் கேட்ட இராமன்.

“மன்னவன் பணியன்றாகில் நும் பணி மறுப்பனோ? என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்ற தன்றோ”

என்றான் நிச்சலனமாக. “பின்னவன் (பரதன்) பெற்ற ஆட்சி, நான் பெற்ற ஆட்சி” என்று ஒரு பொருள். பின் அவன் பரதன் தாயுரை கொண்டு தந்தையால் வழங்கப்பட்ட ஆட்சியை ஏற்க மாட்டான். அதனைக் கானகத்திற்குத் தேடி வந்து, என்னிடம் ஒப்படைப்பான். இராமனாகிய நான் அந்த ஆட்சியைப் பரதனுக்கு என் சார்பாக நீயே ஆள்வாய் என்று ஆணையிட்டு அனுப்புவேன். அப்படிப் பார்க்கையில் “பின் (பிறகு) அவன் பெற்ற செல்வம் (இறந்த காலம் ஆயினும், ‘எதிர்காலம் தழுவி வரும் என்பது இலக்கணம் (‘மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார், நில மிசை நீடு வாழ்வார்” என்ற குறளில் ‘ஏகினான்” என்ற இறந்த கால வினை முற்று “எதிர்காலத்திலும்” என வருங்காலத்தையும் குறிப்பது போல), ‘அடியனேன்’ பெற்றது (தந்தது) அல்லவா என்பது மற்றொரு பொருள். குழந்தையைத் தருபவர்களை நாம் ‘பெற்றோர்’ என்று அழைக்கவில்லையா? ஐயா கேள்வி எழுப்பியபோது மறுமுறையும் அதிர்ந்தது காபு அரங்கம்.

வழக்கின், தீர்ப்பின் உச்சகட்டம் பின்னர் தான் வருகிறது. கம்ப இராமாயண மேடைகளில் வேறு யாராலும் சொல்லப்படாத இரண்டு குறிப்புக்களை ஆர் ஆர் ஐயா அவர்கள் அந்த மேடையில் தான் வெளிப்படுத்தினார்கள். கம்பன் காவியம் என உலகமே கொண்டாடினாலும் கம்ப நாடகம் தான் இராமாயணம். காவியத்தில் தசரத குமாரனாக வந்திருப்பவன் திருமாலே என்ற அவதார இரகசியம் உணர்ந்தவன் கைகேயி. தனக்குப் பழி நேர்ந்தாலும், இராமாவதார, நோக்கம் நிறைவேற உறுதுணையாயிருக்க வேண்டும். அழிம்பு செய்யும் அரக்கர்களை அழிப்பதே அவதார நோக்கம். தாடகை என்ற அரக்கி தொடங்கி, அரக்கர் குலம் முழுக்க (வீடணன் தவிர்த்து) அழிந்தது இராமாயணத்தால் என்பதை அறிய வேண்டும். இராமன் அவதாரம் என்பது ஒரு கட்டத்தில் வாலிக்கும் புரிந்து விட்டது. அதனாலேயே வாலி தெளிவாக இராமனைப் பார்த்து “மூவர் நீ முற்றும் நீ” எனக் குறிப்பிட்டு, இராமன் திருவடி சேர்ந்து மோட்சம் பெறுகிறான்.

“ஏய வரங்கள் இரண்டில் ஒன்றினால் என்
சேய் உலகாளச் சீதை கேள்வன் போய் வனம் ஆள்”

வேண்டும் என்று தயரதனிடம் கைகேயி வரத்தை அரச ஆணையாகக் கேட்கும் இடத்தில் இரு குறிப்புக்களைக் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும். இராமன் வனம் செல்ல வேண்டும் என்று சொல்ல வந்த இடத்தில் 'இராமன்' என்ற பெயரை உச்சரிக்காது 'சீதை கேள்வன்' என்றது. கைகேயின் கொடு மனத்திற் குரிய சான்று என்பது வெளிப்படைப் பொருள். உள்முகமாகப் பார்க்க வேண்டும். சீதை என்பதற்கு உழுபடைச் சால் என்ற ஒரு கோட்டில் பிறந்தவள் என்று பொருள். 'சீதை' அவதார நிகழ்வுகளை அடைகாக்கும் சொல். ஒரு கோட்டில் பிறந்தவள் இலக்குவன் கோட்டைத் தாண்ட, இராவணன் சிறையெடுக்க, இராவண (அரக்கர்வதம்) வதம் நிகழ வேண்டும் என்ற தொடர் அவதாரச் செயல்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சொல். சீதை, திருமகள், கேள்வன், கணவன் அதாவது திருமால். போய் வனம் ஆள வேண்டும் என்பது கைகேயி இராமனைப் பற்றி வெளிப்படுத்திய எள்ளற் குறிப்பன்று, மாறாக அதில் மற்றொரு தமிழ்மரபுச் செய்தி அடங்கியிருக்கிறது.

உலகில் கிடைத்துள்ள அனைத்து மொழிநூல்களிலும் முந்தியது தொல்காப்பியம். அந்நூல் கிறித்து பிறப்பதற்கு 3000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டது என ஆய்வாளர்கள் தெரிவித்துள்ளார்கள். அந்நூல் நிலத்தை நான்காகக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனப் பிரிக்கிறது. ஒவ்வொரு நிலத்திற்குரிய தெய்வங்களையும் குறிப்பிடுகின்றது.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகம்
சேயோன் மேய மைவரை உலகம்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகம்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்”

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. குறிஞ்சி நிலத்துக்கு முருகன், மருத நிலத்துக்கு இந்திரன், நெய்தல் நிலத்துக்கு வருணன் என்று நிலத் தெய்வங்களைப் பட்டியலிட்டார். தொல்காப்பியர் முதன்மையாகக் காடும், காடு சேர்ந்த பகுதியாகிய, முல்லை நிலக்கடவுள் திருமால் என்பதை அதிலிருந்து உற்றுணர வேண்டும். இப்போது

“சீதை கேள்வன் போய் வனம் ஆள்”

என்ற வரியில் இடம் பெற்றவன் முல்லைநிலக் கடவுளாம் திருமாலே என்றுணர வேண்டும். இராமனை ஈன்றவள்தான்

கோசலை. ஆனால், இராமாவதாரத்தைப் பெற்றெடுத்தவன் கைகேயியே எனக் கொள்ள வேண்டும்.

கைகேயி என்ற ஒரு பாற்கடலைக் கடைந்தால் அமுதம் கிடைக்கும். பாற்கடல் கடையப் படும் துன்பம் அடையத்தான் செய்யும். அதனால் தான் தயரதன் இடித்துரை, மகன் பரதன் தாயீர் அல்லீர் நீவிர் பேயீர்” என்ற தூற்றும் சுடுமொழிகள். இலக்குவன் ‘நாயென’க் கைகேயியை உவமித்துச் சொன்ன கனல் துண்டு வார்த்தைகள், அயோத்தி மக்களின் பழிமொழிகள் எனப் பல அவமானங்களைத் தாங்குகிறாள் கைகேயி. மாணவர்களுக்கு என்.சி.சியில் துப்பாக்கியால், சுடும் பயிற்சி கொடுப்பார்கள். ஊர்ப்புறத்தில் சுவர் ஒன்று கட்டப்படும். அதற்கு SHOOTING RANGE என்று பெயர். அந்தச் சுவரை நோக்கி. NCC மாணவர்கள் துப்பாக்கியால் சுட்டுப் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். அந்தச் சுவரும் கைகேயியும் வேறல்லர். சுவர் முழுக்கக் காயங்கள் தான் காணப்படும். தான் காயப்பட்டாலும் துப்பாக்கியால், சுடும் பயிற்சியில், மாணவர்கள். குறி தவறாது. பயிற்சி பெற வைக்கும் அந்தச்சுவர் போலப் புண்சுமந்தவளாகப் பழி வளர்க்கும் செல்வி எனத் திட்டப்படுபவளாகக் கைகேயி காவியத்தில் இடம் பெறுகிறாள்.

“அரக்கர் பாவமும் அல்லவர் இயற்றிய தவமும்
துரக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்
இரக்கம் இன்மை அன்றோ இன்றிவ்வுலகங்கள் இராகவன்
பரக்கும் தொல்புகழ் நல்லமுதம் பருகுகின்றதுவே”

என்ற பாடலில் இராமாயணம் என்ற நல்லமுதம் கிடைக்கக் கைகேயியின் இரக்கமின்மையே காரணம் என்கிறான் கவிச்சக்கரவர்த்தி. அரக்கர் செய்த பாவம், தேவர்கள் இராமாவதாரம் வேண்டி இயற்றிய தவம் ஆகியனவே கைகேயியை இந்த அளவில் கொடிய வடிவெடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளியது என்று கொள்ள வேண்டும். பாற்கடலைக் கடைந்து தேவர்களும் அசுரர்களும் அமுதம் எடுக்க முயன்றார்கள். கடைவதற்கு மந்தர மலையை மத்தாக வைத்தார்கள். இராமாயண அமுதம் எடுக்கக் கைகேயி என்ற பாற்கடலை மந்தரை தான் கடைந்தாள். அந்தப் பாற்கடலில் அமுதம் முதலில் வரவில்லை : நஞ்சுதான் முந்தி வந்தது: நஞ்சினைத் தான் உண்டு அமுதத்தைத் தேவர்கட்கு மட்டுமே சிவபெருமான் ஈந்தான்.

ஆலமுண்ட நீலகண்டன் ஆனான். நஞ்சு போன்ற பழியைத் தனி ஒருத்தியாய்த் தானே தாங்கி இராமாயணம் என்ற அமுதத்தை அனைவரும் அருந்தத் தந்த கைகேயி தூயவள். குற்றவாளி அல்லள் என்று சொல்லி நிறைவு செய்தார் ஆசான். ஆர் ஆர் ஐயா பாத்திரத்துகுச் சொன்ன உவமையிலா உவமை இன்னும் உள்ளத்தில் இனிக்கிறது.

“முக்கனிகளில் ஒன்று பலாப்பழம். வெளியே முள்ளு முள்ளாகத் தோன்றும். ஆனால் சுளையோ இனிக்கும். அது போலவே அமைந்துள்ளது கைகேயி பாத்திரம். பலாப்பழம் பழுக்க, இனிக்க மலைவாழ் மக்கள் கசக்கும் வேப்பங்குச்சி ஒன்றைச் செருகுவார்கள் அதனைப் போலவே கைகேயி வேப்பங்குச்சி செருகப்பட்ட பலாப்பழமாகவே தோன்றுகிறாள்”

என்று முடித்தார். காபு அரங்கில் சிலையாக இல்லாமல் இருந்தால் நிச்சயம் ஏசுவும் கைதட்டியிருப்பார் என்பதே உண்மை.

இயல்-3

ஒரு சிறந்த பேச்சு என்பது எப்படி இருக்க வேண்டும்? என்பதை ஒருமுறை எங்கள் வகுப்பில் அவர் அழகுற எடுத்துக்காட்டியது என் மனக்கண்கள் முன்னர் எப்போதும் தோன்றிக் கொண்டிருக்கும் எடுத்தெறிய முடியாத பிரமிப்புப் பிம்பம் ஆகும். பேச்சைத் தொடங்கியபின் இரண்டாவது நிமிடத்திலேயே அவையை என்ன மாதிரி அவை என்பதை அளந்தறிய வேண்டும். ஐந்தாம் நிமிடத்தில் அவை உன் கைவசம் ஆகிவிட வேண்டும். தொடக்கத்தில் உன் பேச்சு ஒரு பாலிஷ் செய்த மரக்கட்டை போல எந்த வித உணர்ச்சியும், பாவமும் இன்றி இருக்க வேண்டும். அடுத்து லேசாக மென்தூரிகை ஒன்றால் பெயிண்ட் அடிக்க வேண்டும். அதன் மேலே வெள்ளியால் ஆகிய கிண்ணம் ஒன்றை ஒட்ட வேண்டும். அதற்கு மேல் முடிப்பாக மூடி ஒன்றை மகுடம் போல் உட்கார வைக்க வேண்டும். ஆக மொத்தம் நல்ல பேச்சு விளையாட்டு வீரனுக்கு வழங்கப்படும் வெற்றிக் கோப்பையாக இருக்க வேண்டும். அது உன்னை எதிர்த்த வனையும் கரவொலி எழுப்ப வைக்க வேண்டும் என ஆசான் உரைத்தது உரை இலக்கணமாகும்.

1969இல் அந்தி மருதாணி அரைக்கும் ஒரு பொன்மாலைப் பொழுது திருச்சிராப்பள்ளி தொடர்வண்டி நிலையத்தில் ஒரு தித்திப்புச் சந்திப்பு. எதிரே தமிழ்க்கடல் பேராசிரியர். அ.ச. ஞானசம்பந்தம் அவர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஓடிச் சென்று வணக்கம் சொன்னேன். யாரெனக் கேட்டார் அ.ச.ஞா. திருச்சி தேசியக் கல்லூரி எம்.ஏ (தமிழ்) இரண்டாமாண்டு மாணாக்கன் என்றேன் மகிழ்ந்தார். அவர்

சொன்னார் : திருச்சி தேவர் ஹாலில் ஒரு இராட்சசனோடு மனிதன் நான் பேசப் போகிறேன்: வருகிறாயா?” என்றார். விளங்காமல் விழித்தேன்.” தம்பி, உன் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனோடு, நான் உரையாற்றுகிறேன். சேர்ந்து போகலாமா? என்றார். அவரை அழைத்துச் செல்ல வந்த வாகனத்தில் ஐயா அவர்களோடு அமர்ந்து செல்லும் பேறு பெற்றேன். கூட்டம் தொடங்கவில்லை. ஆர் ஆர் ஐயா அவர்கள் அடுத்து அரங்கில் நுழைந்தார்கள். அ.ச.ஞாவோடு அருகில் அமர்ந்திருந்த என்னைப் பார்த்து வாஞ்சையோடு “அப்துல் காதர் உனக்கு ஞானசம்பந்தம் கிடைத்துவிட்டது: அடுத்து உனக்கு அப்பர் (UPPER) நிலைதான் “ என்றார்கள். மறக்கமுடியாத மாணிக்கவாசகம் அது. “அ.ச.ஞா, “இராதாகிருஷ்ணன், இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு உனக்குச் ஸ்ரீரங்கத்தில் நிகழ்ச்சி இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். முன்னே முடித்து விட்டு புறப்படுகிறாயா?” என்றார்.

ஐயா “நான் எப்போதும் பின்னேதான் முடிப்பேன்” எனக் குடுமியைச் சுட்டிக்காட்டியபடி “அ.ச.ஞா உன் பேச்சைக் கேட்டுவிட்டு, அதன் பின்னர்தான் நான் செல்வேன்” என்றார். அ.ச.ஞா அவர்கள் “உள்ளம் பெருங்கோவில்” என்ற திருமந்திரச் சொற்களைக் கொண்டு கருத்துக் குருத்து விரித்துப் பந்தி வைத்து ஒரு மணி நேரம் பரிமாறினார். சுவைஞர்கள் பசியாறினார். இதுவரை குச்சேறிக் குடித்தனம் நடத்தியது தமிழ். பின்னர் ஆர்ஆர் ஐயா அவர்களால் அது மச்சேறி மயக்கவிசைக் கச்சேரியாக மலர்ந்தது.

போதைத் தடுப்புப் போலீஸ் ஆய்வாளர், ‘ அன்றாடம் காய்ச்சிகளாம்’ கள்ளச்சாராயக் கனதனவானுக்குச் சல்லூட் அடிக்கிறார். சமமாய் உட்கார வைத்துப் பேசுகிறார். மாமூல் போலீஸ் கோடிகளில் புரள்வதால் கேடிகளையும் மதிக்கிறது. இல்லாதவன் குற்றமற்றவனாயிருப்பினும் ஏறி மிதிக்கிறது. சலவை நோட்டுக்களுக்காக அழுக்கா கிவிடும் அதிகாரிகள் குற்றப் பின்னணியுடையவர்களின் பேச்சைத்தான் கேட்கிறார்கள். இந்த யதார்த்தம் புரிந்த எங்கள் ஆசான்.

“ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறாது” என்பது நாட்டுமொழி. இது ஆள்பவன் இலட்சணம். ஆண்டவன் இலக்கணம் அதற்கு நேர்மாறானது. திருச்சிறம்பலம் பொன் அம்பலம் திக்கற்றோர் குரலைத்தான் தாமதமில்லாமல் ஏற்கிறது.

செல்வாக்குப் பெற்றவர் சொல்வாக்கை விட, ஏதுமற்ற அடியார்கள் விசம்பு முன்னே இறையின் கருணை மார்பு கசிந்து விடுகிறது. உரிமையைச் சொல்ல உதும் நாவு மற்ற மக்கள் ஏராளம். வாடகை வாயர்கள் கூட குரலற்றவர்களுக்காகக் குரல் கொடுப்பதில்லை. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு மக்களுக்காகப் பேச வேண்டியவர்கள் 'தம்' மக்களுக்காகப் பேசுகிறார்கள். தாய்க்குச் செய்யும் தாலியில் கூடத்தங்கம் திருடக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

“கோழை மிடறாகிக் கவி கோளும் இலவாகி
ஏழை சொன்ன சொல்லமகிழும் ஈசன்”

என்பவை திருநாவுக்கரசர் தேவாரத் தேன் வரிகள். அன்னார் நாவெல்லாம் தேவாரம், நடை எல்லாம் உழவாரம் என்று வாழ்ந்தவர். உழவாரப்படை வெறும் ஆலயத் திருப்பணிக்கு மட்டுமன்று. ஆதிக்கத்திற்கு அடிபணியாது எதிர்க்குரல் எழுப்பிச் சமூகக் களைகளைக் களையும், தூய்மைப் பணியின் குறியீடும் ஆகும்.” நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்“ எனப் பல்லவ அரசனுக்கு அறிவுறுத்திய ஆன்மீக ஆண்மையாளர். ஆள்பவன் குடிமக்கள், ஏழை மக்கள் குரலுக்குக் கேளாக் காதர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் ஆண்டவன் அதற்கு நேர்எதிரானவன். அவன் பன்றிக் குட்டிக்கும் பால் கொடுத்துத் தாயுமானவன்.” எனக் குறிப்பிட்டார். ஆசான்.

“அடியவன் ஒருவன் வேண்டத் தக்கது அறிவோனாம் ஈசனிடம் தன் தேவைகளைச் சொல்லி முறையிட விரும்புகின்றான். குரல் வளையில் இருந்து ஒலி வருவதற்குப் பதிலாகச் சளி வருகிறது. நெஞ்சகச் சளி வாக்கு வாசலை அடைத்து விடுகிறது. பேச்சு வரவில்லை. வந்தாலும் குரல் உடைகிறது. நா குழறுகிறது. பொருள் தொடர்பில்லா உளறல் போல் ஒலிக்கிறது. அமைவும் இல்லை, அர்த்தமும் இல்லை, கவிதைக்குரிய அழகும் இல்லை.” அற்சனை பாட்டே ஆகும்“ என்று சுந்தரர் தமிழ் கேட்க விரும்பிய ஈசன் : திருவீழி மிழலையில் தமிழ் கேட்க அப்பருக்கும், ஞான சம்பந்தருக்கும் பொற்காசு தந்தவன் சிவபெருமான். திருமறைக்காட்டில் அடைத்த கோவில் கதவம் திறப்பதைத் தாமதப்படுத்தி மேலும் மேலும் திருநாவுக்கரசின் இனிய பாடல் ஒலிக்கக் கேட்டவன். மணிவாசகப் பெருந்தகையின் (“STONE MELTING, BONE MELTING SONGS “ (DR.G.U.POPE'S REMARKS OF THIRUVASAGAM”) ஞான

மூலாம் பூசிய பாடலைக் கேட்டவன்: ஏழை அடியவனின் இருமல் ஒலியில் மகிழ்கிறானாம். உடையும் சொற்கேட்டு உவகை அடைகிறானாம். ஞானக்குரல் கேட்கத் தாழ்ந்த சிவன் செவிகள் ஈனக்குரல் கேட்கக் எல்லையற்ற களிப்பு எய்துகின்றன. அதனாலேயே வந்திக் கிழவிக்காக மண்ணும் சுமக்கிறான். சவுக்கடிபட்டுப் புண்ணும் சுமக்கிறான். அரசனின் நனவுக் கோவிலுக்கு வராமல், அடியவர் பூசலாரின் கனவுக் கோவிலுக்குக் கழல் ஒலிக்க வருகின்றான்.' என்றார் எங்கள் ஆசிரியர், அரங்கம் முழுக்கப் பக்தி பரவசம் இருந்தது மட்டுமல்ல : முக்திப் பரவசமும் ததும்பி இருந்தது.

அந்நிகழ்ச்சிக்கு அரசு ஊழியர்கள், அலுவலர்கள், அதிகாரிகள் அதிகம் வந்திருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கி நேரடியாக அலுவலகத்திற்கு வந்து மனு கொடுக்க வசதியில்லாத, மக்கள் அனுப்பும் விண்ணப்பக் கடிதங்களைக் காகிதங்களாகப் பார்க்க வேண்டாம். தப்பித்தவறி நேரே விண்ணப்பம் தருபவர்களை அலைய வைத்து அவதிப்பட வைக்க வேண்டாம். மனுவின் தாளை மனுஷாளாகப் பாருங்கள். ஆளையே தாளாகக் கசக்கிஎறிபவர்களே, தாளையே ஆளாகக் கருதி உரிய நடவடிக்கை எடுத்து உதவுங்கள்” என்றார். ஏழைகள் சொல் அம்பலம் ஏறாது என்ற பிம்பத்தை உடைக்கும் அப்பர் பெருமான் வரிகளில் காட்டப் பெற்ற ஈசன் இயல்பை ஏற்றிடுங்கள்” என்ற அந்தப் பேச்சைக் கேட்டுவிட்டு என் நாட்குறிப்பில் நான் எழுதியவை:

“பணத்தாள் அடித்தேன்
பிடித்தார்கள்
பணத்தால் அடித்தேன்
விடுத்தார்கள்
அரசு அலுவலகங்களில்
வைக்கப்பட்டிருக்கும்
குப்பைக் கூடை
காகிதத்தால் ஆனது
ஆமாம்
ஏழை எளியவர்களின்
விண்ணப்ப
மனுத்தாள்களால் ஆகியது!
அரசு அலுவலங்களில்
ஓர் அதிசயம்

அன்றாட நடைமுறை
 ஆகிவிட்டது
 பொதுவாகப்
 பேப்பர் வெயிட் வைத்தால்
 காகிதம் நகராது
 ஆனால்
 அலுவலகங்களில்
 பேப்பர் மேலே
 வெயிட் வைத்தால்தான்
 பேப்பர் நகர்கிறது”

பொதுக் காட்சியில் கல்லூரி வகுப்புகள் எப்படி நடக்கின்றன. அங்கு ஒரு மணிக்கும் மறுமணிக்கும் இடையே அதிகம் ஒலிப்பது ஆசிரிய மணிகள் இல்லை: மாணவமணிகள் தான். மணியை (Money) நோக்கமாகக் கொண்ட ஆசிரியர் பணி, மணியில் தொடங்கி மணியில் முடியும். ஐயா ஆர்.ஆர். அவர்கள் வகுப்பில் மாணவருக்கும் மணியோசை கேட்கும் வாய்ப்பு அமைந்ததே இல்லை. மணி மறந்த பணி .மேடை மணி என்று இலக்கிய உலகம் பாராட்டிய ஐயா அவர்கள் பணி பிழைப்புக்கான சாதனம் இல்லை. அது ஒரு நிவேதனம் கலைமகளுக்கான சீதனம்.

நிலத்துக்கு வராத நிலவைக் காட்டி பாற்சோறு குழந்தைக்கு ஊட்டப் படாதபாடுபடுகிறான் அன்னை. ஆனால் குழந்தை அம்மாவின் முகம்பார்த்தே அருந்துகிறது. நெருங்கி நிலா வரவில்லை. குழந்தையை நோக்கி, விண்ணிலிருந்து, மண்ணில் இருக்கும் மாதா முகம் பார்த்தே பசியாறும் குழந்தைகளாக நாங்கள் வகுப்பில் இருந்தோம் என்பதே உண்மை. ஐயா ஆர்ஆர் தான் தாயார்.

பழனியப்பன் என் வகுப்புத் தோழர். ஆசான் வந்தவுடன் அவரிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டார். “அரசன் அன்று கொல்வான் தெய்வம் நின்று கொல்லும்” என்கிறார்களே தெய்வம் உட்கார்ந்து கொல்லாதா?” என்றார். நான் “படைத்தல், காத்தல், அழித்தலாம் முத்தொழில்கள் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய காரியேஸ்வரர்கள் மேற்கொள்ளும் பணிகள். அருள்வடிவமான இறைவன் அழிப்பானா? இந்த ஐயம் கம்பனுக்கு எழுந்ததால்தான் “உலகம் யாவையும் தாமுள் ஆக்கலும், நிலைபெறுத்தலும், நீக்கலும்” (அழித்தலும்

என்று சொல்லவில்லை) என்கிறார் என்றேன். மற்றொரு சக மாணவர் அண்ணன் நசீர் அலி அவர்கள்

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்” என்பதைத்தான் இளங்கோ அடிகள் தன் காப்பியம் எழுதும் முப்பொருள் காரணங்களுள் முதற்காரணமாகச் சொல்லி, “நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்கிறார் என்றும் எடுத்துக்காட்டி மேலே நாங்கள் எழுப்பிய வினாக்களுக்கு வலுவூட்டினார்.

“சட்டத்துறை காவல்துறை, நீதித்துறை என்று தற்போது மூன்று துறைகள் முதன்மைத் துறைகளாக ஆட்சியில் அங்கம் வகிக்கின்றன. தற்போது அரசன் இல்லை அரசு இருக்கிறது, குடியாட்சியில் தனித்தனியே இருக்கும் சட்டத்துறை, காவல்துறை நீதித்துறை ஆகிய மூன்றும் முடியாட்சியில் தனி ஒருவனாம் அரசன் கைகளில் இருந்தன. அரசன் விதித்ததே சட்டம் : அவன் ஏவல்துறையே காவல்துறை, அரசனைக் கூடக் காவலன் என்றே அதனால்தான் அழைத்தார்கள். அவனே நீதிபதியாகவும் இருந்தான். சிலப்பதிகாரத்தில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் சட்டத்திற்கும், காவல் பொறுப்பிற்கும் நீதிக்கும் பொறுப்பாளனாக இருந்தான். கண்ணகி தான் யார் என்பதையும், தனக்கு நேர்ந்ததையும், கணவன் கொல்லப்பட்டதையும் வழக்காக்கி எடுத்துரைக்கிறாள். அரசன்

“கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று
வெள்வேல் கோற்றம் காண்”

என்று திருடனுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதிப்பது, இந்நாட்டுச் சட்டம்“ என விதியைக் காட்டுகிறான். பின்னர் விசாரணையில் கோவலன் குற்றமற்றவன் என்பதைச் சான்றுடன் உறுதிசெய்யப்பட்ட நிலையில்

“மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
என்முதல் பிழைத்தது”

எனக் கோவலன் என்ற முறையில் என் கீழ் உள்ள காவல்துறை தவறிழைத்து விட்டது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

“யானோ? அரசன் யானே கள்வன்”

என்றான். அரசமுறை பிழைத்ததால் நான் அரசன் அல்லன்: நாளை கோவலன் கொலையுண்டதற்குக் காரணமான

குற்றவாளி என ஒப்புக் கொள்கிறான். ஆனால் யானோ? அரசன் என்றது சரி: யானே “கொலைஞன்” என்றே காவலன் சொல்லியிருக்க வேண்டும் : கவனமாக யானே ‘கள்வன்’ என்றது ஏன் என்று சிந்திக்க வேண்டும். சிலம்பை அரசன் திருடியிருந்தால் தன்னைக் ‘கள்வன்’ என்று குறிப்பிட்டது பொருத்தமாயிருந்திருக்கும். திருட்டில் ஈடுபடாத தன்னைத் ‘திருடன்’ என்று பிரகடனப் படுத்தியது தமிழ் நிலத்தின் தன்னிகரற்ற குறளற நெறியினால். தன்னைக் ‘கள்வன்’ என்றான் அரசன் எப்படி? கள்வன்மற்றவர்க்குரிய ஒரு பொருளைத் திருடினால் மட்டுமே திருட்டன்று. மாறாக அதற்குமேல் பிறர்க்குரிய பொருளைத் தனக்குரியது என ஒருவன் மனதில் எண்ணியிருந்தாலே அது திருட்டு தான் அப்படி எண்ணியவனும் திருடன்தான்.

“உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்”

என்பது திருக்குறள். கண்ணகிக்குரிய கோவலனுக்குரிய சிலம்பை, தனக்கும் தன் கோப்பெருந் தேவிக்கும் உரியது என உள்ளத்தால் சிறிது நேரம் எண்ணியதே திருட்டுத்தான். நான் திருடன் தான்? “யானோ? அரசன் என்பது வழக்கு. யானே கள்வன்” என்பது தீர்ப்பு கெடுக என் ஆயுள்” என்பது அவனே அவனுக்கு விதித்த தண்டனை.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், பொற்கொல்லன் வந்து, அரச மாதேவியின் சிலம்பைத் திருடிய கள்வன் தற்போது தன் பிடியில் இருப்பதாகச் சொன்ன அன்றே, சரியாக விசாரிக்காமல் கொன்றுவிட்டான். அரசன் அன்றே கொன்றான். ஆனால் அறத்தெய்வம் கண்ணகி வடிவில் நின்றது. நின்றதே தவிரக் கொன்றதா? கண்ணகி அரசனைக் கொன்றாளா? ஆனால் குற்றத்திற்குரிய தண்டனை (மரண தண்டனை) நிறைவேறும் சூழலை அறக்கடவுள் ஏற்படுத்திவிட்டது. எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்று அரசனைப் போல் குற்றம் இழைத்தவனை அன்றே கொல்லவில்லை. நின்று, நிதானித்து, இருபக்க நியாயங்களை அறிந்து தண்டனை நிறைவேற அறக்கடவுளுக்கு அவகாசம் தேவைப்படுகிறது. அந்த அவகாசத்தைத்தான், நிதானத்தைத்தான் ‘நின்று’ என்ற சொல் எடுத்துக் கட்டுகிறது.” என்று நிறுத்தி, அவரே ஆர்டர் செய்த, கல்லூரி வளாகத்திலிருந்து வந்த, இராமாகபே காஃபியை எல்லோரையும் குடிக்கச் சொல்லிவிட்டு, தானும்

காஃபியால் தொண்டையை நனைத்துக் கொண்டு ஆசான் தொடர்ந்தார் .

கருணைக் கடவுள் கொல்லலாமா? என்பது தானே காதர் உன் கேள்வி. முப்பால் ஊட்டிய முப்பாட்டன் திருவள்ளுவன்

“என்பில் அதனை வெயில் போலக் காயுமே
அன்பில் அதனை அறம்” (குறள் 77)

என்கிறான். எலும்பில்லாத உயிர்களைக்காயும் வெயில் போல, அன்பில்லாத உயிர்களை அறக்கடவுள் அழிக்கும் ‘என்பது எல்லோரும் சொல்லும் உரைப் பொருள். காயும் என்ற சொல்தான் குறளின் உவமைக்கும் பொருளுக்குமான பொதுச்சொல். காயுமே’ என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாகக் ‘கொல்லுமே’ பாயுமே என்று திருவள்ளுவன் எழுதியிருந்தாலும் வெண்பா இலக்கணத்தில் தவறு வராது. ‘காயுமே,’ என்பது கவனமாகப் போடப்பட்ட சொல். எலும்பில்லாத புழு ,பூச்சி போன்றவை மரத்தின் நிழலில் இருக்கும் போது அவற்றுக்கு எந்தச் சேதாரமும் இல்லை. மர நிழலுக்கு வெளியே சுட்டெரிக்கும் சூரியன் விண்ணில் நிற்கிறான். அதன் கதிர்கள் வெயிலாய் நிற்கின்றன. எலும்பில்லாதவை மெல்ல ஊர்ந்து, ஊர்ந்து நிழலைவிட்டு வெயிலுக்கு வரும்போது வெயிலில் அழியுமே தவிர, வெயில் அழிக்காது. எலும்பில்லாத அதன் இயல்பும் நிழலை விட்டு அவை வெயிலுக்குள் நகர்ந்ததும் தான் காரணமே தவிர ,வெயில் காரணம் அல்ல. நிற்கும் சூரியன் காரணமில்லை. நிற்கும் வெயில் காரணமில்லை.

‘அரசன் அன்று கொல்வான் : தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ என்பது வெகுமக்கள் சொற்கள். ஆனால் அறிவறிந்த வள்ளுவன் ‘காயும்’ என்ற சொல்லை ஆள்கிறான். அதனை வெல்லும் சொல் வேறில்லை. ஒருவன் இன்னொருவனைக் கொல்கிறான். அது குற்றம். நீதிபதி கொலைகாரனைக் கொன்றுவிடுகிறான்: அதாவது மரணதண்டனை விதிக்கிறான் என்றால் அதுவும் கொலைக் குற்றம்தான். அதனால் தான் மரண தண்டனை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்ற குரல் உலகெங்கும் ஒலிக்கிறது.

வள்ளல் பாரி தங்கமணி நெடுந்தேர் ஏறி வருகிறான். வழியில் கொழுகொம்பின்றி முல்லைக்கொடி தரையில் கிடப்பதை பார்க்கிறான். தேரை நிறுத்திக் கொடியினைத்

தேரில் படருமாறு செய்துவிட்டுக் காலார நடந்து செல்கிறான். தேரில் பூட்டப்பட்டு, அவிழ்க்கப்பட்ட குதிரை ஊர்ப் பக்கம் ஓடுகிறது. பாடுபவர்களுக்குப் பரிசில் கொடுக்கும் வழக்கமுள்ளபாரி நாவிருந்தும் பாடாத கொடிக்குத் தேரைப் பரிசிலாய்த் தந்த செயலின் வியப்பை ஊருக்கு எடுத்துரைக்க ஓடுவதுபோலக் குதிரைகள் ஓடின” என்று பாரி காதையில் மு.இராகவையங்கார் பாடுகிறார். விமர்சனப் பார்வையில் அவரிடம் ஒருவர் “முட்டாளா அரசன் பாரி? படருதற்குக் கொடிக்குக் கொழுகொம்பு தேவை என்றால், இடையிலிருக்கும் வாளை எடுத்துக்காட்டு மரக்கிளைகளை வெட்டிப் பந்தல் ஒன்றை அமைப்பதை விடுத்துத் தங்கத்தேரை நிறுத்தியது மடத்தனம் அல்லவா?” என்றார். அதைத்தான் தமிழ் அதனைக் ‘கொடைமடம்’ என்கிறது. மெல்லிய பூங்கொடி வல்லிய காற்றில் வாடுகிறது. சுள்ளென்ற வெயில் எரிக்கிறது. கொடியும், பூவும் வாடுகின்றனவே என்றெண்ணி ஆத்திரத்தில் தேரை நிறுத்தினான். கொடி படர அறிவற்ற மென் பூங்கொடிக்காக வருந்தி வாடிய பாரி, பந்தலமைக்க மரத்தின் கைகளை வெட்டுவது போல், வாளால் வெட்டுவானா?” என நூலாசிரியர் விடையிறுத்தார். அது போலத்தான் கொலை செய்தால் குற்றம் என்று சொல்லும் அறமே அக்குற்றத்தை இழைக்குமா? அழிவு வேலை செய்பவனைத் தெய்வம் அழிக்காது. மாறாக அவன் தானே அழியும் சூழலை ஏற்படுத்தும் என்பதே உங்கள் மூன்று கேள்விக்குமான விடை என்று ஆசான் நிறைவு செய்த அவ்வகுப்பு அற்புதங்களின் அணிவகுப்பு ஆகும்.

கம்பராமாயணப் பாலகாண்டத்தின் பாடல் ஒன்றினைப் பாடமெடுக்கத் தொடங்கினார் எங்கள் பேராசான் ஆர்ஆர் ஐயா அவர்கள்.”

“சேலுண்ட ஒண்கணாரில் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம் மாலுண்ட நளினப்பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரை தாலாட்டும் பண்ணை” என்பது அப்பாடல்.

கோசல நாட்டுவளமும், கம்பன் பாட்டுவளமும் போட்டி போடும் கவிதை ஐயாகையில் கிடைத்து விட்டால் என்ன ஆகும்? அசைவும், அடைவும், அபிநயமும், கவிநயமும்

கொண்டு செய்யப்பட்ட ஆடலரசி ஊர்வசியின் ஆட்டத்திற்கு நடராஜனே நட்டு வாங்கம் என்றால் எப்படியிருக்கும் அப்படி இருந்தது ஆர் ஆர் ஐயாவின் விளக்கம்

“நீர்நிலையில் அழகாக மலர்ந்திருக்கும் தாமரைப் பூம் படுக்கையில் தன் மழலைக் குஞ்சினை விட்டுவிட்டு நிலத்துக்கு ஓர் அன்னப்பறவை வந்தது. மீனைப் போன்ற, ஒளிபொருந்திய கண்ணை உடைய பெண்ணைப் பார்த்தது. அவள் அலை அலையான. கூந்தல் ஊடாக இரு மீன்கள் இங்குமங்கும் நீந்துவதைப் பார்த்தது. மீனுண்ணும் ஆசையில் அப்பெண்ணைத் தொடர்ந்தது. அப்போது அந்தப் பெண்ணின் மண்ணைக் காயப்படுத்தாத எழில் நடையைக் கவனித்து. அவள் நடையைப் போன்று தன்னடை இல்லையே என வருந்திப் பின் சென்றது. வந்த பெண் அவள் வீட்டிற்குள் சென்று விட்டாள். அவளைப் போன்ற அழகான நடை பெறுவதற்காக பயிற்சி எடுக்கும் முயற்சியில் அப்பெண்ணின் வீட்டருகில் அன்னம் திரியத் தொடங்கியது. அதிகப் பயிற்சி எடுத்தால் அன்னத்தின் கால் சிவந்து, செங்கால் அன்னம் ஆகிவிட்டது, அவள் நடையைப் போல், தன்னடை இல்லையே என அன்னத்தின் கால் நாணத்தால் சிவந்துவிட்டது. இயல்பாகப் பெண்ணின் நடைக்கு அன்னத்தின் நடையை உவமையாகச் சொல்வார்கள். ஆனால் அன்னமே பெண் ஒருத்தியிடம் நடை கற்க விரும்பி, அவள் வீட்டருகே திரியத் தொடங்கியது என்றால் அவள் நடை எத்தனை வனப்போடு இருந்திருக்க வேண்டும். அவள் நடையை அத்தனை விரைவில் கற்று விட முடியுமா என்ன? அதனால் ஏற்பட்ட விளைவு என்ன தெரியுமா? ஏற்கனவே இயற்கையாக நன்றாக இருந்த அன்னத்தின் ‘நடை’ மாறிவிட்டது.

‘திரிந்து,’ என்ற சொல் ‘கெட்டு’ என்ற பொருள் தருகிறது அல்லவா? இவ்வளவு பீடிகை ஏன் தெரியுமா?” என்று கேட்ட ஆசான் பொடி போடத் தொடங்கினார். பொடி போட்டது அவர். நாங்கள் மயங்கத் தொடங்கினோம்.

“நாட்டுப் படலத்தில் உள்ள நான்கு அடிகளில் முதல் இரண்டு அடிகளில் ஒரு செய்தியைக் குறிப்பால் உணர்த்த விழைகிறான். இயல்பாக இயற்கையாக இருந்த அன்னத்தின் ‘நடை’ ஒரு பெண்ணால் மாறுகிறது. இயல்பிலே திரிபு

ஏற்படுகிறது. கேகயர்கோன் மகளைக் கொண்டு ஒரு கெடுதல் நாட்டிற்கு வரப்போகிறது. நடைமுறை மாறி, முத்தவனுக்குரிய, இராமனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய அரசுப் பட்டம் என்ற நிலை பறிப்போகிறது. இந்தக் குறிப்பு ஆழ்ந்து பார்ப்போருக்கு அவசியம் தட்டப்படும்.

மேற்செய்தியை இன்னும் தெளிவுப்படுத்தப் பாட்டின் இறுதி 2 அடிகள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

நீர்நிலை நோக்கி வந்த எருமையின் கால் சேற்றில் சிக்கிக் கொள்கிறது. வெளியேற முயன்றும் எருமையால் சேற்றை விட்டுக் கரையேற முடியவில்லை. நேரம் அதிகமாகிறது. நிலத்தில் ஏதோ ஒரு இடத்திலிருக்கும் தன் கன்றை நினைக்கிறது. அந்த நினைப்பு அதன் மடியை நனைக்கிறது. பால் சொரிகிறது. தாமரைப் படுக்கையில் இருக்கும் அன்னத்தின் குஞ்சுக்கு எருமைப்பால் கிடைக்கிறது. அதனை உண்டு அன்னக்குஞ்சு பசியாறி மெல்லத் தூங்கத் தொடங்குகிறது. நீர்நிலையில் இருக்கும் தேரைகள் ஒலிக்கின்றன. தேரை ஒலி அன்னப்பறவையின் குஞ்சுக்குத் தாலாட்டாக அமைந்தது. இதுதான் நிகழ்வு. எருமைக் கன்றுக்குச் சேர வேண்டிய பால், எதிர்பாராமல் அன்னக்குஞ்சுக்குக் கிடைக்கிறது. இராமனுக்குக் கிட்ட வேண்டிய, அரசுப் பொறுப்பு கட்டவேண்டிய பட்டம் பரதனுக்குக் கிட்டப் போகிறது. சேற்றில் சிக்கிய எருமையாகத் தயரதச் சக்கரவர்த்தி அலமரல் எய்தப் போகிறான். பரத பட்டாபிஷேகத்திற்குத் தாரை தப்பட்டை ஒலியாகத் தேரை ஒலி. அது மந்தரையின் வாக்கு.

என்றபோது ஐயா ஆர் ஆர் ஆரின் விஸ்வரூபம் எங்களுக்குத் தட்டுப்படத் தொடங்கியது.

“ஐயா, ஒரு பிற்சேர்க்கை என்றேன் என்ன? என்பதுபோல் விழியுயர்த்தினார் ஆசான்.

“கொடுத்த வாக்கை ஒருவன் மீறினான் என்றால் அவன் பால் மாறிட்டான் என்று சொல்லுவது உலக வழக்கு. தயரதன் இராமனுக்குப் பட்டம் என அரசவையில் அறிவித்துவிட்டு அந்தப் புரத்தில் கைகேயின் வரத்திற்காகப் பால் மாறிவிட்டான். எருமைக் கன்றுக்கு கிடைக்கவேண்டிய பால், மாறி, அன்னக் குஞ்சுக்குப் போய்விட்டது. ‘பால்மாறல்’ தான் கம்பன் பாடல் சாரம்

அல்லவா என்றேன். காதர், நல்லா யிருக்குடா என்றார் ஆசான். தாய் பாலுட்டினாள். குழந்தை அருந்தியது. இதழில் இருந்து சிந்தியது தாய்ப்பால் துளியே தவிர குழந்தையின் உமிழ்நீரல்ல.

இயல்-4

திருச்செங்கோட்டில் “கண்ணகி விழா” ஐயா சிலம்பொலியார் இயக்கிடப் பல்லாண்டுகள் தொடர்ந்து நடந்தது. ஓராண்டு சிலம்புச் செல்வர் அரங்கில் அமர்ந்து கேட்க ஐயா ஆசான் அவர்கள் உரையாற்றினார்கள்.

கடவுள் வாழ்த்தோடு சிலப்பதிகாரம் தொடங்கவில்லை. சமணப் புலவராக இருந்தாலும் இளங்கோவடிகள் அருக வாழ்த்துப் பாடியும் தொடங்கவில்லை. திங்களை, ஞாயிற்றை, மாமழையை, பூம்புகாரை வாழ்த்திப் புதுமையாக இயற்கை வாழ்த்தோடு தொடங்கினார் இளங்கோ என்று பாராட்டுவதை ஓரளவுதான் ஏற்க முடியும். நிலவும், கதிரவனும் மழையும் இயற்கைப் பொருட்கள். அதனோடு ஓர் ஊர் பூம்புகார் போற்றப்படுகிறது பொருத்தமாயில்லை. மலை, அல்லது ஆற்றினைப் போற்றிப் பாடியிருந்தால் இயற்கை வாழ்த்தோடு தொடங்கினார் என்பதை ஏற்கலாம். பட்டியலில் பூம்புகார் ஓட்டவில்லையே.

“திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கயர் தார்ச் சென்னி குளிர்வெண்
குடைபோன்று இவ்வங்கண் உலக அளித்த லான்
ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்
மாயிரு வேலி உலகிற்கு அவன்திகிரி போல்
மேரு வலம்கூழ் திரிதலான்
மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்
நாமநீர் வேலி உலகிற்கு அவன் அளிபோல்
மேனினு தான் சுரத்தலான்”

இளங்கோவடிகள் திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை என அவற்றின் ஊடாக யாரைப் போற்றித் தொடங்குகிறார்.

மாப்பிள்ளையும் பெண்ணுமாகக் கோவலனும் கண்ணகியும் எப்படிச் காட்சி அளித்தார்கள்?” கதிர் ஒருங்கிருந்த காட்சி போல என்று ஒரு வியப்பினை வெளிப்படுத்திப் பாடுகின்றார். காரணம் ஒரே நேரத்தில் நிலவும், சூரியனும் தென்படுவது அபூர்வம். இளங்கோவடிகள் போடும் கணக்கில் முதல் சமன்பாடு நிலா + சூரியன் = கோவலன் + கண்ணகி என்பதாகும். கோவலன் கண்ணகி ஆகிய இருவரில் யார் சூரியன் யார் நிலா என்பது முதல் சமன்பாட்டைப் பார்க்கும்போது நமக்குத் தெரியவில்லை. இரண்டாவது சமன்பாடு என்ன தெரியுமா? கோவலனை

“மண்தேய்த்த புகழினான் மதிமுக மடவார்தம்
பண்தேய்த்த மொழியினார் ஆயத்துப் பாராட்டிக்
கண்டேத்தும் செவ்வேள் என்றிசை போக்கிக்
கொண்டேத்தும் கிழமையான்
கோவலன் என்பான் மன்னோ”

என இளங்கோவடிகள் அறிமுகம் செய்கிறார். கோவலன் யாரைப் போன்றவன்? செவ்வேளாம் முருகனைப் போன்றவன். ஆக அடுத்த சமன்பாடு

கோவலன் = முருகன் (இரண்டாவது சமன்பாடு) முருகன் எதனைப் போன்றவன் என்பதைத் திருமுருகாற்றுப்படை

“உலகம் உவப்ப பலர்புகழ் ஞாயிறு
கடற் கண்டாங்கு”

என்று பாடுகிறது. அந்த உவமையின் வாயிலாக இன்னொரு சமன்பாடு கிடைக்கிறது.

முருகன் = ஞாயிறு (மூன்றாவது சமன்பாடு) இரண்டாவது, மூன்றாவது சமன்பாட்டை ஒப்பிட்டால் கிடைக்கும் சமன்பாடு

முருகன் = ஞாயிறு, கோவலன் = முருகன்/கோவலன் = ஞாயிறு (நான்காவது சமன்பாடு)

நான்காவது சமன்பாட்டை முதல் சமன்பாட்டோடு ஒப்பு நோக்க நமக்கு மற்றொரு சமன்பாடு கிடைக்கிறது.

கோவலன் + கண்ணகி = திங்கள் + ஞாயிறு

கோவலன் = ஞாயிறு

ஃகண்ணகி = திங்கள் (ஐந்தாவது சமன்பாடு) ஆறாவது விடையாகக் கிடைக்கும் சமன்பாடு என்ன? கோவலன் + கண்ணகி = திங்கள் + ஞாயிறு

ஞாயிறு = கோவலன் ஃகண்ணகி = திங்கள் (ஆறாவது சமன்பாடு)

ஆறு முகன் அருளாலே ஆறாவது சமன்பாடு கதிர் ஒருங்கிருந்த காட்சி போல என்ற வரிக்குத் தெளிவான பதிலைத் தந்து விடுகிறது என்று ஆசான் நிறுத்தினார். பின்னர் அழுத்தம் திருத்தமாக ஞாயிறு (கோவலன்) இருக்கும் வரை நிலா எழுது. கோவலன் இருக்கும் வரை ஆற்றல் அனைத்தும் பெற்றிருந்த கண்ணகி அடக்கமாய் இருந்தாள். கோவலன் விழுந்தான் கண்ணகி எழுந்தாள். ஞாயிறு மறைய திங்கள் எழுந்தது. திங்களாய்க் கண்ணகியையும் ஞாயிறாய்க் கோவலனையும் வாழ்த்திய பிறகு

‘மாமழை போற்றுவதும்’ என மாதவியைப் போற்றுகிறார். இளங்கோவடிகள். மழை தன் பிறந்த வீடாம் வானத்திற்குப் பயன்படாது. புருந்த வீடாம் மண்ணுக்கே பயன்தரும். மாதவி தான் பிறந்த கணிகையர் குலத்துக்குப் பயன்படவில்லை. மாறாகக் கோவலனுக்கு மணிமேகலையையே மகசூலாகத் தந்தாள். சிலம்பின் புரட்சிப் பாத்திரமான மாதவியைக் கண்ணகிக்குப் பிறகு, கோவலனுக்குப் பிறகு, மாமழையாய்ப் போற்றுகிறார். கண்ணகி, கோவலன், மாதவி ஆகிய மூவரும் வாழ்ந்த இடம் பூம்புகார் என்பதால் “பூம்புகார் போற்றுவதும்” என ஊரையும் போற்றுகின்றார்.

வழிபடு, கடவுளைப் போற்றாமல், ஏற்புடைக் கடவுளைப் போற்றாமல் திங்களை, ஞாயிற்றை, மாமழையைப் போற்றி நூல் தொடங்கும் ஒரு புரட்சியை இளங்கோவடிகளே தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் முதல்முறையாக நிகழ்த்துகிறார். இயற்கையையும் கடவுளாக வணங்குவது தமிழ் மரபு. ஆனால் இயற்கை வாழ்ந்ததாக நூலின் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலைத் தொடங்காமல் மண்ணையும் அங்கு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த மனிதர்களையும் வாழ்த்தித் தொடங்கும் ஒரு புதிய மரபினை அடிகள் தோற்றுவிக்கிறார். சங்ககாலம் வரை ஆண்டவனையே, ஆள்பவனையே வாழ்த்திப்

பாடும் முறையிலிருந்து விலகிச் சாதாரணக் குடிமக்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக வைத்துப் பாடி, சிலப்பதிகாரம் ஒரு குடிமக்கள் காப்பியம் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறார். புறப்பாட்டு பாடாண் திண்ணையில் அமைந்த பாடல்களைக் கொண்டிருக்கிறது.

“ஒளியும், ஆற்றலும், ஓம்பா ஈகையும்
அளியும் என்றிவை ஆய்ந்துரைத் தன்று”

என்பது பாடாண் திணையின் இலக்கணம். தமிழ் இலக்கிய மரபில் பாடு பெண் திணை” என்ற புதிய மரபையும் அடிகளே தொடங்கி வைக்கிறார். காரணம் “உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்தல்” என்பது சிலம்பின் மூன்று அடிப்படைக் கூறுகளில் முக்கியமான கூறாகும். அதனால்தான் காப்பியத்தின் தொடக்கத்தில் திங்களைப் போற்றுவதும் எனப் பெண்மையைக் கண்ணகியைப் போற்றித் தொடங்கும் புரட்சித் துறவி இளங்கோ அடிகள் என்ற பெருமையையும் பெறுகிறார். “ என்று நிறைவு செய்கிறார் ஆசான். எழுத்தெண்ணிப் படித்தவர் உண்டு. எழுத்தெண்ணிப் பாடுபவர் உண்டு. எழுத்தை எண்ணி, எண்ணி மகிழத் தக்கதாய் ஆக்கிப் படைத்தல் ஆரால் இயலும்? ஆர் ஆர் ஐயாவால் மட்டும் இயலும். பதினெண் மேற்கணக்கு அறிவோம். இது பத்தொன்பதாவது நூற்கணக்கு என்றே இலக்கிய வரலாறு ஐயாவின் கணக்கைக் குறித்துக் கொள்ளும்.

நீரோட்டித் தாயாலும் தேரோட்டித் தந்தை (சூரியன்) யாலும்
பாராட்டிடாமல் கற்றவித்தை பலிக்காது எனச் சாபச்
சூரோட்டியாம் குருவாலும் பார்த்தசாரதித்
தேரோட்டியாம் தெய்வத்தாலும் கைவிடப்பட்டவன் கர்ணன்!
(சூர்-இடி)

பரிதாபத்திற்குரியது கர்ணன் பாத்திரம். அதனை மையப்படுத்திக் கர்ணன் குற்றவாளி என்ற தலைப்பில் ஐயா ஆர் ஆர் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு வழக்காடு மன்றம், வாணியம்பாடி முத்தமிழ் மன்றத்தில். 1983ஆம் ஆண்டு ஏற்பாடு செய்தோம். வழக்கினைப் பேராசிரியர் அ.வ. இராசகோபாலன் அவர்கள் தொடுக்க, பேராசிரியர் அண்ணன் சத்தியசீலன் அவர்கள் எதிர் வழக்காடினார்கள். பேராசிரியர் அ.வ.ரா. உள்ளங்கால் முதல் உச்சி வரை

பேசுகிறதோ என்ற உடல் மொழிக்குச் சொந்தக்காரர். மேடைகளிலும் இலக்கிய அரங்கங்களிலும் மையங் கொள்ளும் புத்தனாம்பட்டிப் புயல் அது. அண்ணன் சத்தியசீலன் வாதங்களால் அசத்தியசீலன் என்றே அவையோர். அங்கீகரிப்பார்கள். வழக்காடு மன்றங்களில் நீதிதேவதைச் சிலையை நிறுத்தி வைத்தால், எல்லா திசைகளையும் கிழக்காக்கும் அந்த மேடைச் சூரியன் ஐயாவின் அறிவார்ந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, கண்ணால் தரிசிக்க ஆசைக் கொண்டு தன் கண்கட்டை அவிழ்த்து, அரும்பிய ஆனந்தக் கண்ணீரைத் துடைக்கக் கைக்குட்டையாக்கிக் கொள்ளும்.

தமிழகத்தில் இராமாயணத் தொடர் சொற்பொழிவுகள் பிற்காலத்தியவை. எண்ணிக்கையிலும் குறைந்தவை. ஆனால் பாரதச் சொற்பொழிவுகள் காலத்தால் முந்தியவை. எண்ணிக்கையில் அதிகம். ஒவ்வொரு ஆண்டும் பாரதத் தொடர் சொற்பொழிவுகள், மழைப்பொழிவு வேண்டி 40 நாட்கள் நடத்தும் முறைமை இன்றும் பேணப்படுகிறது. அதுவும் தமிழக மாவட்டங்களிலேயே அதிகம் பாரதச் சொற்பொழிவுகள் நடைபெறும் மாவட்டம் வட ஆர்க்க்காடு (தற்போதைய வேலூர், ராணிப்பேட்டை, திருப்பத்தூர், திருவண்ணாமலை மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய) மாவட்டம்தான். பாரதச் சொற்பொழிவாளர்கள் பலர் பிறந்ததும், சிறந்ததும் இந்த மாவட்டத்தில்தான். அற்புதமான உரையாளர்கள் அவர்கள். அவர்கள் அனைவரும் குறிப்பாக எனக்கு அறிமுகமானவர்கள். பாரதத் தெருக்கூத்து இன்றைய தேதிவரை தொடர்ந்து நடப்பது வட ஆற்காடு. தென்னாற்காடு மாவட்டங்களில் மட்டும்தான். அத்தகைய பிரபலமான பாரதச் சொற்பொழிவாளர்கள் சிலரை நிகழ்வுக்கு அழைத்திருந்தேன். குடியேற்றத்துக்கு லத்தேரி அருகிலிருக்கும் கிராமத்தைச் சார்ந்த நண்பர், வில்லிசைக் கலைஞர் திரு. முனிகிருஷ்ணன், திருமலை பள்ளிப்பட்டைச் சார்ந்த பாரத மாமணி திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி, காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த பாரதப் பாவலர் முத்துகணேசன் ஆகியோர் அந்த வழக்காடு மன்றத்துக்கு வருகை தந்து, நடுவர் ஐயா அவர்களின் தொடக்கவுரை தீர்ப்புரை ஆகியவற்றையும், இருந்து கேட்டார்கள். மூவரும் ஒரு மனதாகச் சொன்னவை : “நாங்கள் அறிந்திராத நுட்பமான பாரதம் தொடர்பான பல செய்திகளையும், பார்வைக் கிரணங்கள் படாத பல பாரத சரிதங்களையும் ஐயா அவர்கள் உரைகள் வாயிலாக வாழ்வில் முதல் முறையாகக்

கேட்டது எங்களுக்குக் கிடைத்த வரமாகும். வில்லி பாரதம், பெருந்தேவனார் பாரதம், நல்லாப் பிள்ளை பாரதம், பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம், ஆகியவை பேராசிரியர் உரையில் இடம்பெற்றன. அந் நூல்களின் நுணுக்கங்களை அனாயசமாக அவர்கள் வெளிப்படுத்தினார்கள். பாரத வெண்பா பற்றித் தற்போது தான் அறிகின்றோம். அதுவும் துரியோதனனின் நட்பு, பற்றிக் கர்ணன் சொல்வதாகப் பாரத வெண்பாவின்.

“தன்னெச்சில் தாணுண்ணான் என்னெச்சில் உண்டான் என்ற குறிப்பை வாழ்வில் முதல் முறையாக ஐயா வழியாக அறிந்தோம். ஐயா அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டால், இளைஞர்கள் இலக்கியங்களை வாசிக்கத் தொடங்குவார்கள். சுவைஞர்கள் நேசிக்கத் தொடங்குவார்கள்: பக்தர்கள் யாசிக்கத் தொடங்குவார்கள் இனி மேடையேறிப் பேச வேண்டுமா? எனப் பேச்சாளர்கள் யோசிக்கத் தொடங்குவார்கள். என்று அவர்கள் மகிழ்ந்தும், நெகிழ்ந்ததும் சொன்ன வார்த்தைகள் ஈரம் உலராமல் இன்னும் இதயத்தில் உறைந்துள்ளன. பாரதம் பற்றி ஐயா அவர்கள் பேசிய உரைகள் தான் இன்னும் மேடைகளில் உலவி வருகின்றன என்பதே survival of the fittest என்ற கருத்தை உறுதி செய்வதாகக் கொள்ளலாம்.

தொடக்கவுரையில் “ஈதல் இசைபட வாழ்தல், அதுவல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு” என்ற குறளுக்குப் பொருந்தி வரும் பாத்திரம் கர்ணன்.

கர்ணம் என்றால் காது. காது ஒலியை வாங்கும் வாங்கும் காதிலிருந்து குண்டலத்தை வழங்கியவன் கர்ணன். கர்ணன் பிறந்த உடனே விண்ணகத்தில் சென்று கொண்டிருந்த முனிவர்கள் கூட்டமாக மண்ணில் இறங்கி, ஆசி வழங்கக் கை நீட்டியபோது தன் நெற்றிச்சட்டியைக் குழந்தை கர்ணன் கழற்றி நீட்டினான். அங்க தேச அரசனாக்கினான் என்பதற்காகத் துரியனுக்கு அங்கம் அங்கமாக வழங்கி இறுதியில் உயிரையும் கொடையாக வழங்கிப் புகழ் பெற்றான் என்றார் ஆசான்.

ஐயா அவர்கள் தீர்ப்புரைக்கு முன் என் நன்றியுரை

“ஓரே ஒருமுறை தான் நாகாஸ்த்திரத்தை அர்ஜுனன் மேல் விடுவேன் எனத் தாய்க்குக் கொடுத்த சத்தியத்தின்

அடிப்படையில், கர்ணன் நாகாஸ்த்திரத்தை வில்லில் பூட்டி, அர்ஜுனன் கழுத்துக்குக் குறிவைக்கின்றான். தேர்ப்பாகனான சல்லியன் அர்ஜுனா! கழுத்துக்கு வைத்த குறியை மாற்று. கழுத்துப்பகுதி குறுகலாயிருக்கிறது. அம்பு பிசகிவிடவும் கூடும். மார்பு விசாலமானது, மார்பில் எங்குப்பட்டாலும், அம்பு அர்ஜுனனை வீழ்த்தும் என்கிறான். கோபமடைந்த கர்ணன் என் அம்பின் இலக்கைக் கீழிறக்கித் தாழ்த்த மாட்டேன். கூலிக்கு ‘மாரடிக்கிறவன்’ நான் இல்லை. இப்படிச் சல்லியன் யோசனையை வழங்குவதால் தான் உன் பெயர் சல்லியன் என்றிருக்கின்றதோ என்றான். அம்பு அர்ஜுனன் தலையைக் கொய்வதற்காகப் பாய்ந்து சென்றது. கர்ணன் அம்பு கட்டாயம் அர்ஜுனனை வீழ்த்திவிடும். போர் வெற்றி அணிமாறிச் சென்றுவிடும். தர்மம் தோற்றுவிடும் என்பதால் சாரதி கிருஷ்ணன் கட்டை விரலால் தேரினை அழுத்தினான். அர்ஜுனன் தேர்த்தட்டு தாழ்ந்தது. அர்ச்சுனன் தலை தப்பியது அம்பு அவன் கீரிடத்தை அடித்துச் சென்று விட்டது. இதுவரை சொன்னது வியாச பாரதம். இப்போது அப்துல் காதர் பாரதம் சொல்கிறேன்.

“பாரதத்தில்
இறுதி வெற்றி
கட்டை விரலை வைத்து
அழுத்துகிறவர்களால்தான்
தீர்மானிக்கப்படுகிறது”

என்று சொல்லி நிறுத்தினேன். என்றோ நடந்த, என்றோ பழங்காலத்தில் எழுதப்பெற்ற இதிகாசப் பாரதம் இன்றும் புதிய எண்ணங்களுக்கு வாசல் திறக்கிறது” என்று கூறிவிட்டு, முறையான நன்றிகளை வழக்காடு மன்றத்தில் பங்கு பெற்ற மூவருக்கும் சொன்னேன். என் ஆசான் ஐயா அவர்கள்

“காதர் சொன்னது
வில்லி பாரதம் இல்லை
டெல்லி பாரதம்
வியாசன்
வில்லியின் உடலில்
கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்தான்
வில்லிக்கு ஒரு
பிள்ளை வாய்த்துள்ளான்

ஈடு உரைக்குக் கிடைத்தது
பெரியவாச்சான் பிள்ளை
பாரதத்திற்குக் கிடைத்துள்ளது
என்
பிரியவாச்சான் பிள்ளை
காதர்”

என்றார். தீர்ப்புரையைத் தொடங்கினார் ஆசான். அதில் சில HIGH LIGHTகள் மட்டும் தருகின்றேன்.

“குருச்சேத்திரப் போர்க்களத்தில், அர்ச்சுனன் எதிரணியைப் பார்க்கின்றான். பாட்டன் பீஷ்மாச்சார்யன், குரு துரோணாச்சாரியார், அண்ணன் துரியோதனன், பங்காளிச் சகோதார்களாம் கௌரவ நூற்றுவர் என உறவினர்களைக் கண்டு கலக்க மடைகின்றான். சொந்த இரத்த பந்தங்களை எதிர்த்து, ஆயுதம் தூக்குவதா எனப் பாசவலைப்பட்டு மறுகுகிறான். “விசனம் வேண்டாம் விஜயா, தருமஅணி, அதர்மஅணி என்று பார். நீயா இவர்களைக் கொல்லப் போகிறாய்?. நானே தான் இந்தப் பாரதப் போரை நடத்துகிறேன். நானே கொல்கிறேன். போற்றுவார் போற்றலும், புழுதிவாரித் தூற்றுவார் தூற்றலும் போகட்டும் கண்ணனுக்கே” எனக் கீதை நாயகன் அர்ச்சுனனின் மயக்கம் போக்குகிறான். தேரை மட்டுமல்ல போரையும் செலுத்தும் சாரதியாகவே கிருஷ்ணபரமாத்மா பணியாற்றுகின்றான். ஆயுதம் ஏந்தாமலேயே பஞ்சபாண்டவரை ஆயுத மேந்தச் செய்கின்றான். எப்படி அகிம்சை மகாத்மா தான் ஆயுதம் ஏந்தாமல் மக்களையே போராடும் ஆயுதங்களாக மாற்றினாரோ அப்படியே மாற்றுகிறான் கிருஷ்ணன். மனத்தடைகள் நீங்கி அர்ச்சுனன் போரிடுகின்றான்.

கர்ணனை அவன் எதிரியாகவே பார்க்கின்றான். இருப்பினும் கர்ணன் நிலை வேறு. எதிரே இருப்பவர்களை எதிரிகள் எனக் கருதிப் போரிடுவது எளிது. ஆனால் கர்ணனுக்குப் பஞ்சபாண்டவர்கள் தம்பிகளாவர். பஞ்ச பாண்டவர்கட்குக் கர்ணன் தன் அண்ணன் என்று தெரியாது. தாய்குந்தியால் கர்ணனுக்குத் தெரியும். எதிரே இருப்பவர்கள் தன் சகோதரர்கள் என்று தெரிந்தே போரிடுகின்றான். எவ்வளவு மனப்போராட்டம் இருந்திருக்கும். ஆனால் கர்ணனுக்குத் தெளிவூட்டக் கிருஷ்ணனைப் போல ஒரு சாரதி

இல்லை, அறச்சுற்றத்தோடு பாண்டவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் அறம் பேணாத அதற்கு நேர்ரெதிரான ஒரு குழுவிலேயே கர்ணன் வாழ்ந்தான் வளர்ந்தான். பகவத் கிருபை என்ற கவசம் பாண்டவர்கட்குப் பாதுகாப்பு அரணாக இருந்தது. ஆனால் தன் உயிருக்குப் பாதுகாப்பான கர்ணன் கவச, குண்டலங்களை இழந்த நிலையில் போரிடுகின்றான். அர்ச்சுனாதியர் சிம்னிப் பாதுகாப்போடு கிருஷ்ணத் தூண்டு கோலோடு சுடர்விடும் விளக்குகள். ஆனால் கர்ணன் திடலில் ஏற்றப்பட்டுள்ள தீபம். அது தன்னையே எரிந்து தியாகம் செய்வதைத் தவிர வழியில்லை. தர்மம் பாண்டவரிடம் இருந்தது. தர்மசங்கடம் கர்ணனிடம் இருந்தது. தருமமே (கொடை) அவனுக்கு தர்ம சங்கடத்தைத் தந்துவிட்டது. ஒரு பக்கம் திருதராஷ்டிரன் கண்ணற்ற அணி. மறுபக்கம் கண்ணன் அணி. தோல்வி, அழிவு நிச்சயம் என்று தெரிந்தே கர்ணன் களத்தில் நிற்கிறான். துரியனும், கர்ணனும் நண்பர்கள். இருவரில் துரியனுக்கு மாமனாலே (சகுனி) நாடும் கிடைத்து கேடும் கிடைத்தது. ஆனால் கர்ணனுக்கு மாமனாலேயே (கிருஷ்ணர்) வீடு பேறே வாய்ந்தது. தன் முன்னே நிகழ்த்தப்பட்டும், கிருஷ்ணனின் விசுவரூபத்தைத் துரியன் காணவில்லை. கேட்காமலேயே விசுவரூப தரிசனம் கர்ணனுக்குக் கிடைத்தது.

தந்தை பெயர் தெரியாத தாழ் குலத்தான் : இவனுக்கு அரசர்களும், இளவரசர்களும் கலந்து கொள்ளும் விற்போட்டியில் கலந்துகொள்ளும் தகுதியில்லை எனப் பொது வெளியில் அவமானப்படுத்தப்பட்டு, மனங் குன்றியிருந்த கர்ணனுக்கு, அங்கநாட்டு அரசன் பதவி அளித்து, அர்த்த சிம்மாசனம் வழங்கிய, துரியோதனன் தன் விழுமம் துடைத்தவன் என்ற விசுவாசம் ஓங்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதீதமான நன்றியுணர்ச்சியின் பாற்பட்டு, துரியோதனன் செய்த தவறுகளைக் கண்டிக்காமல் கர்ணன் நண்பனை நன்னெறிப்படுத்தாமல் இருந்துவிட்டான். புரை விழுந்த கண்களுக்குக் குறை தெரியாதல்லவா?

பாஞ்சாலர் தவப்பயனாம் திரௌபதி அன்னையை அவமானம் செய்ய எண்ணிய தன் நண்பனைத் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. இந்தக் குறை கர்ணன் பாத்திரத்தில் இருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஒரு தாயின் அவமதிப்பைத் தடுக்காத காரணத்தாலேயே, சொந்தத் தாய் காரணமாகவே

கர்ணனுக்குப் பல அவமானங்கள். விளைந்தன. தலைமை அதிரதன் பதவி வழங்குவதைப் பீஷ்மர் தடுத்ததால் ஏற்பட்ட அவமதிப்பு தொடங்கி, அர்ச்சுனனை வெல்லும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தும், அவனாலேயே தோல்வியைத் தழுவும் அவமானமும் நிகழ்ந்துவிட்டது. இது Natural justice. Poetic justice என்றே பார்க்க வேண்டும். என்று நிறுத்தினார்.

அரசியல் ஒரு தேர்ச்சக்கரம் : ஆரக் கால்கள் அரசியல்வாதிகள். ஆரத் கால்கள் அடிக்கடி இடம் மாறும். ஆனால் அச்சாணி போல் இருந்த இடத்திலேயே உறுதியோடு இருந்தால், உச்சாணியில் வைத்து அவரை உலகங்கொண்டாடும். இந்த உண்மையை ஆசான் ஐயா அவர்கள், தொடர்ந்து தீர்ப்புரையில் தெளிவுபடுத்தினார்கள்.

“கிருஷ்ணன் குந்தியிடம் சென்று, உன் மூத்த பிள்ளையார் தெரியுமா? என்று கேட்டு “கர்ணன்தான் நீ நீரில் கைவிட்ட குழந்தை, கௌரவர் பக்கம் அர்ச்சுனனை வீழ்த்துவதற்காகவே வளர்க்கப்படுவன் கர்ணன். அவன் பாண்டவர் பக்கம் வந்தால் வெற்றி மிகச் சுலபம். கர்ணனை நேரில் சந்தித்து அவனை அணிமாறச் சொல்லிக் கேள். அவன் மறுத்தால் இரு வரங்களை அவனிடம் கேட்டுப் பெற்றுவா. அவன் கேட்டதைக் கொடுக்கும் வள்ளல் தன்மை கொண்டவன். மறுக்க மாட்டான். முதல் வரம் கர்ணன் அர்ச்சுனனுக்கு எதிராக ஒரே ஒரு முறைதான் நாகாஸ்திரத்தைத் தொடுக்க வேண்டும் மறுமுறை தொடுக்கக்கூடாது. பாண்டவரில் அர்ச்சுனனைத் தவிர்த்து, மீதியுள்ள நால்வரைக் கொல்ல முயலக்கூடாது என்று திரைக்கதை, வசனம், எழுதிக் குந்திதேவியை அனுப்பினான். குந்திதேவி கர்ணனிடம் சென்று தான் தான் அவன் தாய் என்பதை, நீரில் புணையில் குழந்தைக் கர்ணனை அனுப்பும் போது, குழந்தை உடலைச் சுற்றி அனுப்பிய சேலையைப் போர்த்தி நிரூபித்தான். இதற்கு முன் கர்ணனின் செல்வம், அரசுரிமை கருதி போலித் தாயார் சிலர் வந்தபோது இந்தச் சேலையைத்தான் அவர்களை அணியுமாறு கட்டளை இட்டான். சேலையைப் போர்த்திய போலியர் நெருப்பால் சுடப்பட்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். போலித் தாய்களுக்குச் சேலையைப் போர்த்திய கர்ணன், ஒரு மெய்த் தாயின் சேலைகளையும் செயலுக்குத் துணையாக நின்றானா? என்ற கேள்வியே ஐயா அவர்கள் இதனைக் குறிப்பிட்டபோது என்னுள் எழுந்தது.

குந்தி கர்ணனிடம்

“வருக என் மதலாய் இளைஞர் ஐவரும் நின்
உரிமையால் மனமொத்து ஏவலே செய்ய
ஒரு தனிச் செய்ய கோலோச்சி
அரசெலாம் வந்தஉன் கடைத் தலைவணங்க
ஆண்மையும் செல்வமும் விளங்கக் குருகுலாதி பார்க்கும்
குரிசிலாய் வாழ்வு கூர்வதே கடன் எனக் குறித்தான்”

கர்ணன் “பெற்றநீர் மகவன்பிலாமையோ அன்றிப்
பெரும்பழி நாணியோ விடுத்தீர். அன்றை நாள் தொடங்கி
என்னை இன்றளவும், கொற்றமா மகுடம் புனைந்து கூட
உண்டு, அரசிருத்தி, சுற்றமானவர் தம்மொடும் எனக்குத்
தோற்றமும் ஏற்றமும் தந்தான். “மடந்தை தன் பொற்றிரு
மணிமேகலை உகவே, புரிந்தே யான் அயர்ந்திருப்ப
எடுக்கவோ, கோக்கவோ என்றான். திடம்படுத்திடு வேல்
இராசராசனுக்குச் செருமுனை சென்று, செஞ்சோற்றுக்
கடன் கழிப்பதுவே எனக்குத் தருமும், கருமமும் “ என்றான்.
அம்மாவே அழைத்தும் அணி மாறவில்லை கர்ணன்”
என்று ஆசான் தொடர்கிறார்.” பஞ்ச பாண்டவரில்,
அர்ச்சுனனைத் தவிர்த்து, வேறும் யாரையும் கொல்லல்
ஆகாதென்ற வரத்தை வழங்க இசைந்த கர்ணன் அர்ஜுனன்
மீது ஒரே ஒருமுறையே நாகாஸ்திரத்தை ஏவுதல் வேண்டும்
என்று கேட்டபோது

“உறுகணை ஒன்றே பார்த்தன் மேல் தொடுப்பேன்
ஒழித்துச் செருச்செய்வான் சென்னியோடிருந்தால்
மறுகணை தொடுப்பது ஆண்மையோ? அறமோ?
மன்னவர்க்கு வலியோ”

எனப் பொங்கினான் கர்ணன் எனத் தொடர்படியாக
நிகழ்வுகளை ஐயா படம் பிடித்தார். அடுத்தடுத்துப்
போர்க்களக் காட்சிகளை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.
ஏனையோர் பலர் பாரதத்தை வாசித்திருந்தாலும், பேசிச்
தீர்த்திருந்தாலும் ஐயா அவர்கள் காட்டிய சில இடங்கள்
சிலிர்ப்பு ஏற்படுத்துபவை.

வானமழை போல் பாணமழை பொழிகிறான்
பரந்தாமதாசன் அர்ச்சுனன். குடைபிடித்து தடுக்கப்
பார்க்கிறான் கொடை பிடித்த கர்ணன். தேரோட்டி

மகனாய்ச் பிறந்து, தேரோட்டியால் வளர்க்கப்பட்டவன் களத்தில் தேரோட்டியாலேயே கை விடப்படுகிறான் என்பதே சோகத்தின் உச்சம். கர்ணன் தேர்ச்சாரதியான சல்லியன் தேரை விட்டு விட்டு இறங்கிப் போய்விடுகிறான். தானே தேரோட்ட முயல்கிறான். தேர்ச்சக்கரம் சேற்றில் அழுந்தி விடுகிறது. தேர்த்தட்டிலிருந்து கீழே சாய்ந்து விழுகின்றான் கர்ணன். அழுத்திய தேரைத் தூக்கப் பார்க்கிறான் முடியவில்லை. அம்புகள் கர்ணன் மார்பில் தொடர்ந்து தைத்திடத் தேரின் சக்கரத்தில் சாய்ந்து விடுகின்றான். இந்த இடத்தில் ஆசான் ஐயா விளக்கம் அவரால் மட்டுமே தரவல்லது; மற்றெவராலும் எண்ணிப் பிடிக்கமுடியாத சிந்தனைத்தடம் அது. தண்ணீரில் யாராலும் தடம்பதிக்க முடியாது; ஆனால், தண்ணீர் தன் தடத்தை ஆழமாகப் பதித்திடும். ஆசான் அவர்கள் மேல் இன்னாரைப்போல் இவர் சிந்திக்கு முறை இருக்கிறது; இன்னாரின் தாக்கம் இருக்கிறது என்று எந்த அடையாளத்தையும் பார்க்க முடியவில்லை. பாதைகளே இல்லாத ஊருக்குத் தன் பாதத்தடங்களாலேயே பாதை போட்டவர் ஐயா அவர்கள். அந்தத் தடத்தை அடியொற்றி, அந்தப் பாட்டையில் பலரும் இன்றும் பயணித்து வருகிறார்கள்.

கர்ணனின் மார்பு முழுக்க அம்புகள் பாய்ந்திருக்கின்றன. அம்புகள் எப்படிப் பாய்ந்திருக்கின்றன என்பதற்கு வில்லிபுத்தூரார் பயன்படுத்திய ஓர் அரிய உவமையை ஐயா அவர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்.

தேர்ச்சக்கரத்தின் மையப்பகுதியான தேர்க்குடத்தில் எப்படி ஆரக்கால்கள் தைத்திருக்குமோ அப்படி அம்புகள் கர்ணன் உடலில் தைத்துக் கிடக்கின்றன.

அம்பு தைத்த இடங்களில் இருந்து இரத்தம் பீறிட்டு அடிக்கிறது. அவை செந்நிறக் கதிர்கள் போலிருக்கின்றன. கர்ணனின் தந்தை யார் என்றே உலகம் அறியாத சூழலில், அவன் தந்தை யார்? என்பதைப் பிள்ளையாம் கர்ணனின் தோற்றமே காட்டுகிறது. அம்பு மொய்த்த இடங்களிலிருந்து பீய்ச்சி அடித்த இரத்தம் சூரியக்கதிர்கள் போல் காட்சியளிக்கின்றன. சூரியனுக்கு பிறந்த இளஞ் சூரியன் இவன்தான் கர்ணன் என்று காட்டுவது போலத் தோன்றியது. ஐயா அவர்கள்

“பிறப்பின் இரகசியம் இறப்பில் வெளிப்படத் தொடங்கிவிட்டது”, என்றார்கள். இந்த இடத்தில் புறநானூற்று வீரத்தாயை இணைத்து ஐயா அவர்கள் காட்டினார். புறநானூற்றுத் தாயிடத்தே. போர்க்களச் செய்தி ஒன்றை ஒருவன் அறிவித்தான் “தாயே நீன் மகன் படுகளப் பட்டான்” என்றான். உப்பு வார்த்தைகளை உதிர்க்க வேண்டிய அன்னை இமை உதடுகள் கணலைச் சிந்தின. “காயப்பட்டு மாய்ந்தானா? காயம் எங்கே?” என்று கேட்டான். காயம் முதுகில் என்றான். எரிமலை திறந்தாற்போல, இதழ்கள் திறக்க “போரில் புற முதுகுகாட்டி, முதுகில் புண்பட்டு வீழ்ந்த ஒரு கோழையையா நான் பெற்றேன். போர்க்களம் செல்வேன். தகவல் சொன்னவன் தந்தது உண்மையானால், கோழை ஒருவனுக்குப் பாலுட்டிய என் மார்பை வாளால் வெட்டி எறிவேன்.” எனப் பொங்கி எழுந்து புறப்பட்டான். களத்தில் அடுக்கிக் கிடந்த உடல்களைப் புரட்டி புரட்டிப் பார்த்தாள்; தன் மகன் நெஞ்சில் காயம் பட்டு வீரச் சாவு அடைந்திருப்பதைக் கண்டாள். அந்த நேரத்தில் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை நம் புறநானூறு புகல்கிறது,

“வாடுமுலை ஊறிச் சுரந்தது

ஓடாப் பூட்கைப் புதல்வன் தாய்க்கே”

“வீர மரணமுற்ற மகனின் காயங்கள் பல பட்ட மார்பைக் கண்டு, அவள் கண்களை முந்திக்கொண்டு, மார்பு சுரந்து விட்டது. அந்தத் தாய்மைக்கு என்ன தோன்றியது தெரியுமா? மகன் இறந்ததாகத் தோன்றவில்லை; பிறந்ததாகத் தோன்றியது. பிறப்பில் ஒரு வாயோடு பிறந்தான், இறப்பாம் பிறப்பில் நெஞ்சு முழுக்கக் காய வாய்களோடு இருக்கிறான் என்று எண்ணி, மூப்பினால் வறண்ட அவள் மார்பிலிருந்து பால் சுரந்தது. அவன் மறுபடி தாயாகிவிட்டான்.

அதனைப் போல்தான் கர்ணன் இறப்பினால் நிகழ்ந்த புதிய பிறப்பில், அப்பன் சூரியன் தான் என்பதை உலகத்திற்குத் தன் தியாகத்தால் அறிவித்து விட்டான்.” என்று ஐயா அவர்கள் சொன்ன போது வாணியம்பாடி முத்தமிழ் மன்ற விழாப் பந்தல்கால்களுக்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு சொந்தக் கால்கள் முளைத்தன. அனைவரும் எழுந்து நின்று கரவொலி எழுப்பினார்கள். அரங்கில் இருந்த எனக்குள் அவ்வொலி இன்றும் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. “பிறப்பு எல்லோருக்கும் ஒரு சம்பவமாக இருக்கலாம்; இறப்பு ஒரு

சரித்திரமாக இருக்க வேண்டும்“ என்ற அப்துல் கலாம் ஐயா அவர்கள் வார்த்தைகள் எத்துணைப் பொருத்தம் கர்ணனுக்கு.

“திரும்பத் திரும்ப வாக்களித்தாலும், எந்தப் பலனும் அடையாத வாக்காளன் போல, அர்ச்சுனன் கணை மேல் கணை தொடுத்தாலும் கர்ணன் உயிர் போகவில்லை.’ ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ என்று அறிய முடியா நிலை’ என்கிறார் வில்லிபுத்தூரார். கிருஷ்ண பரமாத்மா “கர்ணன் செய்த தருமம் அவன் உயிர் போகாமல் தடுத்து நிறுத்துகிறது. அவன் சேர்த்து வைத்துள்ள புண்ணியம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அவன் உயிர் போவதற்கு ஒரே வழிதான் உண்டு. நான் முயல்கிறேன். பார்த்தா பொறுத்திரு” என்று சொல்லிப் புறப்படுகிறான். ஏழைப் பிராமணன் வடிவத்தில் கர்ணனை நோக்கிச் செல்கின்றான்.” ஆசான் தொடர்கிறார்.

“கர்ணா உன் வாசல் வருவோர் யாரையும் நீ வெறுங்கையோடு அனுப்பியதில்லை. என் தேவை பூர்த்தியாக ஏதேனும் கொடு” என்கிறான் கண்ணன் வஞ்சகமாக பிராமணன் கோலத்தில்

“உயிர்போகும் தருணத்தில் வந்திருக்கிறாயே, என்னிடம் இருப்பதில் ஏதாவதொன்றைக் கேள் தருகிறேன்”

என்றான் கர்ணன். நீ இதுவரை ஈட்டியுள்ள புண்ணியம் அனைத்தையும் எனக்குத் தாரை வார்த்துத் தா. அதற்குப் பொருள் கொடுக்கத் தயாராய் இருப்பவர் உண்டு. அவர்களிடம் உன் புண்ணியம் அனைத்தையும் கொடுத்துப் பொருள் பெற்றுக் கொள்கிறேன்” என்றான் கிருஷ்ணன். மகிழ்ந்த வனாகக் கர்ணன் தன் இதயத்தில் ஆழமாகக் குத்தி ஊடுருவியுள்ள அம்பினைப் பிடுங்குகிறான். இரத்தம் பீறிடுகின்றது. கிருஷ்ணன் கையில் தான் செய்த தான தருமப் புண்ணியங்கள் அத்தனையையும் கர்ணன் தாரை வார்த்துத் தருகிறான். என்று நிறுத்தித் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொள்கிறார் ஆசான்.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று
ஈயென் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
கொள் எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வாயிலாக, கொடு என்று கேட்பதால் தோன்றும் இழிவினையும், கொடுத்தாலும் நான் வாங்கமாட்டேன் என்ற சுயமரியாதை உணர்வையும், இல்லை நான் தரமாட்டேன் என்று சொல்வதில் உள்ள இழிதகவினையும், கொள் என்று வற்புறுத்திக் கொடுக்கும், கேளாமலேயே கொடுக்கும் ஈகை மாண்பினையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் கூறுகளாக ஆசான் பல எடுத்துக்காட்டுகளோடு குறிப்பிட்டது நெஞ்சில் கமழ்கிறது.' இரவச்சம்' என்ற அதிகாரத்தில் திருவள்ளுவர் தன் அடங்காச் சினத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். யார் மீது? .அந்தப் படைப்பாளன் கடவுளின் மேல் .

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்”

என்னும் குறளை மேற்கோள் காட்டி அதில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறார் ஆசான். இரந்து, உயிர் இழத்தல் வேண்டிக் கொடுக்கும் கடவுள் மனிதன் முன்பு கை ஏந்தி நிற்கிறான். தருமம் கடவுளையே இரவலன் ஆகிவிட்டது. தன் வேடம் கலைத்துக் கிருஷ்ணன், கர்ணனுக்கு விசுவரூப தரிசனம் தருகிறான். கர்ணனிடம் “நீ விரும்புவதைக் கேள் தருகிறேன்” என்றான். இந்த இடைவெளி என்பது ஆசானைப் பின்பற்றி வருபவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். கிருஷ்ணனான தெய்வம் கர்ணனுக்கு முன்னமே வரம் கொடுத்திருக்கலாம் அல்லவா? ஏன் இப்போது கொடுக்கிறான் என்றால், அதுவும் வாங்க வந்தவன் கொடுக்கிறான் என்றால் ஏதோ ஒரு இரசவாதம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்? அது என்ன இரசவாதம்? கர்ணன் இதயத்தி் இருந்து தாரை வார்ப்பதற்காகத் தந்த இரத்தம், அவதாரமாம். கிருஷ்ணன் கையில் பட்டவுடனே, கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கர்ணன் குணம் வந்து விட்டது என்று ஆசான் சொன்னபோது அரங்கம் அதிர்ந்தது.

கணுவினை முதலில் காட்டிக் கரும்பினை அதற்குப் பிறகு கொடுப்பதே ஆசான் குணம். ஏற்கனவே சேமிப்பில் இருந்த புண்ணியம் அனைத்தையும், கர்ணன் ஏழை அந்தணரிடம் தாரை வார்த்துவிட்டான். அப்போது அர்ச்சுனன் போட்ட அம்பும் கர்ணனின் உயிரைக் கவரவில்லை. கவர முடியவில்லை. எது தற்போது தடுக்கிறது? தான் செய்த தருமங்களால் விளைந்த புண்ணியங்களைத் தானம் செய்துள்ளானே,

அந்தத் தர்மம் தடுக்கிறது போலும். கர்ணன் கதை முடிந்தால் தானே, பாரதப்போர் தொடரமுடியும். முடிவினை அடையமுடியும். இந்தக் காட்சியில் ஏற்பட்டுள்ள சிக்கலைத் தீர்க்க, வியாசனின் வடமொழியாலும் இயலாது. தமிழால் மட்டுமே சாத்தியப்படும், அதுவே தமிழ் இலக்கியத்திற்குரிய தன்னேரில்லாப் பெருமை. தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆற்றல் அனைத்தும் கற்றுத் துறை போகிய வில்லியார் அதனை எளிதில் தீர்த்து வைக்கிறார். தாரை வார்க்கும்போது கர்ணன் பயன்படுத்தும் வார்த்தை “யான் செய் புண்ணியம்” “அனைத்தும் தருகிறேன்” என்பதாகும். செய்புண்ணியம் என்பதற்கு இலக்கணக் குறிப்பு வினைத்தொகை என்பதாகும். வினைத்தொகை மூன்று காலமும் காட்டும் வகையில் செய்புண்ணியம், செய்தபுண்ணியம், செய்கின்ற புண்ணியம், இனிச் செய்யவிருக்கும் புண்ணியம் என விரியும் ‘யான் செய்த, செய்கின்ற, செய்யப்படும், புண்ணியம் அனைத்தையும் நான் உனக்குக் கொடையாகத் தந்தேன் என்றால் எல்லாப் புண்ணியங்களையும் தானம் செய்கின்ற தருமத்தோடு, அந்தக் கடைசிக் கொடை வாயிலாகக் கிட்டும் புண்ணியத்தையும் சேர்த்துத் தருகிறேன்” என்று கர்ணன் கூற்று அமைந்து, சிக்கலை அவிழ்த்து விட்டதால், அர்ச்சுனன் விடுவிக்கும் அம்பு கர்ணன் உயிரைக் கவர முடிவு வருகிறது.

அதற்கு முன்பாகத் தானம் பெற்ற கிருஷ்ணன் “கர்ணன் நீ கேள் வரம் தருகிறேன் என்றதற்குக் கர்ணன் கேட்ட வரம், அந்தப் பாத்திரப் படைப்பிற்கு வலு சேர்ப்பதாக அமைந்து விடுகிறது.

“தொல்லையூறு இப்பிறவி நீங்கித் தொடரும் பிறவிகளிலும் இல்லை என்று வருவோர்க்கு, இல்லை எண்ணாத இதயம் அளித்தருள் என்றான்”

கர்ணன் ‘குணம் நாடிக் குற்றமும், நாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்ககொளல்’ என்ற குறள் நெறிப்படி, சற்றுப் பிறழ்நெறி இருந்தாலும் கர்ணன் குற்றவாளி அல்லன்’ என்பதே தீர்ப்பு என்றார் ஆசான் ஐயா அவர்கள்.

ஒரு நல்ல பேச்சு பசியாற்றுவதைவிடப் பசி ஏற்றுவதைக் கொள்கையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது ஆசிரியர் துணிவு. அந்த வகையில் வழக்காடு மன்றம் முடிந்த இரவு முழுக்க அந்தப் பேச்சுதான் உள்ளுக்குள் ஓடிக்

கொண்டிருந்தது. சிந்தனை ஏற்படுத்தும் மூளையை எனக்குத் தா என்று கேட்காமல், இதயத்தைத்தா என்று ஏன் கர்ணன் கேட்டான் என்று யோசிக்கத்தொடங்கினேன். மூளை, உடல் அரசின் தலைமையமைச்சர். அதன் துணை அமைச்சர்கள் தான் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்பொறிகள் மெய் (உடம்பு) தொடு உணர்ச்சியை வாங்கும்; வாய் உணவுப் பொருட்களை வாங்கும். கண், காட்சிகளை வாங்கும். மூக்கு வாசனையை வாங்கும்; செவி வார்த்தைகளை வாங்கும் ஆமாம் இந்த மந்திரிகளுக்கு வாங்கிப் பழக்கமே தவிர வழங்கிப் பழக்கமில்லை. கூர்மையாகப் பார்த்தால் துணை அமைச்சர்கள் வாங்கியதை இறுதியில் வாங்கிக்கொள்வது (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓகை, நாற்றம், என்ற ஐம்புலன்களை) புலனரசின் தலைமை அமைச்சரான மூளைதான். கைகளை இறைவன் மூளைக் கருகிலிருந்து தொங்குவதைப் போல அமைக்காமல், இதயத்திற்கு அருகில் இருந்து இயங்குவதாக ஏன் படைத்திருக்கிறான்? இதயம்தான் தான் பெற்ற இரத்தத்தைச் சுத்தப்படுத்தி, தான் வைத்திராமல் மற்ற உறுப்புகளுக்கு வழங்கிக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்த ஈகைக் குணம் கைகளுக்கு இருக்க வேண்டும் : கைகள் ஈந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் கைகளை ஈகைப் பண்புடன் இயங்க வேண்டும் என்பதற்காகவே கடவுள் இதயத்துக்கு அருகில் வைத்துப் படைத்துள்ளான். கர்ணன் மூளையை வேண்டாது இதயத்தை வேண்டியதற்குக் காரணமாய் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது, ஆசிரியர்களை இருபிறப்பாளர் என்று குறிப்பிடுவது எதனால்? ஒன்று பிள்ளையாய்ப் பிறக்கிறார். மற்றொன்று மாணவப் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்கிறார். தாய் ஒரு குழந்தையைப் பெறும்போது இரட்டைப் பிரசவம் நிகழ்கிறது. ஒன்று பிள்ளை பிறக்கிறது. பிள்ளையைப் பெற்றெருப்பதால் தாயும் பெற்றெடுக்கப்படுகிறாள். மாணவ மத்தாப்புப் பொறிகளையும் நட்சத்திரங்களாய் ஏந்திக் கொண்ட வானம்தான் எங்கள் ஆசான் ஆர்.ஆர்.ஐயா அவர்கள்.

இயல்-5

பழிக்குப்பழி, பல்லுக்குப் பல், கண்ணுக்குக் கண்: இரத்தத்துக்கு இரத்தம் என்பது தான் அரசர்களுக்கு இயல்பு. தாக்கும் பண்பு விலங்கு இயற்கை. தாக்கிப் பழிவாங்கும் குணம் மனித இயல்பு: வெட்டுபவனுக்கும் நிழல் தரும் மரம் போல், தோண்டு பவனுக்கும் தாகம் தணிக்க நீர் தரும் பூமி போல, மன்னிக்கும் இயல்பு இறைமைப் பண்பு. ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால், மறு கன்னத்தைக் காட்டு என்பது ஏசுமொழி. ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால், மறுகன்னத்தைக் காட்டாதே: ஏற்கனவே அறைந்தவன் கை உன் கன்னத்தில் பட்டும் வலித்திருக்கும்: மறு கன்னத்தைக் காட்டி அந்தக் கைக்கு மேலும் வலியை, வேதனையைத்தராது. அந்தக் கை வலி தீர்க்கத் மருந்து தா என்பது நபிகள் நாயகம் அவர்கள் வழி. அடித்த கைக்குத் தண்டனை தர விரும்புகிறாயா, அந்தக் கையைப் பிடித்து, ஒரு விரலில் தங்க மோதிரம் மாட்டு என்பது

“இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண நன்னயம் செய்துவிடல்”

என்பது குறள்வழி.

“எரியும் மின்விளக்கே உன்னை கல்

ஏறிந்து

உடைத்தவன் தப்பிக்க

உடனே

இருட்டு தந்துள்ளாயே

இந்தப் புத்தி எப்படி வந்தது?
 திருக்குறள் போல
 இருவரிக் கம்பியில் நடந்தால்
 ஏற்பட்டது என்னுள் மாற்றம்”

என்றது மின்விளக்கு. இத்தகைய செயல்பாட்டை எத்தனை
 மன்னர்களிடம் காண முடியும்?

ஆனால் இராமபிரானின் வழி என்ன வழி? அன்றைய
 பாடமாக ஆசான் எடுத்துக் கொண்ட பாடல், கம்பராமாயண
 யுத்த காண்டப் பாடலாகும்.

“ஆளையா உமக்கு அமைத்தன மருதம் அறைந்த
 பூளையாயின கண்டனை போர்க்கு இன்று போய்
 நாளைவாவெனநவிவின்றனன் நாகிளங் கமுகின்
 வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்”

மங்கலமாய் வாழ வேண்டிய மங்கையைச் சிறைப்படுத்திய
 காரணத்தால், இலங்கை எனும் நங்கை, விதவை வெள்ளுடை
 உடுத்தியது போலப் போர்க்களத்தில், பஞ்சபோன்ற
 மென்மையான, வெண்மையான பூளைப் பூக்கள் புயலடித்துச்
 சிதறியதைப் போன்று இலங்கையர்கள் வீழ்நது கிடக்கிறார்கள்.
 கழற்றி வீசப்பட்ட கழுத்துக் தாலியாய் இலங்கை காட்சி
 அளிக்கிறது. உடைக்கப்பட்ட வளையல் துண்டுகளாக
 உடல்கள் கிடக்கின்றன. வழித்து வீசி யெறியப்பட்டுள்ள
 குங்குமச் சிதறல்களாகக் குருதி கொட்டிக் கிடக்கிறது.

ஒலிம்பிக் இறுதிப் போட்டியில் கம்பை ஊன்றி உயர
 உச்சம் தாண்டும் போல் வால்ட் போட்டி பார்த்திருப்போம்.
 கம்பனை ஊன்றி யாரும் தொடாத உச்சம் தாண்டி.
 யாருக்கும் மிச்சம் வைக்காத, எதிர்காலத்தில் களத்தில்
 வருபவனையும் வெல்லும் இலக்கிய போல் வால்ட் நிகழ்த்
 தொடங்குகிறது.

“மூக்கோடி வாழ்நாளும், முயன்றுடைய பெருந்தவமும்,
 எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய் எனக் கொடுத்த வரமும்.,
 திக்கோடி உலகனைத்தும் செருக்கடந்த புயவலியும்,
 வாரணம் பொருத மார்பும், வரையினை எடுத்த தோளும்,
 நாரத முனிவர்க் கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்,
 தாரணி மௌலி பத்தும், சங்கரன் கொடுத்த வாளும்,
 வீரமும் களத்தே போட்டு, வெறுங்கையோடு நிராயுதனாக
 நிற்கிறான் இராவணன். விண்ணை வளைக்கும் விசையான

பார்வை மண்ணை நோக்கி நிலைகுத்தி நிற்கிறது. படை, குடை, கொற்றம், எல்லாம் இழந்த நிலையில் இராவணன் நிற்கிறான். மானவுணர்வு மிக்கவனுக்கு ஒரு தலைகுனிவே உயிருக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடும். இவனுக்கோ பத்துத் தலைக்குனிவு.

இராவணனிடம் இராமன் எப்படியும் நடந்து கொள்ளலாம். போர் நடத்திப் பகையரசனை வென்று, அவன் அரண்மனைப் பெண்களைச் சிறைப்பிடித்துக் “கொண்டி மகளிர்” என்று தன்னாட்டில் அடைத்து வைப்பது வழமை உண்டு. ஆனால், இராவணன் சீதையை ஒரு வீரனைப் போல், சிறைப்பிடித்துக் கொண்டு வராமல், ஒரு கோழையைப் போல், இராமன் இல்லாத நேரம் பார்த்துக் கவர்ந்து சென்றான். நெஞ்சுகத்தில் அடைகாத்த வஞ்சகத்தால், இராம. இலக்குவர்கள் சீதைக்கருகிலிருந்து விலகிச் செல்ல, மாரீசனை வைத்து ஒரு கபட நாடகம் அரங்கேற்றினான். துறவிகளின் தூய கோலத்தை ஏமாற்றுவதற்குப் பயன்படுத்தி அவமதித்தான். மாபெரும் வீரனான இராமனைச் சொல்லொணாத் துன்பத்திற்கு ஆளாக்கினான். அவமானத்திற்குள்ளாக்கினான். இலக்குவன் அண்ணனோடு அனைத்துக் துன்பங்களையும் அடையக் காரணமாய் இருந்தான். பெண் மானைப் பிடிக்கப் பொன்மானை ஏவி, அந்தமானும் கொலைப்படச் செயல்பட்டான். “தேய்ந்து ஒளிர் துண்டத்தான்” ஆன கழுகரசன் சடாயுவைக் கோர மரணமடையச் செய்தான். தன் குலத்திற்கே நாசம் விளைவிக்கும் இழிசெயலுக்கு வழிவகுத்தான். பிறன்மனை நயக்கும் பெரும்பாவம் இழைத்தான். குற்றமில்லாத் தம்பியர், மக்கள், இழிதகைச் சாவடைய ஏதுவானான். தவம் செய்யும் துறவிகளின் யோகம் கலைத்தான். யாகம் குலைத்தான்.

இவ்வளவு தீங்குகள் இழைத்தவனையும் எத்தனை கண்ணியமாக” ஆள் ஐயா எனத் தொடங்கி, ஐயா என்ற மரியாதைக்குரிய சொல்லாலே அழைப்பதைக் கம்பன் காட்டுகிறான். அக வொழுக்கத்திலும், புற ஒழுக்கத்திலும் அறம் பேணாதவனிடம் போர் அறநெறியோடு நடந்து கொள்கிறான் இராமன். போரைத் தமிழர்கள் ‘சமம்’ என்றும் ‘சமர்’ என்றும் அழைப்பதற்குக் காரணம் போரிடுபவர்கள் சமமானவர்களாக இருந்தால் மட்டுமே அறப்போர். இல்லாவிட்டால் அது மறப்போர். நிராயுதபாணி யோடு

போரிடுவது தமிழர்களிடம் என்றும் இருந்ததில்லை. போரில் புறங்கொடுத்து ஓடுபவரையும் தாக்குவதில்லை.

“பேராண்மை என்ப தறுகனொன் றுற்றக்கால்
ஊராண்மை மாற்றதன் எஃகு (குறள் 773)

என்னும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் உரை எழுதும்போது, ‘ஆள் ஐயா’ எனத் தொடங்கும் கம்பராமாயணப் பாடலைத்தான் ஊராண்மை என்பதற்கு விளக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். பேராண்மை என்பது பகைக்கு அஞ்சாத வீரம். ஊராண்மை என்பது போர்க்களத்தில் பகைவருக்குத் துன்பம் நேரும்போது மன்னித்து இரக்கம் காட்டுதலாகும். அது வீரிய வீரத்தின் கூரிய நிலையாகும். இராமன், “இராவணா, ஆள்என்று உனக்கென உள்ளனவாக இருந்தன எல்லாம், புயலில் சிதறுண்ட பூளைப் பூக்களைப் போல் வீழ்ந்துகிடப்பதைப் பார்” என விளக்குகிறான்.

ஆள் ஐயா - வீழ்ந்து கிடக்கும் உன் வீரர்கள் எல்லாம் உனக்கான ஆளா? அன்னியப் பெண்ணை உன்னதாக்க முயன்றாய், விளைவு என்ன? உனக்கென உரியவர்கள் எல்லாம் உன்னைத் தனியாக்கி விட்டுக்கிடக்கிறார்கள். அயலவராகி விட்டார்கள்.

ஆள் ஐயா - மயானத்தில் அமர்ந்து மகுடம் சூடிக்கொள்ளப் போகிறாயா? நீ ஆள் ஐயா? இனத்தை ஆள வேண்டிய நீ பிணத்தை ஆளப் போகிறாயா?

ஆள் ஐயா - ஆண்மை என்பது ஆள் + மை = ஆளுமை, தனக்குரியவரைக் காப்பதே ஆண்மையாம், ஆளுமையின் அடையாளம். ஆளா நீ ஐயா?

ஆள் ஐயா - ஐ என்றால் தலைவன் என்று பொருள். தலைவனாக இருந்த நீ வெறும் வெறும் ஆளாக ஆகிவிட்டாயே! ஆள்! ஐயா?

‘போர்க்கு இன்று போய் நாளை வா’ என்ற தொடர் உலகக் காவியங்களிலே, இந்தியக் காவியங்களிலே இதற்குமுன் இடம் பெற்றதில்லை. மேலும் தொடர்கிறார். ஆசான் ஐயா.

முதற்பொருள் :

உனக்கு அமைந்த ஆள், அம்பு, சேனை, பட்டாளம், எல்லாம் இழந்து விட்டாய். இன்று போய் நாளை வா போருக்கு.

இரண்டாம் பொருள் :

முன்னர் இருந்து இன்றுவரை போருக்குரிய சூழல் இருந்தது. போய், நாளையாவது சமாதானத்திற்காக வா?

அதாவது “போர்க்கு இன்று வந்தாய் : போய் நாளைக்கு வா. பகைவனுக்கும் அருள்கின்ற உத்தமகுணம் இராமனிடம் வெளிப்படுகிறது.

மூன்றாம் பொருள் :

போருக்குரிய இன்று போய் விட்டது. திருந்தியவனாக, சீதையை சிறை வீடு செய்தவனாக நாளை வா. அவமானமும் தீராப்பழியும் தந்த எதிரிக்கும் மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக அவகாசம் அளித்த பெருங்கருணை உதாரண புருஷன் இராமன் என்பதை உணர்த்துகிறது.

நான்காம் பொருள் :

உன்னைப் பொறுத்த அளவில் எல்லாம் அழிந்துவிட்டன. பூளைப் பூப் போலச் சிதறிக்கிடக்கும். வீழ்ந்த உன் படையைப் பார். பூவைப் பூ சமாதான நிறம். வீழ்ந்து கிடப் போர் உனக்கு உன் தம்பி கும்பகருணன் சொன்னதை நினைவூட்டுகிறேன்.” என்னை வென்றுளர் எனில், உன்னை வெல்லுதல் உறுதி. தேவியை (சீதை) விடு. இல்லையேல் ஆவியை விடு” சமாதானத்தை

விரும்பி, இழைத்த தவறுகளைத் திருத்தி போருக்குரிய இன்று முடிந்துவிட்டதால், போய் நாளை வா “.

ஐந்தாம் பொருள் :

“போர்க்கு இன்று போய் நாளை வா “ என்ற வரியில் இன்று போய் என்பதற்குப் பதிலாக ‘இன்று போல் ‘, என்ற பிரதிபேதம் இருப்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, ‘போர்க்கு இன்று போல் நாளை வா’ எனப்பொருள் கொள்ளலாம். இன்று நீ போருக்கு வந்த போது எவ்வளவு செம்மாப்போடு வந்தாய். தலைநிமிர்ந்து வந்தாய். போரின் முடிவில் எல்லாம் இழந்து நிற்கிறாய். மன உரம் (MORALE) இன்றிருக்கிறாய். பல வீனமாய் இருக்கிறாய். இந்த வேளையில் போரிடுவது முறையன்று. போரிடும் பகைவனும் உச்ச ஆற்றலுடன் இருக்கும்போது போரிடுவது தான் நல்ல வீரனுக்கு அழகு. அதனால் நீ போருக்கு இன்று போல் (தொடக்கத்தில் வந்த அதே மிடுக்கோடு, வல்லமையோடு) வா.

தொடர்ந்து இவ்வண்ணம் அணியணியாகக் கருத்துக்களின் ஊற்றுக்கண் திறந்துகொண்டது. ஐயா ஆசான் அவர்கள் நிறைவாக ஒரு கேள்வியை எழுப்பினார்கள்.

“நவின்றனன்” என்ற சொல்லோடு பாட்டு நிறைவடைந்து விட்டது. அதற்குப் பிறகு அப்படி ஒரு வர்ணனை எதற்கு? சாண்டில்யன் கதையில் வருகிற மாதிரி என்று சிலர் எண்ணக்கூடும். அப்படி என்ன இந்த இடத்தில் கோசல நாட்டு வளம் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது? ஆட்சி வாய்ப்பு இழந்து, நாடு துறந்து, காடுவந்துள்ள ஒருவனுக்குக்

‘கோசல நாடுடை வள்ளல்’ அடையெதற்கு? காலியிடங்களை நிரப்பும் கவிஞனா? கம்பன்?

“போர்க்கு இன்று போய் நாளை வா” எனப் பகைவனுக்கு, உயிர்த்தானம், மன்னிப்பு, சிந்தித்து முடிவெடுக்க அவகாசம் ஆகியவற்றை வழங்கியவன் இராமன் என்பதால், அவனை ‘வள்ளல்’ என்றது பொருத்தம்.

நாளை இராவணன் வருகை தந்து, சீதையைக் கவர்ந்து சிறைவைத்ததற்கு வருத்தம் தெரிவித்து, மன்னிப்புக் கேட்டு விட்டால் ஒரு சிக்கல் ஏற்பட்டு விடும். ‘கொள்ளார் தேயம் குறித்த கொற்றம்’ என்ற புறத்திணைத் துறையின் இலக்கணப்படி, போர்மேற்செல்லும் அரசன், வெற்றி பெற்று நாட்டைக் கைப்பற்றும் முன்பே தனக்குத் தானே அந்நாட்டிற்கு அரசெனப் பட்டம் கட்டுவது உண்டு; போர்மேற் செல்லும் அரசன், தான் வெற்றி கொள்ளவிருக்கும் நாட்டிற்குத் தான் விரும்பியவனை அரசனாகப் பட்டம் பட்டமேற்கச் செய்தலும் வழக்கம். அதன்படி இராமபிரான் வீடணனை இலங்கை மன்னனாகப் பட்டமேற்கச் செய்துவிட்டபின். இராமன் தந்தவற்றைக் கும்பகருணனுக்குத் தருவதாக, வீடணன் குறிப்பிடும் பாடல் கும்பகருணன் வதைப்படலத்தில் ஒன்று இருக்கிறது.

“எனக்கவன் தந்த செல்வம் இலங்கையும் அரசும் எல்லாம் நினைக்குயான் தருவன்”

எனக் கும்பனை இராவணனை விட்டு இராமன் பக்கல் வா என வீடணன் அழைக்கும் செய்தியில், வீடணனே தற்போது இலங்கை அரசன் என்பது உறுதிப்படுகின்றது. இராவணன் போரைத் தவிர்க்கச் சமாதானம் செய்ய வந்துவிட்டால், இராவணன் நாடற்றுப் போய்விடுவான். அப்படி ஒரு சிக்கல் வந்தால், கோசல நாட்டையே இராவணனுக்கு வழங்கவும் இராமன் இசைவான். அதனால் கோசல நாடுடை வள்ளல் என்று கம்பன் பாடுகின்றான். இதனால் இராமன் பாத்திரப்படைப்பு இன்னும் ஒளிபெறும். தன் அரசரிமையைத் தம்பிக்கு வழங்கிய ‘வள்ளல்’ இராமன். தன் பட்டாபிஷேகத்திற்கு முன்பாகவே தன்னை நம்பி வந்தவர்களாகிய சுக்கிரீவனுக்கும், விடணனுக்கும் பட்டாபிஷேகம் செய்து, ஆட்சி வழங்கிய ‘வள்ளல்’. தான் திருமணம் செய்து தன் ஜோடியை அடையும் முன்பே,

சாபத்தால் பிரிந்த, கௌதம முனிவனையும், தன்னால் சாபவிமோசனம் அடைந்த அகலிகையும் ஜோடி சேர்த்து, வாழ்வு வழங்கிய வள்ளல். வள்ளல் எத்துனை ஆழமான பொருள் அமைவுள்ளது என்பது புரிகிறதா? என்று ஆசான் புல்லரிக்கச் செய்தார்.

அதென்ன கோசல நாடு? தயரத நாடு என்றால், அதற்குரிமை உள்ளோர் இராமனோடு நால்வர் உண்டு. தனக்கு நான்கில் ஒருபங்கே உரிமையுள்ள நாட்டை இராமன் மற்றவனுக்குக் (இராவணனுக்கு) கொடையாக எப்படி வழங்க முடியும்? தற்போதுள்ள நிலையில் தனக்குரிய ஆட்சியைத் தயரதன் வாக்கு மாறிப் பரதனுக்கு மாற்றித் தரச் சம்மதித்து விட்டான் என்பதால், அந்நாடு தயரத நாடில்லை. தாயுரை கொண்டு தாதை உதவிய தரணி தன்னை அண்ணன் காலடியில் பரதன் சமர்ப்பித்து விட்டான் என்பதால், அது பரத நாடும் அன்று. அண்ணன் சார்பில் இராமன் பாதுகைகளைச் சிம்மாசனத்தில் வைத்து நாட்டை ஒரு வாயிற்காவலனாகப் பரதன் நந்தியம்பதியில் இருந்து காக்கிறான். மகன் சொத்துரிமை, ஆட்சியுரிமை இயல்பாகவே காப்புரிமை தாய்க்கு வந்துவிடும். அதனாலேயே 'கோசலநாடு' என்கிறான். கோசலைக் குரிய நாடு இராமனுக்கே உரியது. அதனால், இராமன் அந்நாட்டை இராவணனுக்கு வழங்குவதில் எந்தத்தடையுமில்லை. மேலும் நாட்டின் பெயரே 'கோசலநாடு' என்பதால் இராமனுக்குக் கொடை வழங்குவதில் எந்தச் சிக்கலுமில்லை. ஆசான் தொடுத்துரைத்தபோது, கம்பன் ஆவி அவரைப் பிடித்தாட்டுகிறது என்றே நாங்கள் கருதினோம்.

கவனமாக நான், “ஐயா பாட்டுவளம் பிரமாதம்! ஆனால் நாட்டுவளம் சொல்ல நேர்ந்தது எதற்காக?” என்றேன்.

“வினோபா பாவே பூதான இயக்கம் தொடங்கி, நிலமற்ற ஏழைமக்களுக்கு குறிப்பாக விவசாயிகளுக்கு நிலத்தைப் பகிர்ந்தளிக்க நாடு முழுக்கப்பயணம் செய்தார். விளைவு பாறை நெஞ்சச் செல்வர்கள் பணிபோல் உருகி நிலம் வழங்கினார்கள். நிலமற்ற ஏழை விவசாயிகளுக்கு அந்நிலங்களை உரிமையாக்கி ஒப்படைத்து வந்தார். வழங்கப்பட்ட நிலங்கள பெரும்பான்மையாக எதற்கும் உதவாத, விளைச்சல் எடுக்க முடியாத, நீர் வாய்ப்பற்ற வறண்ட தரிசுகளாக இருந்தன.

ஆனால், இராவணனுக்கு இராமன் வழங்கலாம் எனக் கம்பனால் கற்பனை செய்யப் பட்ட ‘கொடைநாடு’ எதற்கும் உதவாத நாடில்லை. மாறாக நிலவளமும், நீர்வளமும் மிக்க நாடு. பாக்கு மரங்களும், தேக்கு மரங்களும் பொதுவாக மண்வளம் மிக்க மலைப்பகுதிகளில், மலையடிவாரங்களில் தான் செழித்து வளர்கின்றன. எனவே, நிலவளம் மிகுந்தது கோசலநாடு. நாகிளங் கழுகு மரங்களைச் சுட்டிக் காட்டிக் கம்பன் பாடுகின்றான். வாளை மீன்கள் பாக்கு மர உயரத்திற்கும் தாவும் நீர் வளமிக்க நாடு கோசல நாடு என்பதையும் குறிப்பாய் உணர்த்துகின்றான். குகன் கொண்டு வந்த தேன் மலைத்தேன்; மீன் ஆழநீர்க்கங்கை மீன். முறையே குகனின் அன்பின் உயரத்தையும், ஆழத்தையும் காட்டியதைப் போல, பாக்குமரமும், வாளை மீனும் இராமன் கண்ணியத்தின் உயரத்தையும், ஆழத்தையும் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளன, ஆசிரியர் சொல்லி முடிக்கும் போது, அவர் பாக்கு மரமாக ஒங்கியிருந்தார். மாணவர்கள் நாங்கள் வாளை மீன்களாகத் துள்ளிக் கொண்டிருந்தோம்.

படைப்பூக்கத்தின் செயல் ஊக்கியாக விளங்குவது கற்பனையாகும். “Imagination is the womb of inventions” கண்டுபிடிப்புகளின் கருப்பை கற்பனையாகும். 18ஆம் நூற்றாண்டின் நிறைவில் ‘NICHOLSON’ என்ற புதின ஆசிரியர், “The Return of the Native” என்ற நாவலை எழுதினார். ஒரு மனிதன் தன் அறிவியல் ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி பொறி ஒன்றினை உருவாக்கி. அதனைப் பயன்படுத்தி, அவன் நிலவுக்குப் பயணம் செய்து திரும்புகிறான். முழுக்கக் கற்பனையின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட இந்தப் புதினம் தான் நிலவுக்கு மனிதனை அனுப்பும் அறிவியல் சாதனைக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. இந்த புதினம் வருவதற்கு முன்பு, மனிதன் நிலவுக்கு செல்வது பற்றிய எந்த எண்ணமும் உலகில் தோன்றவில்லை. ஆனால், நிலவை மனிதக் கைகள் தீண்ட வேண்டும் என்ற கற்பனை கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டிலேயே சங்கம் மருவிய காலத்துக் காப்பியமான சீத்தலைச் சாத்தனார் எழுதிய மணிமேகலையில் இடம்பெற்றுள்ளது. மணிமேகலையின் தோழி, சுதமதி, அவள் கண்ணீரைத் துடைத்துத் தேற்றும் காட்சியைச் சீத்தலைச் சாத்தனார்

“தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக்
காமர் செங்கையால் கண்ணீர் மாற்றி”

என்று பாடுகின்றார். மணிமேகலையின் முகம் நிலா; சுதமதியின் சிவந்த கை தாமரை. சூரியன் காதலி தாமரை; நிலவின் காதலி அல்லி என்பது தமிழ் இலக்கிய மரபு. சூரியனுக்கும், தாமரைக்கும், நிலவுக்கும், அல்லிக்கும் உறவிருப்பது இயற்கை. முரண்பட்ட இரண்டு ஒன்று சேர்ந்ததைச் சுட்டி, தாமரைமலர் குளிர் நிலவைச் சேர்ந்தது போல, மணிமேகலையின் முகத்தை, சுதமதியின் கைதொட்டுக் கண்ணீரைத் துடைத்தது என்பது ஒரு அழகான கற்பனை.

கி.பி.17 ஆம் நூற்றாண்டில் ‘ஒருதுறைக்கோவை’ என்ற பெயரில் சிற்றிலக்கியங்கள் முகிழ்த்தன. அகத்துறையில் “நாணிக் கண்புதைத்தல்” என்பது ஒரு துறை. தலைவனைத் துடுமெனத் தலைவி காண நேர்கிறது. ‘உயிரினும் சிறந்தது நானே’ என்றதன் படி தலைவி நாணுகிறாள். முகத்தைக் கண்களால் மூடிக் கொள்கிறாள். இந்த அகத்துறை நிகழ்வை 400 வகையாகக் கற்பனை செய்து எழுதப் பெற்றது ஒரு துறைக் கோவை .

“ நிலாமுகப்

பார்ப்பாரைப் பஞ்சமர் சேர்ந்தார்”

என்று கோவை பாடிய புலவன். அஞ்சுவிரலைப் பஞ்சமர் என்றும் நிலாமுகத்துப் பார்க்கும் கண்களைப் ‘பார்ப்பார்’ என்று கற்பனை செய்து சாதி ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தும் வண்ணமாகப் பாடுகிறான். முன்னும் பின்னுமாக மனித விரல்கள் நிலாவைத் தீண்டும் கற்பனையை ஐயா ஆர்ஆர் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டிப் பின்னர் கம்பராமாயணப் பாலகாண்டப் ‘பாடல்’ பாடத்தை வகுப்பில் தொடங்கினார். மேற்குறித்த கற்பனைகளை ஒப்பிட்டால் கம்பன் பாடல் கற்பனை எவ்வகையில் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை உணர முடியும் என முன் முகமாகச் சொல்லிப் பாடலைக் காட்டுகின்றார்.

“தாலி ஐம்படைத் தழுவும் மார்பிடை
மாலைவாய் அமுதூறும் மக்களைப்
பாலினூட்டுவார் செங்கைப் பங்கயம்
வானிலாவுறக் குவிவ மானுமே”

காக்கும் கடவுளாம் திருமாவின் ஆயுதங்களான சங்கு, சக்கரம், தண்டு, வில், வாள் என்றும் பஞ்சாயுதங்களின் வடிவமாகப் பொன்கொண்டு செய்து. குழந்தைகளுக்கு அணிவிப்பது வழக்கம்; அதனை ஐம்படைத் தாலி என்பார்கள். பெண், ஆண் ஆகிய இருபால் மழலையர்கட்கும் ஐம்படைத் தாலி அணிவிப்பார்கள்.

ஐம்படைத்தாலி அணிந்த தன் குழந்தைக்குப் பாலன்னம் ஊட்டமுயல்கிறாள் தாய். ஒரு மாலையைப் போல் வாயிலிருந்து எச்சில் அமுது வழிகின்றது. அவள் கரம் மிகவும் மென்மையானது; பாலன்னத்தை வட்டிலில் இட்டுப் பிசைந்தாலேயே, கை சிவந்து விடுகிறது. அதனால்தான் கம்பன் பாலன்னத்தை ஊட்டும் தாயின் அங்கையைச் செங்கை என்கிறான். ஏற்கனவே குழந்தை வாயிலிருந்து அமுது ஊறி வழிந்து கொண்டிருக்கிறது, அமுத வாய்க்கு வெறும் பால் அன்னம் ஊட்ட நேர்ந்ததே, அதனைவிட உயர்ந்ததல்லவா ஊட்ட வேண்டும் என்று தாயின் கை வெட்கப்பட்டது ஆதலாலே சிவந்துவிட்டது, செங்கை ஆகிவிட்டது. சிவந்த கை தற்போது செந்தாமரை மலர் ஆகிவிட்டது.

வானத்தில் நிலா இருக்கும் போதே மண்ணில், விரிந்த தாமரை மெல்லக் குவிந்துவிடும். தாமரை விண்ணின் நிலாவுக்கு அருகில் சென்றுவிட்டால் மிக இறுக்கமாகிக் குவிந்துவிடும் அல்லவா? தாயின் கைத்தாமரை இதழ் விரல்கள் பாற்சோறு ஊட்டுவதற்காகக் குவிந்து குழந்தையின் வாய்க்கருகில் வருகின்றன. குழந்தை முகம் நிலவு போல இருப்பதால் அதனருகில் வரும் செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் இதழ்களைப் போல் குவிந்துவிடுகின்றன. குழந்தைக்கு உணவைச் சாந்து பூசுவதுபோல கைவிரல்களை விரித்துப் பூசுவது எங்கும் நிகழாது.

“சங்கினால் பால்கொடுத்தால் சந்தனவாய் நோகுமென்று நுங்கினால் பால்கொடுப்பார்” என்ற நாட்டுப்புறப் பாடல் இங்குக் குழந்தையின் மென்மையை விளக்கிக் காட்டுகிறது. அபூர்வ உவமை ஆளப்பட்ட பாடல் கம்பன் பாடல். பசித்தமும் குழந்தைக்கு விரைந்து பசியாற்ற வேண்டும் என்ற வேகத்தில் பாலன்னத்தைப் பிசைவதால், எல்லாப் பருக்கைகளும் குழந்தைக்கு ஏற்ற சூழ்நிலைக்கு வந்திராது. சில பருக்கைகள் முக்கால் வேக்காடு, முழு வேக்காட்டுப்

பருக்கையாக இருக்கக் கூடும் என்பதால் தாயின் தாமரைக் கை இதழ் விரல்கள் இறுக்கமாகக் குவிகின்றன; பருக்கைகள் இன்னும் கொஞ்சம் மசியட்டும் என்ற எண்ணத்தால். அதனாலேயே, வானத்து நிலவுக்கு அருகில் வரும் செந்தாமரை விரல்கள் இறுக்கமாக முடிக் கொள்வதை உவமையாக்கிக் கம்பர் காட்டுகின்றார்.

நிலா நிலா ஓடி வா என்று நிலவை மண்ணுக்கழைத்தே தாய்மார்கள் குழந்தைகளுக்குச்சோறு ஊட்டுவார்கள். அது வராது. நிலவுக்கே சென்று ஊட்டுவது போலத் தோன்றுவதற்கான காரணம் தாயின் அவசர அக்கறை; காத்திருக்க முடியாக் கரிசனம். அதனாலேயே கம்பன் செங்கைப் பங்கயம் வானிலாவுறக் குவிவ மானுமே என்கிறான்.

குழந்தை முகம் நிலா போல இருக்கிறது. எனவே தாயின் தாமரைக் கைவிரல்கள் குவிகின்றன என்று பார்க்கும் போது இன்னொரு அழகு தோன்றுகிறது விண்ணின் நிலா வளரும்; தேயும்; காணாமல் போகும்; மறு பெற்றிருக்கும். தன் குழந்தை வளர வேண்டும்; வளர்ச்சி குன்றக்கூடாது மறைந்து விடக்கூடாது; மாசு மறு வற்றிருக்க வேண்டும் என்பதால் குழந்தையை மண்ணின் நிலாக் குழந்தை என்பதை நாம் உயர்த்துணரு மாறு கம்பன் பாடுகிறான். மனிதன் நிலாவைத் தொடும் கற்பனையில் மணிமேகலையை விட, நாணிக் கண் புகைத்தலை வைத்துப் பாடப்பெற்ற ஒருதுறைக் கோவையை விடக் கம்பன் பாடல் வென்று நின்று விடுகிறது. முற்றுவமையாகி முடிசூடிக் கொள்கிறது.

கோசல நாட்டின் இயற்கை நலனை மட்டும் கம்பன் பாடவில்லை. மனித வளத்தையும் பாடுகின்றான். மேலுள்ள பாடல் தரும் கிளைச் செய்தியும் கிளர்ச்சியுற வைக்கிறது. சமுதாயத்தில் வறுமையுற்றவர் பலர். வளமை பெற்றவர் சிலர். இந்தப் பொருளாதாரச் சமமின்மையே அனைத்துத் துன்பங்களுக்கும் அடிப்படை ஆகும். பாலுக்குச் சீனியில்லை என்று அழுவேரைக் காட்டிலும், கூழுக்கு உப்பில்லை என்று வருந்துபவர்கள் அதிகமாயிருக்கிறார்கள். பொருளாதாரச் சமத்துவத்தை மையப்படுத்தியே இரண்டு கொள்கைகள் கிபி 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அரும்பின. ஒன்று சமதருமம் : மற்றொன்று பொதுவுடமை. சோசலிச, கம்யூனிசக் கருத்துக்கள் உலகில் கண் விழிக்கும் முன்பாகவே, கம்பன் ஒன்பதாம்

ஆம் நூற்றாண்டில் அத்தகைய சமத்துவ சிந்தனைகளைக் காட்டியிருக்கிறான். சமத்துவமின்மை, ஏற்றத் தாழ்வுக்கு வேர்க்காரணம் செல்வவளம் ஒரே இடத்தில் சேர்வதே ஆகும். தாலி ஐம்படைப் பாடல் என்ன சொல்ல வருகிறது?

“கோசல நாட்டில் குவிவது குழந்தைகட்குச்
சோறுட்டும் தாயின் கையன்றி வேறு
குவிதல் இல்லை. குறிப்பாகச் செல்வம் ஒரே
இடத்தில் குவிதல் இல்லை”

என்ற கருத்தைத்தான் சொல்ல வருகிறது. செல்வம் உரத்தைப் போல : அது எல்லா இடங்களுக்கும் பரவ வேண்டுமே தவிர, ஒரே தாவரத்திற்குக் கீழே எல்லா உரங்களும் குவிந்து சேருமானால், அது அம்மரத்தையே அழித்துவிடும். இதை இன்னும் தெளிவுபடுத்தவே, ஒரு குறிக்கோள் நாடு எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டவே கம்பன் கோசல நாட்டில்

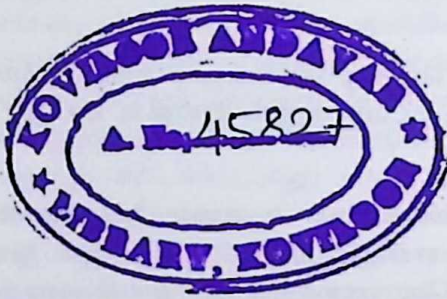
“எல்லோரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தலாலே
இல்லாரும் மில்லை உடையார்களும் இல்லை மாதோ”

என்றும்

இங்கு “வண்மை இல்லை ஓர் வறுமையின்மையால் என்றும் பாடுகிறான்” என்று ஆசான் ஆர்.ஆர் ஐயா சற்று நிறுத்துகிறார். உடனே எனக்குள் ஓர் ஐயம் எழுந்து, அது வினாவாக ஆசிரியரிடம் எழுப்பப்பட்டது.

பாலின் ஊட்டுவார் என்றுதானே வருகிறது பாட்டில் பால் அன்னம் ஊட்டுவார் என்று ஏன் வரவில்லை ஐயா என்றேன். அதற்கு ஆசிரியர் காதர் இப்படி ஐயம் எழுப்புவதால் உன்னைத்தான் ஐயா என்று அழைக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. பால் அன்னம் என்று சொல் பெய்தால் அன்னம் பாலை அருந்தி விட்டால் என்ன செய்வது? பால் என்பது பாலன்னத்தை குறிக்கும் இலக்கணை ஆயிற்று குழந்தைக்குப் பால் மட்டுமே உணவாகும். ஈன்றணிமைக் காலத்தில் திரவ உணவு; பிறகு கெட்டியான உணவு தர வேண்டும் அதற்காகத் திடப் பொருளைத் திணித்து விடக்கூடாது. பால்சோறு பால் அன்னம் என்னும்போது குழந்தை ஏற்காது அந்த சோறும் பாலின் பக்குவத்தில் திரவத் தன்மை அதிகம் உடையதாக இருக்க வேண்டும் அன்னம் என்ற சொல்லால் கூட குழந்தைக்கு உறுத்தல் ஏற்படுத்தி

விடக்கூடாது என்பதற்காக பாலின் ஊட்டுவார் என்று மட்டும் சொல்லிக்கம்பன் அன்னத்தை தவிர்த்தான் என்று சிந்தித்தால் சரியாக இருக்கும் என்றார். 51 ஆண்டுகளுக்கு பிறகும் ஐயா அவர்களின் விளக்கம் இன்னும் பிரம்மிப்புப் பிரமிடு ஆகவே தோன்றுகிறது.

இயல்-6

பிரிவு என்பது உச்சரிக்கும் போதே உதட்டிலும் முச்சிலும்
தைத்துவிடும் முள். நாளங்களின் கூளங்களினாலல்ல
அன்பு கொண்டே உயிர் இதயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
இரவில் இணைந்திருக்கும் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும்
இடையில் வெட்டிப்பிரிக்கும் வாள்போல் வைகறை
வந்தன்றால் என்று பிரிவினை பேசுகிறது குறுந்தொகை.
ஜான் டன் (JOHN DONNE) என்ற தலைசிறந்த ஆங்கில
கவிஞன் சேர்ந்திருக்கும் காதலர்கள் இடையே பிரிக்கும்
வைகறை வருகிறது என்பதனை

“It is not day that breaks

But it is the heart that breaks”

என்றெழுதுகிறான். ஜான் கீட்ஸ்

“The sweetest songs are those

that tell us saddest thoughts”

என்று குறிப்பிடுவதை இணைத்துப் பார்க்கலாம். மனிதர்களே
ஒட்டுறவு ஓடு இருக்கும் என்னை உடைத்து விடாதீர்.
பிரிக்காதீர் எனக் குடுமிக்கரங்களால் கும்பிட்டுக் கேட்கும்
தேங்காய். உடைக்கப் பட்டவுடன் பிரிவுக்கு வருந்திக் கண்ணீர்
வடிக்கின்றது. பிரிவினை பேசும் இரண்டு பாடல்களை
ஐயா ஆர்.ஆர். அவர்கள் வள்ளுவர் குறளாகவும் கம்பன்
குரலாகவும் காட்டிப் பாடம் நடத்தினார்கள்

முப்பாலில் கடைப்பால் “காமத்துப்பால்”. கடைப்பால்
எல்லாம் கலப்புப்பால் தான். இங்கு ஆண்பால், பெண்பால்,

அன்பால் கலக்கும் பால் காமத்துப்பால்.’ அப்பாலோ’ திரு மதியடைய உதவும் பால். திருக்குறளில் காமத்துப்பால் முழுக்கப் பாடமாக ஆசான் ஐயா நடத்தினார்கள். எந்த உரையாசிரியரும் சுட்டிக் காட்டாத, பொருத்தப்பாடு உள்ள ஒரு கருத்தைத் தொடக்கத்தில் ஆசிரியர் ஐயா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். “கடவுளை நினைந்தே ஒவ்வொரு பாலையும் வள்ளுவர் பாடுகின்றார்.

அறத்துப்பாலில், பாயிரவியலில்

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு”

என்று தொடங்கும் வள்ளுவர், பொருட்பாலில்

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்(கு)
இறைஎன்று வைக்கப்படும்”

ஆள்பவனை ஆண்டவனாகக் குறிப்பிடுகின்றார். காமத்துப்பால் என்று வருகின்றபோது அதன் வாயிலாக எந்த இறையை நினைவூட்டப் போகிறார்? என்ற ஆவலோடு பார்த்தேன். ஆச்சரியம் காதற் கடவுளை விடுத்து மாதர்க்கடவுளை வைத்துத் தொடங்குகிறார்.

“அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர் கொல் மாலுமென் நெஞ்சு”

காமத்துப்பால் முதல் குறளிலேயே “தெய்வப் பெண்ணோ என்று பொருள்படும் “அணங்கு” என்ற சொல்லால் தொடங்குகிறது. கர்ப்பக் கிரகத்தில் இருக்கும் தெய்வம். ஆனால் ‘பெண்’ தெய்வத்திடம் தான் கருவறை இருக்கும். தாயிற் சிறந்த கோவிலும் இல்லை. தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமும் இல்லை என்ற முன்னுரையோடு வகுப்பினை முன்னெடுக்கிறார்.

“பெண்ணைத் தெய்வமென்றது எந்த வகையில் எல்லாம் பொருந்துகிறது?” பொதுவான கேள்வியை வகுப்பில் வைத்தார்.

“படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் “ ஆகிய முத்தொழில்களும் செய்பவள் பெண் என்பதால் ‘அவள் தெய்வம் தான் “ என்றார் என் வகுப்புத் தோழர் திரு. வெங்கட்ராமன்.

“தாயின் பாதத்திற்குக் கீழ் தான்
சொர்க்கம் இருக்கிறது”

என்று நபிகள் நாயகம் சொன்னார். சொர்க்கம் தெய்வத்தின் கட்டுப்பாட்டில்தான் இருக்கும். எனவே பெண்ணைத் தெய்வம் என்றது பெரும் பொருத்தம்” என்றார் என்னுடன் பயின்ற அண்ணன் மீ.அ.மு. நசீர் அலி.

நான் “குழந்தையைத் தொப்பூழ்க் கொடிப்பூ என்கிறார்கள். தாயெனும் தெய்வக் கோவிலின் கருவறைக்குள் நடக்கும் முதல் அர்ச்சனையே அந்தப் தொப்பூழ்க் கொடிப் பூவால் தான் நிகழ்கிறது. எனவே பெண்ணைத் தெய்வம் என ஐயா அவர்கள் குறிப்பிட்டது சாலப் பொருத்தமுடையது.” என்றேன். வகுப்பு மீளவும் தொடர்ந்தது. ஐயா அவர்கள்

“பிரிவு தொடர்பான பாலைத் திணைப் பாடல்கள்தான் தமிழ் அகத்திணைப் பாடல்களில் அதிக எண்ணிக்கையில் அமைந்துள்ளன. காமத்துப்பாவில் குறட்பாக்கள் நாடகத்தன்மை உடையனவாக இருக்கின்றன. பொருள் வயின் பிரிந்து வெளிநாடு செல்ல விருக்கிறான் தலைவன் என்பதை எப்படியோ அறிந்து கொள்கிறான் தலைவி. தவணை முறையில் சாக விரும்பினால் காதலைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம். தலைவியைப் பொருத்த மட்டிலும், பிரிவு என்பது உடனடி உயிர்கொல்லி. எப்படியாவது அதனைத் தடுத்து நிறுத்தித் தலைவனைத் தன் பக்கமே தக்க வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணுகிறான். வாழ்வதற்குப் பொருள் இருக்க வேண்டும் என்றாலும் வாழ்வதிலும் பொருள் இருக்க வேண்டும் : எலும்பு நடுக்கும் குளிரைப் போக்கச் சுள்ளி தேவைதான். சுள்ளி தேடிப் போனவனும், அவனைப் போக விடுத்தவளும் இருதலைக் கொள்ளி, உள்ளெறும்புகளாகத் துன்புற நேரிடும் என்பதை உணர்ந்த தலைவி, அவனைத் தடுக்க விரும்புகிறாள். வந்த தலைவனிடம்

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின் வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” (குறள் 1151)

என்கிறாள். “பொருள்தேடுவதற்காகப் பிரிந்து செல்லவில்லை என்ற செய்தியை எனக்குச் சொல்: அதுவல்லது, பொருளீட்டி விரைந்து திரும்பி வருவேன் என்பதை, நீ பிரிந்து செல்கிறேன் என்ற சேதியைக் கேட்டுவிட்டு யார் உயிர்வாழ்ந்திருப்பார்களோ அவர்களிடம் சொல் “ என்பது தலைவி வாக்கு.’ போகிறேன்’ என்ற தலைவன் சொல் கூற்று (எமன்);

‘போகவில்லை’ என்பதே தலைவனிடமிருந்து தலைவி எதிர்பார்க்கும் அமுதச்சொல். அது உயிர் ஊற்று. ஆழ்ந்த அன்புள்ளத்தின் அழகிய வெளிப்பாடு இது

ஏராளமான உள் அழகுகள் சொற்களைச் சுண்டிப் பார்க்கையில் தென்படுகின்றன. தலைவி பேச்சில் பயன்படுத்தும் “செல்லாமை” என்ற சொல் உணர்த்துவது ஆழமானது. பொருளைப் பற்றியே அதிகம் சிந்திப்பது தலைவனின் நிலையாக இருக்கிறது. பொருளியல் நோக்கில் செல்லச் செல்லதான் செல்வத்தின் மதிப்புக் கூடுகின்றது. இல்லறவியல் நோக்கில் “செல்லாமை” தான் செல்வத்திலும் சிறந்த செல்வமாகிறது. ஒருவர் கையை விட்டு மற்றொருவர் கைக்குக் காசு செல்கிறது. பெற்றவன் நாணயத்தின் குற்றம் அறிந்து திரும்பித் தந்துவிட்டான். செல்லாததாகிவிட்டது. செல்வம் இளமைக்கு முன்பு. இல்லறத்திலிருந்து கணவனும், மனைவியுமாய் ஆற்றவேண்டிய, அறவோர்க்களித்தல், அந்தணரோம்பல், துறவோர்க்கு எதிர்தல், தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடல் ஆகிய பண்புகளுக்கு முன்பு நீ தேட விருக்கும் செல்வம் செல்லாததாகிவிடும். இதனை உணர்ந்தால் செல்லாத காசு உடன் திரும்புவதைப் போல, நீயும் உடன் திரும்புவாய்: ஆதலாலே செல்லாமையை எனக்குச் சொல் என்று குறிப்பு ‘செல்லாமை’ என்ற சொல்லில் உள்ளடங்கி இருக்கிறது. பொருள் நாட்டம் மிகைத்திருக்கும் தலைவனிடம் தலைவி yes she has paid him in his own coin” என்றார் ஆசிரியர்.

“இழந்த பொருளை மீண்டும் ஈட்டலாம், ஆனால் இழந்த இளமையை மீண்டும் பெற இயலுமா? எனவே இங்கே செல்லாமைதான் செல்வம்.

“செல்லாமை’ உண்டென்றால், சம்சார வீணையை மீட்டலாம்: மக்கட் செல்வத்தை ஈட்டலாம்.” குறிப்புறக் கிளத்துகிறாள் தலைவி, என்பதை ஆசான் உணர்த்தினார். சான்றாக

“தம்பொருள் என்ப தம்மக்கள் அவர்பொருள்
தத்தம் வினையால் வரும் (குறள் 63 மக்கட்பேறு)

என்ற திருக்குறளையும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டினார்.

“இந்தப் பொன்னை விடத் தலைவா வேறு என்ன நீ தேடப் போகிறாய்? இந்தத் தவமணியை விட வேறு எந்த

நவமணியைத் தேடப் போகிறாய்? தலைவியின் புன்னகையை விடச் சிறந்த வேறு நகை உண்டா? முத்தம் துறந்து விட்டு முத்துக்குளிக்கப் போகிறாயா? தலைவியை விட்டுவிட்டுப் பொருள் தேடிப் போவது, நாளை விற்றுவிட்டு,

நல்லுணவு வாங்க முற்படுவது போல் அல்லவா? எனவே செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை என்றாள் தலைவி “என்று அடுக்கடுக்காகத் தலைவியாக நின்று, ஆசான் எழுப்பிய கேள்விகள், எப்படிச் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதற்கான அறிசுவடியும் அரிச்சுவடியும் என்று ஏற்பது பொருத்தம்.

“செல்லாமை உண்டென்றால் எனக்குரை
போய் விரைவில் திரும்பி வருவேன் என்பதை
நீ வரும்வரை யார் உயிர் வாழ்வார்களோ
அவர்களுக்குச் சொல்வாயாக”

என்று தலைவனை நோக்கித் தலைவி சொல்வதாகப் பொருள் கொள்வார் அதிகம். ஐயா அவர்கள் “பொருள்வயின் பிரிந்து செல்லவில்லை என்ற செய்தியை எனக்குச் சொல்வாயாக விரைவில் திரும்புவேன் என்பதைக், கேட்ட பின்பும் யார் உயிர் வாழ்வார்களோ, அவர்களுக்குச் சொல்வாயாக, “என்று சொன்ன பொருள், தலைவியின் மனக்கோளை முன் உரைகார்கள் சொன்னதை விட நுண்மையாகவும், உண்மையாகவும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. விரிவுபடுத்தும் போது “நீயின்றி யார் வாழ்வார்களோ அவர்களுக்குச் சொல்வாயாக, என்று சொல்லும் தலைவி ‘நீ போய்’ என்ற வாசகத்தை வாயால் சொல்லவும் விரும்பாமல், விரைவில் திரும்புவேன் என்று தலைவன் செர்ல்வதை மட்டும் குறளார் பதிவு செய்திருப்பதன் உளவியல் அறிய வேண்டும். என்றும் ஆசான் குறிப்பிட்டார்.

‘செல்லாமை’ என்ற சொல்லைத் தான் முதற் சொல்லாக அமைத்துப் வள்ளுவர்பாடுவது எப்படியுள்ளது? அனுமான் இலங்கை சென்றானா, சீதையைப் பார்த்தானா அவள் உயிருடன் இருக்கிறாளா? அன்னியன் சிறையில் இருப்பவளின் கற்புக்கு ஏதேனும் ஏதம் நிகழ்ந்திருக்குமா? எனவாங்கு இராமன் உள்ளத்தில் எழுப்பிய கேள்விகட்கு எல்லாம், கண்டனன் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால் என்று சொல்லின் செல்வன் அனுமன் சொன்ன விடையில் உள்ள ‘கண்டேன்’ என்ற சொல் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்

பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது. 'செல்லாமை' என்ற சொல் அதனை நினைவுபடுத்துகிறது என்றார் ஆசான். தலைவன் போய்விடுவானோ? அவனைப் பிரிந்து தான் எப்படித்தான் வாழ்வது? ஊரார் பழிப்பார்களோ? இல்லறக் கடமைகள் ஆற்ற முடியாதோ? எனத் தலைவின் உள்ளத்தின் துன்புறுத்தும் கேள்விகளுக்குச் 'செல்லாமை' என்ற ஒற்றைச் சொல்தான் முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் என்பதால் 'செல்லாமை' என்பதை முற்படுத்தி, முன்னுரிமை தந்து தலைவி பயன்படுத்துகிறாள் என ஆசிரியர் ஒப்பிட்டுக் காட்டியவுடன், உப்பிட்ட சுவை உணவிற் சேர்ந்தாற்போல் எமக்கிருந்தது.

அடுத்து 'வல்வரவு' என்ற சொல் உணர்த்தும் செய்தியை ஒரு இராக மாலிகையைத் தொடங்குவது போல எழுப்புகிறார்.

பற்று, வரவு என்பன கணக்கில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்கள். தலைவன் வணிகன் ஆதலால், அவன் புழங்கும் வரவு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறாள் தலைவி. "நின் வல்வருகை" என்று தலைவி பயன்படுத்திருந்தாலும் பொருள் மாறுபாடு வராது. இலக்கணப்பிழையும் நேரிடாது. தலைவியின் மீது இருக்கும் பற்றைவிட, (பொருள்) வரவு அதனைத்தான் தலைவன் பொருட்படுத்துகிறான் என்பதை உறுத்து உணர்த்த 'வரவு' என்ற சொல்லைத் தலைவன் வாய்ச் சொல்லாகத் தலைவி எறிகிறாள். 'வல்வரவு' என்றால் வளமான வருவாய் என்பதையும் குறிக்கிறது. தலைவா நீ வருவாய் என்பதுதான் பெரிதே தவிர, உன் வருவாய் என்பது எனக்குப் பெரிதில்லை என்ற உட்பொருளும் அச்சொல்லில் தொனிக்கிறது.

அதென்ன வல்வரவு? தலைவியை ஏமாற்றித் தலைவன், பொருள் தேடிப் புறப்பட்டுப் போவான். அவன் பிரிவுக்கு ஆற்றாது தலைவி உயிர் பிரியும். அந்தச் செய்தி கேட்டு, வலிந்து விரைந்து அவன் வர வேண்டியது இருக்கும் என்பதால் 'வல்வரவு' என்ற சொல்வரவு குறளில் விழுந்திருக்கிறது.

'வாழ்வார்க்கு உரை' என்பதில் உள்ள 'வாழ்வார்' என்ற சொல் நையாண்டிப் பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. தலைவன் பிரிந்தவுடன் நடைபெறுவது வாழ்வாக எப்படியிருக்க முடியும்?" என்று ஆசான் உரைக்க. நான் "வள்ளுவர், எள்ளுவர் ஆகிவிட்டார்" என்றேன் நான்.

அடுத்துப் பிரிவின் துயர் பற்றிய கம்பராமாயணப் பாடல் ஒன்றைக் கையில் எடுக்கிறார் எங்கள் ஆசிரியர். நான்

சீதையிடம், வனம் போகின்றேன் : நீ யிங்கு இரு” என
இராமன் சொன்ன போது

“நாயகன் வனம் நண்ண லுற்றான் என்றும்
மேயமண் இழந்தான் என்றும் விம்மலன்
நீ வருந்தலை நீங்குவன் யானென்ற
தீய வெஞ்சொல் செவிச்சுடத் தேம்புவான்”

என்கிறான் கம்பன். தன்னவன் மன்னவன் ஆகவில்லையே;
பின்னவனுக்கு மகுடம் மாறிவிட்டதே : மந்திர மண்டபத்து
அரசு அறிவிப்பு, தலையணை மந்திரத்தால் செல்லாததாகி
விட்டதே. கொடுமனக் கூனி என்னும் வளைந்த துரட்டி
பட்டாபிஷேக மாலையைப் பறித்து விட்டதே எனச் சீதை
மனம் வெதும்பவில்லை. நாடாள வேண்டிய நாயகன்
காடேக வேண்டியதாயிற்று எனக் கலங்கவில்லை.
விழியிலே இருந்து வெந்நீர் வழியுமளவிற்குக் கண்ணீர்
விட்டு வெளிப்படையாகச் சீதையை அழவைத்தது எது?”
நீ வருந்தாதே: நான் போகிறேன்” என்று இராமன் வீசிய
கனல் கணைச் சொற்களே சீதை அழகைக்குக் காரணம்.

ஆசான் “நாடும், ஆட்சியும் இராமனுக்குக் கிட்டவில்லையே
என்பதை இரண்டாவதாகத்தான் பிராட்டி குறிப்பிடுகின்றாள்.
சீதை இராமனைப் போல வசிட்ட மாமுனி போன்ற
ஒருபெரும் துறவியால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டவள் அல்லள்.
மாறாக மன்னன் சனகனின் மகளாக வளர்க்கப்பட்டவள்.
இருப்பினும் இராமன் வெளிப்படுத்திய, சாந்தம், சமநிலை,
சீதையிடம் வெளிப்பட்டிருப்பது தான் சிறப்பு. அதனாலேயே
இராமன் அரசுரிமை இழந்ததை இரண்டாவதாகக்
குறிப்பிடுகின்றாள். இராமன் காடு செல்ல நேர்ந்தது தான்
அவள் கவனத்தில் முதலிடம் பெறுகிறது. இருப்பினும்
வனவாசமும் விழிகளில் விம்மலை ஏற்படுத்தவில்லை.
வருந்தாதே, போகிறேன் நான்” என இராம வாசகம்
அவளை எவ்வளவு துன்புறுத்தியது என்பதைக் கம்பன்

“தீய வெஞ்சொல் செவிச் சுட”

மூன்றடுக்குச் சொற்கள் பயன்படுத்திச் சுட்டுகின்றான்.
தீயினாற் சுட்ட புண் உள்ளாறும் என்ற வள்ளுவன் நாவினால்
சுட்ட புண் என்று சொல்லாது நாவினால் சுட்ட வடு
என்றது ஏன்? என்பதை இங்கு இணைத்துப் பார்க்க
வேண்டும். புண் ஆறும்: வடு ஆறாது: அது பார்வையில்

படும் போதெல்லாம் வலிக்கும். ஐந்து பூதங்களில் உடம்பு முழுக்க நாவாக மட்டுமே இருப்பது நெருப்பு மட்டும் தான். இந்த உண்மை புரிந்தால் எவ்வளவு சுட்டிருக்கும் நாவின் சொற்கள் என்பது விளங்கும். வடு உள்ளும் ஆறாது. வெளியிலும் ஆறாது. நீ வருந்தலை என்றது தீயைப் போல் தீயது : 'நீங்குவன்' என்றது அக்கினி அம்பு போன்ற 'வெஞ் சொல்' ஆகும்: யான் (நான் மட்டும்) என்றது செவி சுடும் கங்கு வார்த்தைகள்.

யுத்த காண்ட அக்கினிப் பிரவேசத்திற்கு அண்ணல் இராமன் நிகழ்த்திய அனல் ஒத்திகை இது என்று ஆசான் உரைத்தது அழகெனும் அழகுமோர் அழகு பெற்றதாய் எமக்கு இனித்தது.

மேற்சொன்ன பாடலின் நீட்சியாக மற்றொரு பாடலை ஆசான் அமைதியாகத் தொடுக்கிறார்.

“சீதையின் சிவந்த மெல்லிய காலடித் தாமரைகளை இரவிலும் அரக்கின் உருக்கு போல் வெப்பம் செய்கின்ற காட்டுவழியில் உள்ள கற்கள் குத்தி வருத்திக் கொடுமை செய்யும் என்பதால், பிராட்டியின் மென்மை நோக்கி இராமன் “நீ என்னோடு காட்டுக்கு வரவேண்டாம்”

என்று சொன்னதற்குச் சீதையின் விடையாக

“புரிவு இகந்த மனத்தோடு பற்றி லாது
ஒருவு கின்றனை ஊழி அருக்கனும்
எரியும் என்பது யாண்டைய தீண்டு நின்
பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்கா டென்றாள் “

என்கிறான் கம்பன். காட்டைப் பற்றியும், அதன் எரிதழல் வெம்மை பற்றியும், பகல் முழுக்கச் சூரிய வெப்பத்தை உள்வாங்கி, இரவிலும் சுடும் பாறைக்கற்கள் பற்றியும் அறியாதவள் சீதை. அயோத்தியை விட்டு நீங்கிச் செல்கையில், அயோத்தியின் எல்லை வந்தவுடனே காடு வந்துவிட்டதா? எனக் கேட்ட. சீதை இப்பாடலில் காட்டைப் 'பெருங்காடு' என்று சொன்னது பொருத்தமா? என்பது என் அடிப்படைக் கேள்வி” என்றார் ஆசான். ஆசிரியர் கேள்வி வடிவில் கட்டை போடுகிறார். அந்தக் கட்டை தேருக்குப் போடும் முட்டுக்கட்டையல்ல: ஆர்மோனியப் பெட்டியின் கட்டை. நல்ல இசை கேட்கப் போகும் ஆவல் வகுப்பில் எழுந்துவிட்டது.

“இராமா, இரக்கம் நீங்கிய மனத்தோடு, என்மீது பற்றில்லாமல் என்னை விட்டு நீங்கிச் செல்வதாக இருக்கின்றாய்? சாக்குப்போக்குச் செல்வது போலப் பிரளய காலத்துச் சூரியன் போல் வெயில் சுடும் என்கிறாய். உன் பிரிவு தரும் துயரை விடப் பெரிதும் சுடுமோ, நீ செல்லவிருக்கும் பெருங்காடு” எனச் சீதை கேட்பதாக அப்பாடல் அமைந்துள்ளது” எனப் பாடல் சாரம் சொல்லிய பிறகு அவர் கச்சேரி களைகட்டத் தொடங்குகிறது.

இங்குச் சூரியன் பற்றிச் சீதை சொல்வது, குறிப்பால் சிலவற்றைக் கிளத்துவதற்காகவே. “கானகத்தில் வானத்துச் சூரியன் சுடுவது அப்புறம் இருக்கட்டும். அஞ்சன ஞாயிறாம், நிழல்போல் கருத்த என் வீட்டுச் சூரியன் காட்டுக்குப் போவதற்கு முன்பே வார்த்தைகளால் என்னைச் சுடுவது சரியா? சூரிய குலத்தவர் என்பதால் இராமனைக் கேட்கிறேன். என்னைச் சேர, வில்லை முறித்தவர், என்னைப் பிரிய வாக்குறுதிச் சொல்லை முறிக்கிறார். திருமணத்தில் ‘பாணிக்கிரகணம்’ வெறுமனே பெண்ணின் கையைப் பற்றுகின்ற சடங்கு மட்டும் தானா என்றால் இல்லை. ஆடவன், பெண்ணின் கையின் மீது தன் கையை வைத்து, வாழ்விலும், தாழ்விலும், உன்னைப் பிரியேன் என்று சபையில் சத்தியம் செய்ததாகத்தான் பொருள். சூரிய குலத்தவர்க்குக் கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்றாமல் முறிப்பது வழக்கம் போல் தெரிகிறது, இவை சீதையின் மனத்துக் கேள்விகள்.

“ஊழி அருக்கனும்

எரியும் என்பது யாண்டையது?

என்ற வரியில் பிரளய காலத்துச் சூரியனைப் போல் கானகத்தில் சூரியன் ‘எரிக்கும்’ என்பது இராமன் கூற்று. அதற்கு விடை சொல்ல முற்படும் சீதை, ஊழி அருக்கனும் எரியும் (எரிக்கும் என்பதல்ல) எனக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, அப்படி எங்கே நிகழப் போகிறது? எனக் கேட்கிறாள் சீதை. இராமன் பிரியப் போகிறான் என்பதால் வெளிப்படும் என் பெருமூச்சு, எரி மூச்சாகிட, அந்தச் சூரியனும் அதில் எரியப் போகிறது, பிறகு எப்படிச் சூரியன் எரிக்கப் போகிறது? பின் யுத்தகாண்டத்திலும் எல்லை நீத்த உலகம் யாவையும், என் சொல்லினால் சுடுவேன் எனச் சீதை சொல்கிறாள் என்ற சேதியையும் இங்கு இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

சூரியன் எரியுமே தவிர, என்னைக் காய்ந்து எரிக்காது:
ஏன் என் என்றால்

“பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு?”

என்ற கேள்வியையே பதிலாகச் சீதை தருகிறாள். “இராமா! உன் பிரிவை விட எது என்னை அதிகமாகச் சுடப்போகிறது? பிரிவை விடவா பெரிய காடு என்னைச் சுட்டுவிடும்? என்கிறாள். நீ என்ன பெரிய இவனோ? என்ற இகழ்ச்சிக் குறிப்பையே காட்டுக்கு அடையாக வரும் பெரிய என்ற சொல் குறிக்கிறது. ஆமாம் பெரிய பெரியயய காடு? என்ற பேச்சு வழக்கு தான் பெரிய காடு என்ற சொல்லில் ததும்பியிருக்கிறது. பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமும் பாலைத் திணையின் உரிப்பொருள். ‘பாலை’ எவ்வளவு பசையற்றது வெம்மையானது என்பதனைப் பாலகண்டத்திலேயே கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் தாடகை வதைப் படலத்தில் பாடுகின்றான்.

பரிதிவா னவனிலம் பசையறப் பருகுவான்
விருதுமேற் கொண்டுலாம் வேனிலே அல்லதோர்
இருதுவே நின்மையா லெரிசுடர்க் கடவுளும்
கருதினவேம் உள்ளமும் காணில்வேம் நயனமும்
(பாலகாண்டம் - தாடகைவதைப்படலம்)

பாலை நிலத்தின் சாரம் முழுவதையும் பகலவன் பசையறப் பருகுவான்: வெயில் வெற்றிக் கொடி நாட்டும் வேனில் காலம் அல்லது பாலை நிலத்திற்கு வேறு காலம் என்று ஒன்றில்லை. எரிக்கின்ற சூரியக் கடவுளும் அந்நிலம் பற்றிச் சிந்தித்தாலே வெந்துபோகும்: விழித்துப் பார்த்தாலே விழிகளும் எரிந்து போகும்.

ஆயிரம் தலையுடைய ஆதிசேடன் பூமியைக் கீழிருந்து தாங்குகிறான். அவன் தலைகளில் இருக்கும் மாணிக்கங்கள் உள்ளன. மின்னல்போல் விண்ணைக் கிழித்தெழும் சூரியனின் ஒளிக் கதிரால் மண் கிழிந்து வெடித்துக் கிடக்கிறது. வெடிப்புகள் வழியாகச் சூரியனின் வெம்மை மிகுந்த ஒளிக் கதிர்கள் பூமிக்கு கீழே சென்று ஆதிசேடனின் ஆயிரந் தலைகள் தாங்கியுள்ள மணிகளின் மேல்பட்டு ஒளிர்கின்றன. செந்நிறக் கதிரொளிக் கிரணங்கள் மீண்டும் வெடிப்புகள் வழியாக சிவந்த ஒளியோடு திரும்பி வருகின்றன. அச்சிவந்த ஒளிக்கதிர்கள், மண்மகள் புண் கிழித்துப் பீறிட்டெழும்

இரத்தம் போல் தோன்றுகின்றன. இத்தகையது பாலைநிலம். ஆனால் அந்தப் பாலை நிலத்துப் பரிதியின் வெப்பத்தை விடப் பாலைத் திணையில் பிரிவின் துயருறும் காதலர்கள் படும் வேதனை வெப்பம் அதிகம். பாடல்

“கண்கிழித் துமிழ்விடக் கனலரா அரசுகார்
விண் கிழித்து தொளிரு மின்னனையவன் மணி வெயின்
மண் கிழித்திட வெழும் சுடர்கள் மண் மகளுடற்
புண் கிழித்திட வெழுங்குருதியே போலுமே”

(பாலகாண்டம் தாடகை வதைப் படலம்)

அதனாலேயே “பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு?” என்றாள் சீதை. பெருமை என்பது இங்கு அளவால் அன்று மாறாக, உலகையே தன் காடிக்குக் கீழே கொண்டுவந்த பெரும் வீரர்களையும், சர்வாதிகாரி களையும் உள்ளடக்கி வென்ற காடு சுடுகாடு, இடுகாடு தான் “இராமா நீ பிரிந்து போகும் காடு பெருங்காடு; ஆனால் நான் போகப் போவது எல்லோரையும் புறங் காணச் செய்து தான் புறங்காணாச் சுடுகாடு: அச் சுடுகாடாம் பெருங்காடு உன் பிரிவை விட என்னைச் சுட்டு விடுமோ ? என்று முழக்கமிட்டார் ஆசான்.

ஆசான் சிந்திய, அத்தகு வேர்வைத் துளிகள் தாம் இலக்கிய விருந்துக்கு இன்றும் உப்பிட்டு கொண்டிருக்கின்றன.

“ஐயா இரண்டு செய்திகள்” என்றேன் சொல் என்றார்.

“திருவள்ளுவர் ஓர் அதிசயமான தீ பற்றிக் காமத்துப்பாலில் பரிவாற்றாமை” என்னும் அதிகாரத்தில்

“தொடிற்சுடி அல்லது காமநோய் போல
விடிற்சுடல் ஆற்றுமோ தீ (குறள் 1159)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தொட்ட வரைச் சுடுகின்ற சுடுகிற தீ அறிவோம்.. காதல் வயப்பட்டார். விட்டுப் பிரிகின்ற போதும் விலகிச் செல்கின்ற போதும் சுடுகின்ற நெருப்பு அதிசய அக்னி தானே. ஒவ்வொருவராகத் தொட்டுச் சுடுவது சூரியத் தீ. ஆனால் ஒரே நேரத்தில் காதலிப்பார் இருவரையும் சுடுவது காதல் பிரிவுத் தீ. அது அதிக அளவு செல்சியஸ் வெப்பம் உடையது. அதனால்தான் நின் பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடென்கிறாள் சீதை.

இரண்டாவது பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்களின் பாடல் ஒன்று கவனத்துக்கு வருகிறது. கணவனும், மனைவியும்

நெருக்கமாயிருக்கும் நேரத்தில் பேசும் பேச்செல்லாம் பெரும்பாலும் அர்த்தமற்றதாக இருப்பதால், அதனை 'SWEET NOTHINGS' என்று ஆங்கிலேயர் கூறுவார். அர்த்த ராத்திரியை, அர்த்தராத்திரி ஆக்குவது மாதிரி, கணவனைப் பார்த்து மனைவி கேட்கிறாள்.

“சாவு எப்படி இருக்கும்?
சாற்றென்றாள்”

“பிறப்பு பற்றி யோசிக்க வேண்டிய நேரத்தில், சாவு பற்றிக் கேள்வி எழுப்புவது நியாயமா? இதுவரை இப்படித்தான் சாவு இருக்கும் என்பதை யாராவது விளக்கி யிருக்கிறார்களா? விடையளித்தவர் யாருமில்லை. வேறு ஏதாவது கேள்” எனப் பேச்சை வேறு பக்கம் திருப்ப முனைகிறான் கணவன், மனைவி மீண்டும் வற்புறுத்துகிறாள். “சாவு எப்படியிருக்கும் தெரியுமா?” என்று அதற்குக் கணவன்

“நாம் பிரிந்தால்
நோவு எப்படியிருக்கும்
நோக் கென்றாள்”

நாம் பிரிந்தால் அது தான் சாவு. சாவொன்றே நம்மைப் பிரிக்க இயலும். ஆனால் அது தோற்றுப்போகும். ஆங்கிலக் கவிதை ஒன்று

"You can even bear the death of a friend but not the death of a friend ship" நண்பனின் சாவைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளலாம்: நட்பின் மரணத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது, காரணம் ஒரே நேரத்தில் அந்தப் பிரிவு இருவரையும் கொன்று விடுகின்றது.

கம்பன் கவிதை மேற்குறித்த கவிதைகள் உணர்த்துவதை விட ஆழமாக நம்மை அதனோடு அத்துவிமாக்கி விடுகிறது.

“சாக்காடு சுடும் : கொன்றுவிடும் ஒரே முறையில் ஆனால்
காதலர் பிரிவது

நொடிக்கு நொடி சுடும் : மீண்டும் மீண்டும் கொல்லும்.

இதன் காரணத்தினாலேயே “பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு”

என்ற கம்பவரி வெற்றிக் கொடிக் கம்பத்தை முந்திப் பிடிக்கிறது” என்றேன். ஐரம்போ, ஜெட் ஏர்பஸ் விமானங்கள் பறக்கும் சர்வதேச விமான நிலையத்தின் ஓடுபாதையில் பறக்க முயலும்

தட்டாம்பூச்சியான என்னைப் பட்டாம்பூச்சியாக்கியவை ஆசானின் அட்சதைச் சொற்கள் தான்.

சோவியத் ரஷ்யா உலகிற்கு அளித்த அறிவுக் கொடை வியோ டால்ஸ்டாய் அண்ணல் காந்தியடிகளைத் தன் ஞான குருவாய் ஏற்ற ஒப்பற்ற உயர்திணை அறிஞர். அவரின் ஓவர் கோட்டில் 2 பாக்கெட்டுகள் வெளியே இருக்கும். ஒரு பாக்கெட்டில் திருக்குறளும் மற்றொரு பாக்கெட்டில் நபிகள் நாயகம் பொன்மொழிகள் நூலும் ஆக இரு நூல்களும் எப்பொழுதும் இருக்குமென அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்பொன்று சொல்கிறது. அவர் ஒரு சமயம் ஒரு பூங்காவிலிருந்து வெளியே வந்தார். அவரை நோக்கி வந்த ஒரு பிச்சைக்காரர் கையை நீட்டிக் காசு கேட்டார். டால்ஸ்டாய் கோட்டின் உள் சட்டைப்பைகளில் பேண்ட் பாக்கெட்டுகளில் தேடிப் பார்த்துவிட்டு

“சகோதரரே, பூங்காவுக்கு வரும் அவசரத்தில் என்னுடைய பர்ஸை வீட்டிலேயே விட்டுவிட்டு வந்து விட்டேன். தயவு செய்து மன்னிக்க வேண்டும். தங்கட்குக் கொடுப்பதற்குக் காசு எதுவும் என்னிடத்தில் இல்லை”

என்றார். உடனே பிச்சைக்காரர் டால்ஸ்டாயின் கையைப் பிடித்து “கொடுப்பதற்குக் காசு இல்லாவிட்டால் என்ன? என்னை, ஒரு பிச்சைக்காரனைச் சகோதரரே என்று அழைத்த அந்த அன்பு ஒன்றே போதும் என் ஆயுளுக்கும்” என்றாராம்.

இராமாயண காவியத்துக்கு இருக்கும் சிறப்புகளின் உச்சம், அது அகில அண்ட சகோதரத்துவ நெறியை (UNIVERSAL BROTHERHOOD) இராமன் வழியாக வெளிப்படுத்துவதாகும். இனம் தந்த செருக்கும், பணம் தந்த தருக்கும், ஆட்சி அதிகாரம் தந்த மிடுக்கும், பதவி தந்த மிதப்பும் சக மனிதர்களைப் பொட்டுப் பூச்சியாய் புன்மைத் தேரையாய், புழுவினும் கீழாகப் பார்ப்பதும், நடத்துவதும் உலக நடப்பாக இருக்கிறது .

ஓர் அரசர்க்கு அரசன் திருமகனாய் இருந்த இராமன் தமனிகளில் சமனியம் ஓடியது. சகோதரத்துவம் வாய்ப் பேச்சாக இன்றி, உண்மையிலேயே இராமனால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அதன் வெளிப்பாடாக

அமைந்த ஒரு பாடலைச் சேலம் கம்பன் கழகத்தில் ஐயா அவர்கள் பேசு பொருளாக எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

இந்தப் பாடலை எடுத்துப் பேசாதார் இல்லை, எழுதாதார் இல்லை.

"The wisdom of the scholars rests mainly in their ability to present familiar things rare and rare things familiar"

என்பது திறனாய்வாளர் Abercrombi யின் மதிப்பீடு ஆகும். ஒரே பாடலை வைத்து, அதுவும் நிறையமுறை மேடைகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு பாடலை எடுத்து அரிதினும் அரிதானதாக ஐயா அவர்கள் விளக்கிக் காட்டினார்கள். வீடணனை நோக்கி, இராமன்

“குகனொடும் ஐவரானோம் முன்பு பின்பு
குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவர் ஆனோம்
எம்முழை அன்பின் வந்த
அகனமர் காதல் ஐய
நின்னொடும் எழுவர் ஆனோம்
புகலருங் கானம் நண்ணிப்
புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை”

என்றான். ஐயா அவர்கள் ஆலாபனை தொடங்கியது.

“உலகை நானிலம் என்கிறார்கள். காரணம் உலகில் மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியான குறிஞ்சி நிலமும், காடும், காடு சார்ந்த பகுதியான முல்லை நிலமும், வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியான மருத நிலமும் கடலும், கடல் சார்ந்த பகுதியான நெய்தல் நிலமும் என நான்கு நிலப்பகுதிகள் அடங்கியிருப்பதால் அதனை நானிலம் என்கிறார்கள். இராமன் காட்டுப்பகுதியாம் முல்லை நிலத்தைச் சார்ந்த குகனையும், மலைப்பகுதியாக இருக்கும் குறிஞ்சி நிலத்தைச் சார்ந்த சுக்கிரீவனையும், கடலும், கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்த வீடணனையும் சகோதரர்களாக ஏற்றுக்கொண்டான். இராமன் வயலும், வயல் சார்ந்த மருதநிலம் சார்ந்தவன். மருத நிலம் சமவெளியால் ஆனது. சமவெளியில் இருந்த இராமனிடம் வெளியே இருப்போரைச் சமமாகக் கருதும் பண்பு இருந்தது வியப்பில்லை.

தன் இறப்புக்குப் பிறகும், இராமனுக்குச் சகோதர்களைப் பெற்றுத் தந்த, தயரதனை என் தந்தை, என்பதை விட உம் தந்தை (நுந்தை) என்பதே பொருத்தம். இராம சகோதரர்களைப் பெற்றெடுத்த தந்தை தயரதன் : தனக்குச் சகோதரர்களாகித் தன் தந்தையைத் தம் தந்தையாகத் தத் தெடுத்துக் கொண்டவர்கள் அவர்கள் என்பதால் 'நுந்தை' என்றது மிகப் பொருத்தமான சொற்பிரயோகம். இங்குத் தந்தையை நினைவு கூர வேண்டிய அவசியம் என்ன நேர்ந்தது. இராமனுக்கு? தான் கானகம் வந்த காரணத்தாலேயே இத்தகைய மூன்று சிறந்த சகோதர்களைப் பெற முடிந்தது. அந்த வாய்ப்பைத் தந்த தன் தந்தையை இன்று இராமன் நினைவு கூர்வது இயல்பான உளவியலாகும். புகலரும் 'கானம்' என்ற இறப்பினை இடுகாட்டினை அடைந்த பிறகும் தந்தை தயரதனால் எனக்குச் சகோதரர்கள் கிடைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்களே என இறப்புக்குப் பிறகும் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்கும் தந்தையை நினைவு கூர்கிறான். சொந்தச் சகோதரர்களை விட இராமனுக்கு இந்த வந்த சகோதரர்கள் தான் அதிகம் உதவியிருக்கிறார்கள். இராவண வதம் என்று தன் இலட்சியம் கைக் கூடுவதற்கு வந்த சகோதரர்களே பெரிதினும், பெரிதாக உதவினார்கள் என்பது உண்மை. சொந்தச் சகோதரர்கள் உதவுதல் இயல்பு. வந்த சகோதரர்கள் உதவியது தான் நன்றி பாராட்டற் குரியது. அதனாலேயே இராமன் தன் தந்தையை அவர்கள் தந்தையாகத் தாரைவர்த்துத் தந்து விட்டான். அதனால் தந்தை 'நுந்தை' ஆகிவிட்டார்.

'நுந்தை' என்று குறிப்பிட்டதில் இராமனின் இன்னொரு வகையான சகோதரத்துவ அழகு உள்ளது .

தமிழகத்தின் சிற்றூர்ப்புறங்களில் ஒரு பழக்கம் இருக்கிறது. ஒரு பெண் கணவனை இழந்த நிலையில், பூவும், பொட்டும் புனையாள், வளையணியாள். தன் உடன் பிறந்தாள் வைக்காத பொட்டும், பூவு மெதற்கு எமக்கு என்று உடன் பிறந்த பெண்கள் பூவும், பொட்டும் புனையாமை வழக்கத்தில் இருக்கிறது. இந்தப் பின்னணியில் 'நுந்தை' என்ற சொல்லாளப் பட்டிருப்பதை உணரவேண்டும். இராமன் காடாள வேண்டும் பரதன் நாடாள வேண்டும் என்று கைகேயி பெற்ற வரத்தை மாற்றிப் பரதன் வேண்டுமானால் நாடாளட்டும் இராமன் காடேகுவதைத் தடுத்து நிறுத்து

எனக் காவில் விழுந்து மன்றாடிப் பார்க்கின்றான் தயரதன். அருளே இன்றி அதனையும் கைகேயி மறுத்து விடுகிறாள். வசிட்டன் சொன்னதையும் கைகேயி ஏற்கவில்லை. வசிட்டனைச் சாட்சியாக வைத்துக்கொண்டு

“இன்னே பலவும் பகர்வான் இரங்கா தானை நோக்கிச் சொன்னேன் இன்றே இவளென் தார மல்லள் துறந்தேன் மன்னே யாவான் வருமப்பரதன் தனையும் மகனென்று உன்னேன், முனிவா அவனும் ஆகான் உரிமைக் கென்றான்”

(அயோத்திய காண்டம், மந்திரப் படலம் 50)

தயரதன். கைகேயி என் தாரம் என்பதனையும், பரதன் மகன் என்பதனையும் துறந்து விட்டேன். எனக்கு ஈமக்கடன் இயற்றுவதற்கும் பரதனுக்கு உரிமை இல்லை. தயரதன் துறந்து விட்டான். அதனால் பரதனுக்குத் தந்தை இல்லை ஆயிற்று. தந்தைக்குரிய ஈமக்கடன் செய்யும் உரிமையையும் இழந்து விட்டான் பரதன். தந்தை என்ற உரிமையைத் தன் சகோதரன் பரதன் எப்போது பெறுகிறானோ அப்போது தான் நானும் தந்தை என்று அழைப்பேன் அதுவரை அப்படி அழைப்பதைத் தவிர்ப்பேன். இதன்காரணமாகவே ‘நுந்தை’ என்ற சொல்லை இராமன் பயன்படுத்தினான். இது இராமன் வெளிப்படுத்தும் சகோதரத்துவப் பண்பாட்டு அழகு. அதனாலேயே இராவண வதம் முடிந்தவுடன் வானில் தோன்றும் தயரதனிடம் “தீயள் என்று துறந்த தெய்வமும் மகனும் தாயும், தம்பியும் ஆம் வரம் தருக” என்ற வரத்தை இராமன் கேட்கிறான். மிக எச்சரிக்கையாக “கைகேயியையும், பரதனையும் தாயும், தம்பியுமாக எனக்கு வரமாக தா” என்று கேட்காமல் தீயள் என்று துறந்த தெய்வமும், மகனும், தாயும், தம்பியுமாம் வரந்தருக” என இராமன் கேட்பதை இங்குச் சேர்த்து நினைவு கூரவேண்டும். வெளியாட்களைச் சகோதரர்களாக ஏற்பதோடு மட்டுமில்லை, சொந்தத் தம்பியும், அவன் தாயும், தன் தம்பி, தாயாக இராமன் மீட்டெடுத்த செயல் உறவின் எல்லைக் கல்லாக விளங்குகிறது. சகோதரத்துவத்தின் புதிய எடைக் கல்லாகவும் அமைகிறது.” என ஆசான் ஆலாபனையை ஆரோகணமாக்குகிறார்.

குகனொடும் ஐவரானோம் முன்புபின்பும்

குன்றுகுழ் வான்

மகனொடும் அறுவரானோம் எம்முழை

அன்பின்வந்த

அகனமர் காதல் ஐய நின்னொடும் ஏழுவரானோம்

புகலரும் கானம் நண்ணிப் புதல்வரால்

பொலிந்தான் நுந்தை

என்ற பாடலைக் குறிப்பிட்டு, அதிலிருந்து தொடர்ந்து ஒரு கேள்வியை அவையில் எழுப்புகிறார்? ஐயா. வந்து சேர்ந்த சகோதரரில் வீடணனுக்கு மட்டும் இராமன் அதிக எண்ணிக்கையில் அடைமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவது ஏன்? குகனும், சுக்கிரீனும் இராமன் தேடியதால் சகோதரர்கள் ஆனவர்கள். ஆனால் வீடணன் மட்டும் இராமனைத் தேடி வந்தவன். அதனாலேயே எம்முழை அன்பின் வந்த அகனமர் காதல் ஐய என்று அன்பு பாராட்டி இராமன் அழைக்கின்றான். அறத்துக்கு மாறு செய்து, அயல்வன் மனைவியை வஞ்சகமாகச் சிறையெடுத்து, அச்சுறுத்தி, துன்புறுத்தி இச்சைக்கிணங்கும்படி வற்புறுத்திய அண்ணனைப் போர்ச் சூழல் எழுந்த நிலையில் கைவிட்டுத் தர்மத்தின் பக்கம், இராமனிடம் வந்தவன் வீடணன். 'தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான்' எனப் பாராட்டுவார் கம்பர்.

இராவணனின் இராணுவ இரகசியங்களைப் பலவீனங்களை எடுத்துச்சொல்லி உதவியவன். நிகும்பலையாகம் நிறைவேறாமல் ஆக்கி, இராவணன் வெற்றியடையாது தர்மம் வெற்றி யடையத் துணைநிற்பவன். நாக பாச நச்சு நீங்க, இலக்குவன் உட்பட இராமன் அணியினர் உயிர் பிழைக்கச் சஞ்சீவி மூலிகையை அனுமன் எடுத்து வர உதவியவன். இராவண வதம் என்னும் அவதாரம் நோக்கம் நிறைவேற எல்லா வழிகளிலும் வேர்க்காரணம் ஆனவன் என்பதாலேயே இராவணன் வீழ்ச்சி என்பது "வீடணனார் தந்த வென்றி" என இராமன் பாராட்டினான். இலக்குவன், சுக்கிரீவன், அனுமன், அங்கதன் எனப் பலர் தன் படையணியில் இருந்தாலும், சீதையை அசோகவனத்தில் இருந்து சீரோடு அழைத்து வரும் பொறுப்பை வீடணனுக்கே இராமன் அளித்தான் என்றால் வீடணன் உயரம் நமக்குத் தட்டுப்பட்டு விடுகிறது. இராமனின் அகன் அமர் காதல் ஐயன் ஆனது இவ்வகையில் தான்.

களளும் இறைச்சியும் வெள்ளமெனக் கரைபுரண்டோடும் இலங்கை மாநகரில் வீடணன் வீடு மட்டுமே “அந்தணர் இல்லம்” எனக் காட்சி அளித்தது என்பது சொல்லின் செல்வன் அனுமன் வாக்கு. வீடணன் என்ற ஐயன்தான் தீக்குளிப்பு அக்னிசாட்சியாக இராமன் சீதையின் மறு திருமணத்தை நடத்தி வைத்தவன். அதனாலேயே அவனை ஐயன் என அழைத்தது பொருத்தம்தான். “ஆசிரியரின் இத்தகைய எடுப்பினைக் கேட்கும் கொடுப்பினை சேலம் கம்பன் கழகத்தினரோடு, எனக்கும் கிட்டியது இறையருள் ஆகும்.

அவுரோகணம் ஐயா அவர்களின் மற்றொரு கேள்வியோடு தொடங்கியது. இராமன் அடைந்த சகோதரர்களில் குகனை மட்டும் பெயர் குறிப்பிட்டுக் “குகனொடும் ஐவரானோம்” என்றது ஏன்?

“குன்று சூழ்வான் மகனாம் சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தை அரச குலத்தைச் சார்ந்தவன். கிட்கிந்தை அரசன் வாலியின் தம்பி. வீடணன் இராவணப் பேரரசனின் தம்பி : மேல்தட்டிலே இருப்பவர்களை, அரச குலத்தைச் சார்ந்த இராமன் சகோதரர்கள் என்று அங்கீகரித்தது இயல்பானது. மூன்று சகோதரர்களில் சுக்கிரீவன் மலைவாழ் இனத்தவன். வீடணன் முன்னேறிய அரக்கர் சமூகத்தைச் சார்ந்தவன். வானரசாதிபையும் சகோதரனாக ஏற்றது சிறப்பு. அரக்கரினத்தைச் சார்ந்த வனையும் சகோதரனாக்கிக் கொண்டது மிகுந்த சிறப்பு. இந்த இருவரை விட கீழ்க்குடி மனிதனான குகனை, ஒரு காட்டாளியைச் சகோதரன் என்று முதலில் ஏற்றது உச்சச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். துறவுக் கோலத்தில் இருக்கும் இராமனுக்கு அசைவமான மீனைத் தேனுடன் வழங்கியதே அவள் எவ்வளவு வெள்ளந்தியானவன் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சில நாட்கள் மட்டுமே பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டிய நிலையிலும், குகன் காட்டிய பாசமும், நேசமும் அளப்பரிது. அதனாலேயே ‘தாயின் நல்லான்’ என்று பாராட்டப்படுகிறான். பிள்ளையின் பசியைத் தன் வயிற்றிலேயே உணர்பவன் தாய். வயிற்றுக்குள் குழந்தை அமுது பசியைத் தெரிவிக்காது. அனிச்சையாய் தொப்புள் கொடி வாயிலாக ஊட்டுபவன் தாய். வயிற்றுக் குழந்தைக்கு வாய்வழியே உணவு ஊட்டப்பட்டதால், அது கழுத்துவழி இறங்கி உணவுக்குழல் வழி பயணித்து, சிறுகுடல் சென்று,

பெருங்குடல் அடைந்து, இரைப்பைக்கு வந்து சேர்வதற்குள் பிஞ்சுக் குழந்தை பசியால் வாடி விடுமே என்று, வயிற்றுவழி நேரடியாக ஊட்டுபவன் தாய், தொப்பூழ் என்பது தாயின் வயிற்றுக்குள்ளேயே நாம் இருந்தபோது நாம் உணவுண்ட வாய்தான். பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் பாசம் மிக்கவன் குகன். அரசப் பட்டம் இழந்து, ஆரணியத்தில் உழந்து வாடுபவனாயிற்றே என வருந்தி நினை இன்னனம் பார்த்த கண்ணை ஈர்கிலாக் கள்வனேன் நான் என வருந்தியவன் குகன். படையோடு இராமனைத் தேடி வருகிறான் பரதன். நாட்டைப் பறித்துக் கொண்ட பிறகும், காட்டை யடைந்து இராமனுக்கு ஏதம் விளைவிப்பதற்காக வருகிறான் பரதன் என்று உண்மை உணராது, குகன்

“அஞ்சன வண்ணன் என் ஆருயிர் நாயகன் ஆளாமே
வஞ்சனையால் அரசெய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சரம் என்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சியிவர் போய்விடின் நாய்க்குகன் என்றெனை ஏசாரோ”

எனக் கொதிக்கின்றான்.

“ஆழ நெடுந்திரை ஆறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ
தோழமை என்றவர் சொல்லிய சொல்லவர் சொல்லன்றோ
ஏழமை வேடன் இறந்திலன் என்றெனை ஏசாரோ”

எனப் பொங்கிடும் அன்பைப் புலப்படுத்துகின்றான். மற்ற இரு சகோதரர்கட்டும் இல்லாத சிறப்பு குகனுக்கு உண்டு. இராமன் குகனிடம் “எம்பி நின் தம்பி” மங்கை இவள் கொழுந்தி “ என இலக்குவனையும், சீதையையும் காட்டி இராமன் உரைக்கிறான். இந்தச் செய்தியை அசோக வனத்துள் வாடும் சீதை நினைவு கூறுகிறாள். இராமன் தன் மனைவியை நின் கொழுந்தி என அறிமுகம் செய்யக் கூடிய அளவுக்கு குகன் இதய நெருக்கம் பெற்றவன். உறவு பாராட்டப் பெற்றவன். ஒருவரைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பது நெருக்கத்தின் அடையாளம். அதன் காரணமாகவே, சுக்கிரீவனையும், வீடணனையும் பெயர் சொல்லி அழைக்காமல் “குகனோடும் ஐவரானோம்” எனக் குகனைப் பெயரிட்டு அழைக்கிறான். தான் கொணந்த தேனையும், மீனையும் முன்வைத்துத் திருத்தினன் கொணர்ந்தேன். என்று சொன்ன குகனிடம் இராமன்.

அரியதாம் உவப்ப உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதரக் கொணர்ந்தி என்றால் அமிழ்தினும் சீர்த்தி அன்றே பரிவினில் தழீஇய பவித்திரம் எம்ம னோர்க்கும் உரியது இனிதின் நாமும் உண்டனம் அன்றோ என்றான்”

இப்படி உரைக்கையில் இராமன் குகனுக்குத் தந்த இடத்தின் உயரம் தெரிகிறது, குகன் உள்ளத்து அன்பு அரியது, அதனை வெளிப்படுத்தும் முகத்தான் குகன் கொணர்ந்த தேனும், மீனும் புனித மிக்க படையல் பொருள் போன்றவை. தெய்வத் தன்மை பொருந்தியவை. தேனையும், மீனையும் நாம் உண்டதாகவே வைத்துக்கொள் என்றபோது குகனுக்கு இராமன் தந்துள்ள இடம் உச்ச இடம்: அவனை உச்சிக்கு உயர்த்தும் இடம். ஒரு சாதாரண வேடன் அம்பினால் இல்லை அன்பினால் இராமனை வேட்டையாடி விட்டான். தாழ்நிலையில் இருப்பவனை மேல்நிலை அங்கீகாரம் தந்து சகோதரனாகத் தோழனாக இராமன் ஏற்றதில் சமத்துவமும், சகோதரத்துவமும் கைகோர்த்து இருக்கிறது” என்று ஆசானின் மேடைமழை நிறைவடைந்தது.

கூட்டம் முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். பெருமழை நின்றவுடன், வாங்கிய நீரை மரம் மழையெனச் சிறிது நேரம் தூறும். அதனைப் போலவே என்னுள் சாரல் தொடங்கிவிட்டது. சுக்கிரீவனும், வீடணனும் இராமன் வாயிலாக அரசுரிமை எய்தியவர்கள். பலன் பெற்றவர்கள் ஆனால் குகன் ஒருவன்தான் எதிர்பார்ப்பின்றித் தொண்டாற்றியவன். எல்லோரையும் கரையேற்றும் கடவுள் அவதாரத்தையே கரையேற்றியவன். எந்தப் பலனும் அடையாதவர்கட்கே, அரசு முன்னுரிமை வழங்கி முன்னேற்றுவது தான் இடஒதுக்கீட்டு முறையாகும். சவலைப் பிள்ளைக்கு ஒரு குவளைப்பால் அதிகம் கொடுக்கும் தாய் செய்யும் முறைமை அது. எந்தப் பலா பலனும் அடையாதவன் குகன். சுக்கிரீவனுக்கும், வீடணனுக்கும் தன் பட்டாபிஷேகத்துக் முன்பே இராமன் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து விட்டான். வாலிக்கு வீட்டரசு நல்கி விட்டான் இராமன். வாலியின் மகன் அங்கதனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டிவிட்டான். அடிமட்டத் தொண்டனாயிருந்து, அனுமனுக்கு எந்தப் பலனும் கிடைக்கவில்லை. தன் தொடர்பில்

இருந்த எல்லோரும் ஒவ்வொன்று பெற்றார்கள். அனுமனுக்கு ஒன்றும் கிட்டவில்லை. எதனையும் இராமனிடம் கேட்கவும் இல்லை. மாறாக ராமன் அனுமனிடம் “எம்மைப் பெருந்துறப் புல்லுக” என்று வேண்டினான். மற்றவர்கள் செல்வம் பெற்றார்கள். அனுமனுக்குத் திருமகள் இருக்கையாம், இராமனின் நெஞ்சம் கிடைத்துவிட்டது. ஆமாம் இராமன் எதிர்பாராது உழைக்கும் தொண்டன் அனுமனுக்குத் தன்னையே தந்துவிட்டான். ஆக அனுமனுக்கும் உயர்ந்த ஒன்று கிடைத்துவிட்டது.

பலன் எதும் பெறாதவன்: தாழ் குலத்தான் : வேடன் அவனுக்கே முதலிடம் முன்னுரிமை தந்து “குகனோடும் ஐவரானோம்” என்ற பிரகடனம் இராம ராச்சிய இட ஒதுக்கீட்டுப் பிரகடனம் ஆகும். அம்பட்டன், சாணான், நாவிதன், வண்ணான் என இயற்பெயரிழந்து தொழிற்பெயர் சாதிப் பெயரால் அழைக்கப்படும் இழிதகைமை நீக்கி, இராமன் “குகன்” என்று பெயரிட்டு அழைத்து, அவனுக்குச் சகோதரன், தோழன் என்ற உயர்நிலையை வழங்கினான். கடவுள் பெயரை மந்திரமென மனிதன் உச்சரிப்பான். ஒரு மனிதன் பெயரைக் கடவுள் அவதாரம் தன் இதழ்களிலிருந்து உச்சரித்து நிகழ்த்தப்பட்ட அர்ச்சனை இதுவெனக் கொள்ளலாம்.

விதையைக் கையில் எடுக்கும் போதே, அதன் பூவின் நறுமணத்தை நுகர்பவன் கவிஞன். தேனையும் சுவைத்து விடுபவன் கவிச்சக்கரவர்த்தி. அந்த இரு அனுபவத்தையும் பதிவிறக்கம் செய்து விடுவது வித்தை தெரிந்த கம்பனுக்குக் கைவந்த கலை. விளக்குவது கட்டுரையாளன் வேலை. உணர்த்துவது கவிஞன் கடமை. அதுவும் தான் உணர்ந்ததை வாசகனுக்கு அவன் அப்படியே உணரும்படி கடத்துவது தான் கவிஞனின் குறிக்கோள். வலைத்தளத்தில் மின்னணு வலை வீசி கண்ணுக்குத் தெரியா ஒளியையும் பிடித்து விட முடியும். ஆனால் எந்த வலை வீசினாலும் மௌனத்தைப் பிடிக்க முடியாது. அதனால் சில அனுபவத்தைப் புத்தி வைத்து எத்தி வைக்கையில், ஒத்தி வைத்து விட்டு வார்த்தை போதாமையால் ஓடி விடுகிறது. இராமனின் புற அழகு தன்னை முகந்து பார்க்க முயல்கிறான் கம்பன்.

“வெய்யோன் ஒளி தன் மேனியின் விரிசோதியின் மறைய
பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளையாளொடும்
போனான்

மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழை முகிலோ
ஐயோ ‘இவன் வடி வென்பதோர் அழியா அழகுடையான்”

வார்த்தைகள் கைவிட்டு விட்டன. ஐயோ எனச் அலறி
அழியா அழகுடையான் என எழுதி முடிக்கையில் எழுதுகோல்
உறுதியாக மூச்சு வாங்கியிருக்கும். மரகதம் திடப்பொருள்
“கடல் திரவப் பொருள் : திடமும் திரவமுமான இலகு
பொருள் : மை, மழைமுகில் ஆவி வடிவப் பொருள் : எந்த
வடிவத்திலும் அடங்காப் பேரழகு இராமன் அழகு. எனவே
எந்த அளவைக்கும் உட்படுத்த முடியா இயலாமையில் தான்
கம்பனே அலறுகின்றான். கவிக் கூற்றாக உள்ள இந்தப்
பாடல் பற்றி ஆசான் அவர்களிடம் கேட்டோம்.

ஏன் சூரியனைக் கம்பன் வெய்யோன் என்கிறான் என்பது
நாங்கள் வைத்த முதற்கேள்வி. கல்லணை இல்லாத காலத்தில்
பெருக்கெடுத்து ஓடிய காவிரி போலப் பெரு வெள்ளம்
வகுப்பில் பிரவகிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

“கம்பன் பிரியத்திற்குரிய வழிபடு கடவுள் இராமன்,
கதிரவனுக்கு இரு குணங்கள் உண்டு. ஒன்று ஒளி. அதைக்
கண்ணால் காணலாம். மற்றொன்று வெப்பம், கண்ணால்
காணமுடியாது உணரலாம். பிரியத்திற்குரியவனைச்
சுடுவதால், கம்பன் சினம் அதிகரிக்கிறது. எனவே
சுள்ளெனச் சுடும் சூரியனைக் கம்பன் சினம் கொண்டு
‘வெய்யோன்’ என்கிறான். சூரியனைத் திருப்பிச் சுடும்
அளவுக்குக் கம்பனுக்குக் கோபம், இன உணர்வின்றிச்
சூரிய குலத்தானையே சுடுவதா என்ற ஆதங்கத்தால் “
என்றார் ஆசான், தொடர்ந்து அடுத்து? என்றார்.

“ஒளி என்றது ஏன்? என்பது எங்கள் அடுத்த வினா
கம்பனின் கோபத்தில் சூரியன் வெம்மையை மாற்றிக்
கொண்டு, இராமன் மேனி மீது ஒளி வீச தொடங்கியதால்
வெய்யோன் ஒளி என்றான் “என்றார் ஆசான்.

“அனிச்சமும், அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப்பழம் “

என்று நான் தொடங்கினேன். ஆவலுடன் எங்கள் ஐயா
என்ன? என்றார். திருக்குறளில் இடம்பெற்றுள்ள ஒரே பழம்

நெருஞ்சிப் பழம். வேறு பழம் கிடையாது. அனிச்சப்பூ முகர்ந்தாலே குழைந்துவிடும் மென்மையான பூ. அன்னத்தின் சிறகுகள் உதிர்த்த மெல்லிறகுகள் தூவிகள். மென்மையினும் மென்மையானவை. சேக்ஸ்பியர் தன் நாடக நாயகி எகிப்துப் பேரழகி கிளியோபாட்ராவின் படுக்கை மெத்தை அன்னத்தின் தூவியால் ஆகியது என்கிறார். “THRICE-DRIVEN DOWN FEATHER” என்று மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியில் என் ஆங்கிலப் பேராசான் திரு.உப்பிலி அவர்கள் அதற்கு விளக்கம் அளிக்கையில் ஆண், பெண் அன்னங்கள் சேரும்போது, மெல்லிறகுகள் உதிரும் : அப்படி உதிரும் அன்னத்தின் தூவியை குவித்து வைப்பார்கள். அந்தக் குவியலின் மேல் விசிறி கொண்டு விசிறுவார்கள். அக்குவியலில் மேல் இறகுகள் பக்கவாட்டில் சிதறும். அப்படிச் சிதறிய மெல்லிறகுகளை மட்டும் மறுபடியும் குவிப்பார்கள். மீண்டும் வசிறுவார்கள், குவியலில் இருந்து சிதறும் முந்தியதிலும் மென்மையான அன்னத் தூவிகளால் ஆனது கிளியோபாத்ராவின் படுக்கை என்றார்கள். அத்தகைய மெல்லிய தூவியும், அனிச்சப் பூவும் பிறர் கண்பட்டாலேயே புண்பட்டு விடும் பெண் பாதங்களுக்கு நெருஞ்சி முள்ளாகி வருத்தும் என்பது குறளின் பொருள். அன்னத்தின் தூவியை விட அனிச்சப் பூவைவிட மிக மென்மையாது கவிஞனின் உள்ளம். பாட்டின் தொடர் அமைப்பில் நெருஞ்சி முள் என்று சொல் போட்டால் அவள் திருவடிகளை உறுத்தும், குத்தும், வருத்தும், என்பதால் முள்ளை வள்ளுவர் பழம் ஆக்கிவிட்டார். சொல்லும் பெண்ணுக்குத் துன்பம் தரலாகாது என்பதால் நெருஞ்சிப்பழம் என்று ஒன்று இல்லாத நிலையிலும், அதனை வலிந்தே வள்ளுவர் குறிப்பிட்டார்.

வார்த்தைக்குக்கூட அவள் வண்ணச் சீறடியைக் காயப்படுத்திவிடக்கூடாது என்பதில் எவ்வளவு கவனம்? ஆனால் கம்பன் இல்லாத ஒன்றை வலிந்து மாற்றிச் சொல்லவில்லை. சூரியனுக்கு வெம்மைக்குணமும், வெளிச்ச இயல்பும் உண்டு என்று ஐயா தாங்கள் குறிப்பிட்டீர்கள். இதிகாச காவியம் தந்த கம்பன் இராமப் பிரியன். இராமன்பால் அதீதமான பாசமுள்ளவன் அவன் மனம் இராமனை வெயில் சுட்டது என்று பாடுவதைக் கூடத் தாளாது: தாங்காது : வெய்யோன் வெயில் என்று பாடினால் இராமன் மீது வெயில் பட்டு விடுமோ என அஞ்சி அதனை

ஒளி என மாற்றி விடுகிறான். ஒளி பட்டால் இராமனை உறுத்தாதல்லவா?

மேலும் light என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு விளக்கு என்பதைத் தவிர்த்து வெளிச்சம், ஒளி என்ற இரு பொருளுண்டு. பிரகாசம் வெளியில் இருந்து வந்தால் அது “வெளிச்சம்” உள்ளே ஒளிந்திருந்து வந்தால் அது ஒளி. சூரியனின் வெம்மைக்குள் ஒளிந்திருந்தது ஒளி. அது இராமனின் மேனியழகின் விரிசோதியின் மறைய என்று கம்பன் குறிப்பிடுவதால்

உன்னதப் பேரழகன் இராமன் அவன் எழில்தனைக் காண வெம்மையில் ஒளிந்திருந்தது மெல்ல மெல்ல வெளிவந்தது. ஐயோ இவ்வள அழகனா என பொறாமைப்பட்டு ஒளிவெந்தது. அதற்குப் பின்னர் கூசி, ஒளிந்து கொண்டதால் ‘ஒளி’ என்றான் கம்பன் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது “என்றேன் பணிவாக”. சபாஷ் டா என்றார் என்குரு. அவர் பாதம் போட்ட பாதை ஒரு தேர் வீதி. அதில் நடைவண்டி ஓட்ட முயன்ற சிறுவன் நான் என்பது எனக்குக் கிடைத்த பேறு என்றால் மிகயில்லை.

ஐயா மேலும் தொடர்ந்தார். கேட்காதாரும் வேட்ப மொழிவது ஒரு பேச்சாளன் ஆற்றல். உணராதாரையும், உணரச் செய்வது கவிஞன் வல்லமை. கைகேயி இராமனை அழைத்து,

“ஆழிசூழ் அகிலமெல்லாம் பரதனே ஆள நீ போய்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கி தாங்கரும் தவமேற்கொண்டு
பூழி வெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாபென இயம்பினன் வேந்தன் என்றான்”

இதனைக் கேட்ட இராமனின் நிலை எப்படி யாயிற்று என்பதனைத் தன்னொத்த கவிஞர்களால் சொல்லுதற் கியலாது என்று தொடங்கும், இதற்கடுத்த கம்பன் பாடல்;

“இப்பொழு தெம்ம னோரால் இயம்புதற்கு எளிதோ யாரும்
செப்பருங் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கி
ஒப்பதே முன்பு பின்பவ் வாசகம் உணர கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா மரையினை வென்ற தம்மா”

நானைக்குப் பட்டம் கட்டிக்கொண்டு, நாடாளப் போவது உறுதி என்ற நிலையில், கைகேயி அழைக்க இராமன்

வருகிறான். விளக்கேற்ற வேண்டிய விரலே , விளக்கையே கொளுத்துவது போல் கேகயன் மடந்தை இடியும், மின்னலும் இறங்கச் செய்கிறாள். பரதன் நாடாள வேண்டும்; இராமன் காடு சென்று பதினான்கு ஆண்டுகள் தவமியற்றித் திரும்ப வேண்டும் என்ற இரு செய்திகளே இடியும், மின்னலும். இடியால் எந்த வானம் பிளந்திருக்கிறது? மின்னலால் எந்த மேகம் கிழிந்திருக்கிறது?

இந்த இரு செய்திகளும் இராமனிடம் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. தம்மைப் போன்ற கவிஞர்களால் சொல்லுதற்கரிய குணமுடைய இராமனின் தற்போதைய முகத்தோற்றத்தை, வடிக்க முடியாது. இப்படிச் சொல்லிவிட்டு கம்பன் எழுதுகோலைக் கிடத்தி விடாமல், நடத்திட முயல்கிறான். அகம் குன்றி முகம் கருத்திடவில்லை இராமனுக்கு. மாறாக வெறுமுகம் திருமுகம் ஆகப் பொலிவு கூடிவிட்டது. வரும்போது சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை முகமாக இராமன் வதனம் காட்சி அளித்தது. கைகேயியின் வாசகத்தை உணரக் கேட்ட பிறகு, இராமன் முகம் சித்திரத்தில் அப்போது அலர்ந்த செந்தாமரையை வென்றுவிட்டது என்கிறான். தன் முதல் வரியை அடுத்த வரியிலேயே வென்று காட்டுபவன் கம்பன். முன்பு, பின்பு என்பதனைக் கைகேயி சொன்ன முதல் ஆணை வாசகம், அடுத்த ஆணை வாசகம் என்று கொள்ள வேண்டும். முதல் வாசகம் என்ன? ஆழி சுழ் அகிலமெல்லாம், பரதனே ஆள என்பதாகும். இதனைக் கேட்டவுடனே, ஐயோ எனக்கு கிடைக்க வேண்டிய ஆட்சி பறிபோய்விட்டதே என்று வருத்தம், ஏமாற்றம் அடையாத இராமன் முகம் சித்திரத்தில் அலர்ந்த செந்தாமரையாக மலர்ச்சியோடு இருந்தது. முகம் கூம்பிப் போய்விடவில்லை. இதனை, அசோகவனத்தில் சீதையின் எண்ண ஓட்டமாகக் கம்பன் பதிவு செய்த பின்வரும் பாடலில்

“மெய்த்திருப்பதம் மேவென்ற போதிலும்
இத்திருத் துறந்து ஏகென்ற போதிலும்
சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை
ஒத்திருக்கும் முகத்தை உன்னுவான்”

எனக் காண முடிகிறது.

ஆனால், அந்த நிலையை, பின்பு சொன்ன வாசகம் மாற்றிவிட்டது. அது ஏற்றம் தரும் மாற்றம். சாதாப் பால் பாதாம்பால் ஆனது போல கைகேயியின் இரண்டாவது ஆணை வாசகத்தை இராமன் உணரக் கேட்டான். முதல் ஆணை வாசகத்தை மனச்சுமையோடு இராமன் கேட்டான். அது பரதன் நாடாள் வேண்டும் என்பதாகும். தவஞ்செய்வதற்காகக் கானகம் சென்று, புண்ணிய நதிகளில் நீராடி 14 ஆண்டிற்குப் பிறகு திரும்பி வா என்பது இரண்டாவது ஆணை வாசகமாகும்.

இராமன் காட்டுக்கு சென்றால் தான், அவதார நோக்கம் நிறைவேறும். இராவண வதம் முடியும். இராமன் அயோத்தியிலேயே இருந்தால் தேவர்களுக்குத் திருமால் கொடுத்த வாக்குறுதி நிறைவேற வாய்ப்பில்லை. இதனைக் குறிப்பாகக் கைகேயி உணர்த்துவதாகக் கருதி, உடனே இராமன் கானகம் செல்ல இசைகின்றான். சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரையை ஒத்திருந்த வதனம், அப்போது அலர்ந்த செந்தாமரை மலரை வென்றது. சித்திரத்தாமரை செயற்கையானது. அன்றலர்ந்த தாமரை இயற்கையானது. இயல்பாகவே இராமன் பட்டமேற்றிருக்க வேண்டும். மிகச் செயற்கையாக அது மாற்றப்பட்டுவிட்டது. தவம் செய்யக் கானகம் செல்ல இராமன் இசைவளித்தது இயல்பானது. செயற்கையாகப் பட்டம் இழந்தாலும், இராமனின் குண இயற்கையை மாற்ற முடியவில்லை. அவன் வாட்டம் அடையவில்லை என்பதை மட்டுமே உணர்த்த சித்திரத் தாமரை உவமை பயன்பட்டது. இராமனின் இயற்கை தந்தை, தாய் சொல் மதித்தல், விட்டுக்கொடுத்தல் பொறுமை ஆகியவை ஆகும். அதனாலேயே அப்போதலர்ந்த செந்தாமரையாக இருந்த இராமன் முகம், மேலும் பொலிவடைந்தது, வென்றது. வென்றது ஏன் எனச் சிந்திக்க வேண்டும்! அதற்கு இடமளிப்பது கம்பன் கவிதை என்றார். பல்லும், நாவும் பக்கம் பக்கம் இருந்தாலும் பல் சுவைக்காது; ஆனால், நாசுவைக்கும். கம்பன் பாட்டை சிலர் மெல்கிறார்கள். அவர்கள் திறனாய்வாளர்கள்.

கவித்துவ உள்ளமுடையோர் மட்டுமே சுவைக்கிறார்கள். நாசுவைப்பதற்கு இந்தப் பற்கள் மென்று உதவுகின்றன. என்பது உண்மை. ஆனால், அதைவிட உண்மை, அதனை ஐஸ்கிரீமாக்கிக் கொடுப்பது ஐயா அவர்களின் சதுரப்பாடு.

ஐயா ஒன்றை வழங்கி விட்டால், பற்களுக்கு வேலையே இல்லை. அப்படியே நாவால் சுவைக்கலாம். இந்த எழில்மிகு தொழில் நேர்த்தி ஐயா அவர்களுக்கு வாய்த்ததுபோல், வேறு யாருக்கும் பெயரளவுக்குக்கூட அமையவில்லை என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

“சிறந்த பேச்சாளன் பேசி முடித்துவிடலாம்; ஆனால் பேச்சு எப்போதும் முடிவடையாது. பேச்சைப் பற்றிய பேச்சு இருந்து கொண்டே இருக்கும். அதிலிருந்து பல சிந்தனைகள் ஊறிக் கொண்டே இருக்கும். இடுப்பில் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் தாய், இடுப்புயரத்தில் தென்படும் காட்சியைக் காட்டுவாள். தலைக்கு மேலே தூக்கித் தோளில் உட்கார வைத்து தந்தை குழந்தைக்குக் காட்டும்போது, தந்தையின் உயரத்தை தாண்டியும், குழந்தையால் பார்க்க முடியும்”, என்று அடிக்கடி ஐயா ஆர் ஆர் அவர்கள் குறிப்பிடுவார்கள்.

தற்போது இதனை எழுதுகையில், ஐயா மேல் சொன்ன இருபாடல் விளக்கத்தின் பின்னணியில், அவர் விடுத்த வினாவிலிருந்து ஒரு முயற்சி மேற்கொண்டால் என்ன என்ற உதிப்பு என்னுள் எழுந்தது. முன்பு சொன்ன வாசகம் கேட்டபோது இராமன் முகம் செந்தாமரையை ஒத்தது. பின்பு சொன்ன வாசகத்தை இராமன் உணரக் கேட்ட காரணத்தால் இராமன் முகம் பொலிவு கூடி, அப்போது அலர்ந்த செந்தாமரையை வென்றது என்று நயம்பட உரைத்த ஐயா அவர்களை “நயங்கொண்டார்” என்று இலக்கிய உலகம் கொண்டாடியதில் வியப்பில்லை.

வென்றது என்றது ஏன்? என்ற கேள்வியில் இருந்தே தொடங்கலாம். வெயிலில் காகிதத்தை வைத்தால், அது பற்றிக் கொள்வதில்லை. ஒரு லென்ஸ் வழியாகச் சூரியக் கதிர்களைச் செலுத்தினால் காகிதம் பற்றிக் கொள்கிறது. விரிகதிர் லென்ஸில் குவியும் போது, அதற்கு எரிக்கும் சக்தி வந்துவிடுகிறது. ஒரு கலைவடிவம் தேர்ந்த ரசிகன் என்ற லென்ஸின் ஊடாகக் குவிகவனம் பெற்று விடும்போது அந்த கலைவடிவம் உணர்த்தும் செய்திகள், அதன் வழியாக உணரப் பெறும் செய்திகள் ஏராளம். கலைவடிவம் விளைக்கும் பயனும் அதிகம்.

‘ மன்மதலீலை ’ என்றொரு திரைப்படம். நடிகர் கமலஹாசன் காமம்மிகு கதாநாயகனாக நடித்த படம்.

இயக்குநர் இமயம் கே.பாலச்சந்தர் இயக்கத்தில் வெளிவந்தது. நண்பன் ஒருவன் வெளியூர் செல்லும்போது, அவன் வீட்டுச்சாவியைக் கமல் வாங்கி வைத்துக் கொள்வார். தன் பெண் தோழியை அழைத்து இரவு அவ்வீட்டில் தங்குவார். மறுநாள் நண்பரிடம் வீட்டுச்சாவியை ஒப்படைப்பார். வீட்டுக்குள் நுழைந்தவுடன் வாஷ்பேசின் சென்று நண்பர் கண்ணாடியில் முகம் பார்ப்பார். பெண்ணின் நீளமான தலைமுடி ஒன்று கேள்விக்குறி மாதிரி வாஷ பேசினில் படிந்திருப்பதை இயக்குனர் காட்டுவார். பளிங்கு போல் தரய வெள்ளை நிறத்தில் கருப்பு முடி அதுவும் வினாக்குறி வடிவில். வினாக் குறிக்குக் கீழே உள்ள புள்ளியாக உதிர்ந்த மலர் ஒன்று. ஒரு தேர்ந்த திரை இயக்குநர் தன்னிருப்பைத் துருத்திக்கொண்டு தெரிவிக்கமாட்டார். காட்சியில் இடம்பெற்றுள்ள பொருட்களை வைத்தே நாம் உணருமாறு கே.பாலச்சந்தர் செய்திருப்பார். இந்த உத்தி கவிதைக்கும் பொருந்தும்.

ஆழிசூழ் உலகமெல்லாம் பரதனே ஆள நீ போய்த் தாழிரும் சடைகள் தங்கித் தாங்கரும் தவம்மேற்கொண்டு பூழி வெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி ஏழிரண்டு ஆண்டின்வாவென்று இயம்பினன் அரசன் என்றான்”

“இப்பொழுது எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதோ யாரும் செப்பருங் குணத்து இராமன் திருமுகம் செவ்வி நோக்கி ஒப்பதே முன்பு பின்பு அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தா மரையினை வென்ற தம்மா”

கம்பனின் தலைசிறந்த இரு பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள சில சொற்கள் இராமனுக்கு அவதாரம் பற்றியும், அது தொடர்பான செய்திகளையும் படிமமாக நினைவுபடுத்திய காரணத்தால், இராமன் உணரக் கேட்க முடிந்தது. முடிவும் உடனடியாக எடுக்க முடிந்தது.

கடல்கூழ்ந்த உலகம் என்பதைக் கம்பன் ஆழிசூழ் உலகம் என்கிறான் ஆழி என்பது சக்கரப் படையை நினைவுறுத்துகிறது. ஆழியுள் இருக்கும் சங்கினை நினைவூட்டுகிறது. உலகம் என்ற சொல் அதனைத் தாங்கும் ஆதிசேடன் உள்ளுறுத்துகின்றது. தாழிரும் சடைகள் தாங்கிய தவசிகளைத் ‘தாங்கரும் தவம்’ என்ற தொடர் சுட்டுகின்றது. கானகம் என்ற சொல்

வானரங்களைச் சுட்டி, தேவர்கள் வாரைங்களாக ஆவதைக் குறிப்பால் உணர்த்தி, இராமனுக்குத் தேவருலகில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களையும், தேவர்களும் தங்கள் தவங்களுக்கும், யாகங்களுக்கும் இடையூறு செய்திடும் இராவணா தியர்களை வதம் செய்யத் திருமாலிடம் முறையிட்டதையும், திருமால் அவதாரம் எடுத்துக் காப்பேன் எனச் சூளுரைத்ததையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“என்றனர் இடருழந் திறைஞ்சி யேத்தலும்
மன்றலந் துளவினான் வருந்தல் வஞ்சகன்
தன்றலை அறுத்திடர் தணிப்பென்”

என்ற திருமால்.

“வானுளோர் ரனைவரும் வாரைங்களாகக்
கானினும் வரையினும் கடிதடத் தினும்
சேனையோடு அவதரித்திடுமின் சென்று”

என்றான். பிறகு

“மசரத மனையவர் வரமும் வாழ்வுமோர்
நிசரத கணைகளால் வீறு செய்ய யாம்
கசரத துரகமாக் கடல்கோள் காவலன்
தசரதன் மதலையாய் வருதுந் தாரணி

என்றான் திருமால். தொடர்ந்து

“வளையொடு திகிரியும் வடவைத் தீதர
விளைதரு இடுவுடை விரிகொள் பாயலும்
இளைஞர்க ளெனவடி பரவ வேகி நாம்
வளைமதி லயோத்தியில் வருதும் என்றனன்”

அதன்படியே ஆழிச் சக்கர அம்சமாகப் பரதனும், சங்கு அம்சமாக சத்துருக்கனும், ஆதிசேட அம்சமாகக் இலக்குவனும், தேவர்கள் அம்சமாக வாரைங்களும் இப் பூஉலகில் உதித்தார்கள்.

மேலும் ‘ஆழிசூழ் உலகம்’ என்ற தொடர் இராமன் அவதார நோக்கம் நிறைவேறக் கடல் கடந்தும் போக நேரிடும் என்பதைக் குறிப்பாலுணர்ந்துகின்றது. தவம் செய்வது பற்றிய குறிப்பு தவக்கோலத்தில் வருபவன் ஒருவனால் இராமனுக்குத் துன்பம் நிகழ்ப்போகிறது என்பதை உணர்த்துகிறது. செந்தாமரை மலர், தாமரையாளாம் இலக்குமியைச் உணர்த்தி, சீதைச் சிறையெடுப்பைச்

சுட்டிக்காட்டுகிறது. தொடக்கத்தில் சீதையை அறிமுகம் செய்யும்போது, கம்பன்

“ பொன்னின் சோதி, போதின் நாற்றம்

தென்னுண் தேனின் தீஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பம்”

எனக் குறிப்பிடுவதையும் இங்கு இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும். சீதை என்ற பொன் இறுதியில் நெருப்பால் சோதிக்கப்படப் போகிறது. மொட்டுக்குள் நாற்றம் சிறைபட்டிருப்பதை போலச் சிறை வைக்கப்பட விருகிறாள். தெற்கிலிருந்து வந்த வண்டொன்று (மண்டோதரி மணவாளன்) சீதை என்ற தாமரை மலரில் தேன் சுவைக்க முயலப் போகிறது. சீதை சிறைப்பாடு, இராவணன் அச்சுறுத்தல், அரக்கியர் மிரட்டல் அத்துணையும் தாக்குப்பிடித்துத் தற்காத்துக் கற்புக்குச் சேதாரம் மின்றி இருக்கும் செய்தியை சொல்லின் செல்வனாம் கவிக்குலமாம் குரக்கினத்தான் அனுமன் கண்டு வந்து சொல்ல, இன்பம் விளையும் என்பதையும் உணர்த்துகிறது.

செந்தாமரை மலர் பற்றிய குறிப்பு, அவள் சிறைவாசம் பற்றியும் உணர்த்துகிறது. அப்போதுதான் அலர்ந்த செந்தாமரை, செம்மையான தாமரை என்பதால், மலருக்கு எந்தவிதப் பங்கமும் நேரிடாது என்பதையும் குறிக்கிறது. செந்தாமரை வென்றது என்றது ஏன்? செந்தாமரை ஒரு வெற்றிக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கிறது. முன்னிகழ்வுகளையும், பின்னிகழ்வுகளையும் கைகேயியின் ஆணைப் பாடலிலும், கவிக் கூற்றாம் பாடலிலும் இடம் பெற்றுள்ள சொற்கள் இராமனுக்கு அவதார நோக்கத்தை உணர்த்தியதால், ‘உணரக்’ கேட்ட இராமன் கட்டளைக்கு உடன் உடனே ஒப்புதல் அளிக்கிறான்.

இராவண வதத்தினால் இராமன் வென்றானா? சீதை வென்றானா? இராமனும் தாமரையான் (கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்தது போன்றவன்), சீதையும் செந்தாமரையாள் (திருமகள் அவதாரம்) இருவரில் வெற்றி யாருக்கு? தாக்கிப் பிடித்ததால் இராமன் வென்றான். தாக்குப் பிடித்ததால் சீதை வென்றாள். ஆக அன்றலர்ந்த செந்தாமரை வென்றது என்பதே உண்மை.

இயல்-7

ஐயா அவர்களின் இராமாயண வகுப்பு இராமனைப் போல் அழகு, சங்க இலக்கிய வகுப்பு சீதையைப் போல் அழகு. திருக்குறள் வகுப்பு கண்ணகி போல் அழகு. சைவ சிந்தாந்த வகுப்பு மாதவிபோல் அழகு. பத்துப் பாட்டினுள் ஒன்றான பட்டினப்பாலை எமக்குப் பாடம். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகிய 18 சங்க இலக்கியம் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே சிறப்புப் பெற்றது. இந்நூல்களில் பட்டினப்பாலைக்கு மட்டும் கூடுதலான ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புண்டு. குடவாயிற் கோவிலில் 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டொன்று இன்றும் சான்றாவணமாக உள்ளது.

குலோத்துங்க சோழன் படையெடுத்துப் பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றினான். பாண்டிய அரசன் வீழ்த்தப்பட்டான். வெற்றி எக்களிப்பில், சோழப்படைகள் பாண்டிய நாட்டைச் சூறையாடின. அந்நாட்டு அரசன்மனைகள், ஆலயங்கள், அரசின் விண்முட்டும் கட்டிடங்கள் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. துறைமுக நகரங்கள் தூள் தூளாக்கப்பட்டன. செல்வ வள மனைகள் சரிந்து மண்மேடாயின. பாண்டி நாட்டின் வளநிலங்கள் பாலையாக்கப்பட்டன. அந்நிலங்களில் கழுதை ஏர் பூட்டி உழுதன சோழப்படைகள். கள்ளியை விதைத்தன. சிலந்தியின் வீடு தவிர, மற்றனைத்து வீடுகளும் சிதைந்து விட்டன. கருவூலம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது.

காட்டுக்குள் தலைமறைவாய் இருந்த பாண்டிநாட்டுப் பட்டத்து இளவரசன் சுந்தரபாண்டியன், சிதறிய பாண்டிய நாட்டுப் படையைத் திரட்டினான். புதிய வீரர்களைத்

தெரிவு செய்து, பயிற்சியளித்தான். மதுரையை மீட்ட சுந்தரபாண்டியன் என்று வரலாறு வாய்மணக்கப் புகழும் இளவரசன் தலைமையில் போர்ப் படை புத்தெழுச்சி பெற்றது.

சோழநாட்டின் மீது படையெடுத்தான். பழியெடுத்தான். குலோத்துங்க சோழன் படைகள் பாண்டிய நாட்டில் என்ன என்ன அழிவு வேலைகள் செய்தனவோ, அதேபோல அழிவுகளைப் பாண்டி நாட்டுப் படைகள் சோழநாட்டில் செய்யத் தொடங்கின. கட்டடங்களை இடித்துக் கொண்டே வருகையில் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் ஒரு 16 கால் மண்டபம். பட்டினபாலை நூல் பாடிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்ற புலவருக்குப் பரிசாகக் கரிகால் பெருவளத்தான் கட்டிக்கொடுத்த மண்டபம் அது. தமிழ் வளர்க்கச் சங்கம் வைத்த பாண்டியர் பரம்பரையில் உதித்தவன் சுந்தரபாண்டியன். இடிக்கச் சென்ற தன் படைகளைத் தடுத்து நிறுத்தினான். வீரர்கள் காரணம் கேட்டபோது “ஒரு தமிழ்ப் புலவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரின் புலமைக்காகச் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்ற திருமாவளவன் கட்டிக்கொடுத்த மண்டபம் இது. இதனை இடிப்பது தமிழையே இடிப்பதாகும்”, என்றான் சுந்தரபாண்டியன். பின்னர் படைகளை மண்டபத்தை தூய்மைப் படுத்துமாறு பணித்தான். இந்த வரலாறுதான் குடவாயில் கோவில் கல்வெட்டில் பதிவாகியுள்ளது. நாலாம் படை நடத்திய பாண்டியர் மேலாம்படை, இடிபடை மண்டபத்தின் நூலாம்படை அடித்து தூய்மை செய்ததற்குக் காரணம் தமிழே என்பது வெளிப்படை. பட்டினப்பாலை ஏடு எங்கள் கைவசம் இருந்தது. நாங்கள் ஐயா வசம் ஆகிவிட்டோம்.

“பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமும் பாலைத்திணை உரிப்பொருள் ஆகும். தலைவன் தலைவியைப் பொருள்வயின் பிரிவான்; கல்வி பயிலப் பிரிவான். தூதுவனாக மற்ற நாடுகளுக்கு அனுப்பப்படும்போது பிரிவான்; போர் மேற் செல்லும்போது பிரிவான். பட்டினப்பாலைத் தலைவன் எந்தச் சூழலிலும் தலைவியைப் பிரிய விரும்பாதவன். மனிதனால் உருவாக்க முடிந்தது பொருள். மனிதனால் உருவாக்க முடியாதது இளமைப்பருவம். பொருளை இழந்தால் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இளமைப் பருவத்தை

இழந்தால், யாராலும் மீட்க முடியாது. ருசி அறியும் பசி காதல். கிடைத்த காதலை, இல்லற இன்ப நொடிகளை இழந்துவிட்டால், அவற்றை நியாயமாக வேறெவையாலும் நிரப்ப முடியாது. இந்த உண்மையை அறிந்த தலைவன் பெண்மையை மதித்து

“முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்

வயங்கிழை ஒழிய வாரேன் வாழிய நெஞ்சே” (பட்டினப்பாலை)

எனத் தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுகின்றான். குறையாத வளமும், பெருமையும் உள்ள ஒரு கடற்கரைத் துறைமுக நகரமே கிடைக்கும் என்றாலும், ஒளிரும் நகை போன்ற தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல மாட்டேன்” என்பது தலைவனின் கூற்று.

‘முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்’ என்று குறிக்கப்பெறும் காவிரிப் பூம்பட்டினம் தன்னின் தகுதிகள் என்னென்ன என்பதுதான் மொத்த நூலின் உள்ளடக்கம். ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வணிக நகரம் அது. அங்குப் பலமொழி பேசும் அயல்நாட்டவர் அதிகம் வந்து தங்கி வணிகப் பொருட்களை வாங்கிச் செல்லும் நகரம். பிரம்மாண்டமான கப்பல்கள் கடலின் அலையில் அசையத் துறைமுகத்தில் நங்கூரம் பாய்ச்சப்பட்டிருக்கும். பல்வேறு இடங்களில் இருந்து வந்து சேர்ந்துள்ள பொருட்களைப் பற்றிப் பட்டினப்பாலை ஒரு பட்டியலே தருகிறது.

“நீரின்வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்

காலின் வந்த கருங்கறி மூட்டையும்

வடமலைப் பிறந்த மணியும், பொன்னும்

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்

தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்

ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்”

இப்படி அரியவும், பெரியவுமான பொருள்கள் நிலம் நெரியும் படி காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. இறக்குமதிப் பொருள்களுக்குச் சுங்கம் வசூலிக்கப்பட்டது. ஏற்றுமதிப் பொருள்களில் சோழர்களின் புலிக்கொடி முத்திரையிடப்பட்டது. நாளங்காடிப் பகல் நேரக் கடைகள், அல்லங்காடி இரவு நேரக் கடைகளில் வணிகம் கொழித்தது. வணிகர்கள் தமவும், பிறவும் ஒப்ப நாடி

“கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது கொடுப்பதும் குறைகொடாது” வணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணினர். முறைதவறாது, நடுநிலை தவறாது நடந்த ஆட்சியால் பட்டினத்தில் ஒரு குறிக்கோள் ஆட்சி கோலோச்சியது. அதன் விளைவை மக்களைக் காட்டி அல்ல, விலங்கினங்களைக் காட்டி நூலாசிரியர் உணர்த்துகிறார்.

“வலைஞர் முன்றில் மீன் பிறழவும்
விலைஞர் குரம்பை மாவீண்டவும்”

வாழ்வதற்கான அச்சம் இல்லாத வாழ்க்கையை உறுதி செய்வதே நல்லாட்சியின் அடையாளம். கரிகாலன் ஆட்சியில் பரதவராம் மீனவர் வீட்டு முற்றங்களில் மீன்கள் அச்சமின்றித் துள்ளி விளையாடுகின்றன. இறைச்சிக் கடைக்காரன் குடிசையில் ஆடு, மாடுகள் பயமின்றிக் கூடியுள்ளன. காரணம் கொலை கடிந்தும், களவு நீக்கியும் ஆட்சி நடைபெற்றதுதான். கசாப்புக் கடைக்காரனைக் கூட. ‘கொலைஞர்’ என்று கடிந்துரைக்காது விலைஞர் என்றுரைப்பவர் கடியலூரார். உருத்திரங்கண்ணனார் எனப் பெயர் இருந்தாலும், உருத்திரம் இல்லாத வராகவே, கண்ணோட்டமுள்ளவராகவே நூலில் தென்படுகிறார்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்து உழவர்களைப் பற்றிய ஓவியம் அற்புதமானது. உழவர்கள் அமரர் பேணியும், ஆகுதி அருத்தியும், நான்மறையோரை ஆதரித்துப் புகழ் பரப்பியும், பசித்தோர்க்கு பசும்பதம் கொடுத்துப் புண்ணியத்தைச் சம்பாதித்தும், குறையாத புண்ணியங்களை ஈட்டியும், சமூகத்துக்குக் குளிர்நிழல் பரப்பியும் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் பூட்டிய ஏர்தான் வளைந்திருக்குமே தவிர, பூட்டப்பட்ட நுகத்தடிபோல் சமன்மைப் பார்வையுடையவர்கள், நுகத்தடி சாயாது, நிலைநிறுத்த அதன் நடுப்பகுதியில் முளைக்காம்பு செருகுவதற்காகப் போடப்பட்டுள்ள துளைபோல நடுநிலை வாழ்க்கையுடையவர்கள். அவர்கள் விளைவித்த கதிர்கள் தாம் வயலில் சாயுமே தவிர விவசாயிகள் வாழ்க்கை சாய்ந்ததில்லை” என்று சற்று நிறுத்திவிட்டு ஆசான் மேலே தொடர் பாடப்பகுதியை என்னை எழுந்து படிக்க சொன்னார்.

“சோறு ஆகிய கொழுங் கஞ்சி
ஆறு போலப் பரந்து ஓழுகி

ஏறு பொரச் சேறாகித்
 தேரோடத்துகள் கெழுமி
 நீறாடிய களிறு போல
 வேறுபட்ட வினை ஓவத்து
 வெண்கோவில் மாகூட்டும்''

என்ற பட்டினப்பாலையின் தொடக்க வரிகளைப் படித்தேன். நிறுத்து என ஆசான் சைகை காட்டினார். நிறுத்தினேன் “ஆற்றால் வளங்கொழிக்கும் வயற்புறத்தே சோற்றால் மடையடைக்கும் சோணாடு” என்ற புகழ்படைத்தது, பொன்னிநதி நாடு. சோறாக்கிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மக்கள், வடித்து விட்ட கொழுங் கஞ்சி, தெருக்களில் ஆறெனப் பெருகி ஓடியது. தெருவில் நின்றிருந்த காளை, கஞ்சியைக் காலால் உழக்கிக், கொம்பால் குத்தி போராடியது. விளைவு வீதிகள் சேறாயின. சேறு காயத் தொடங்கியது. அவ்வீதிகளில் தேரோடச் சேறு துகளாகி ஓவியம்போல் ஒளி வீசும் வெண்குதை வீடுகளில் அத்தூகி மாசெனப் படிந்தது. அந்தத் தெருவின் எருமை ஏறு நீறு பூசிய யானை போலக் காட்சி அளித்தது. ‘இப்படிச் சோறு, சேறாகும் அளவிற்குச் சோழநாடு பசியும், பிணியும் நீங்கி, வசியும், வளனும் சுரந்த நாடாக விளங்கியது” என ஒரு நாடகம் போலப் படம்பிடித்து ஆசான் ஐயா காட்டினார். நான் “ஐயா எனக் கையைத் தூக்கினேன். என்ன? என்றார். இதனை ஓட்டிய சிறியவன் அடியவன் கவிதை என்றேன். எங்கே சொல் கேட்கலாம்” என்றார்.

“உழைப்பைத் தவிர
 வேறு
 எதனையும்
 படிக்காத
 என் தந்தையிடம்
 எட்டாவது படிக்கையில்
 காட்டினேன்
 ஒரு
 கவிதையை!
 அந்தக் கவிதை
 இதுதான் :
 உழவர்கள்
 சொல்கிறார்கள்:

“நாங்கள்
சேற்றில் கால்வைக்காவிட்டால் நீங்கள்
சோற்றில் கைவைக்க
முடியாது”
தட்டிக்கொடுத்து
தந்தை

“சிரமப்பட்டுச்
சொற்கள் தேடிக்
கவிதை எழுதக்
கஷ்டப்பட்டுள்ளாய்!
தமிழின் சிறப்பைப் பார்!
சேறு
என்று எழுது
அதில்
கால்போடு
‘சோறு’
ஆகிவிடும் என்றார்
மழைக்குக் கூடப்
பள்ளியின் பக்கம்
ஒதுங்காத
அப்படி
ஒதுங்கினாலும்
பள்ளிக்குள் நடப்பதைப்
பார்த்திடாமல்
மழையை மட்டும்
இரசித்த
தந்தையார்”

நான் வாசித்து முடித்த போது, ஈன்ற பொழுதினும்
பெரிதுவக்கும் தாயாக என் ஆசான் அவர்களைத் தரிசிக்க
முடிந்தது.

வகுப்பு தொடர்ந்தது.

“சோறு ஆக்கிய பிறகு, தெருவில் கஞ்சி ஆறுபோல
ஓடியது .அது சேறாகும் வண்ணம், ஏறு ஏன்
கஞ்சியைக் குடிக்காமல், பொர (அதாவது சண்டை போட)
வேண்டும்?”

என்ற கேள்வியை எழுப்பினார் ஆர் ஆர் ஐயா அவர்கள். நான் “அப்போதுதான் வடிக்கப் பெற்ற சோற்றுக் கஞ்சி ஆதலால், ஏறு குடிக்க நாவை வைத்தவுடன், அது சுட்டிருக்க வேண்டும்; அதனால் கஞ்சியோடு ஏறு சண்டையிட்டிருக்க வேண்டும்” என்றேன். ஐயா அவர்கள் “அப்படியும் இருக்கலாம். இப்போ நான் சொல்கிறேன் சரியா? என்று என்று பாருங்கள்” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஆறு போலக் ஓடியது என்று நூலாசிரியர் சொல்லவில்லை. ‘ஒழுகியது’ என்கிறார் காரணம் அது நீராகாரம் இல்லை. கொழுங் கஞ்சி. கொழுத்த சத்துள்ள சோற்றுக் கஞ்சி மெதுவாகத்தான், ஒழுகியது. கனத்துச் சற்றுத் திடத்துடன் இருந்ததால் திரவம் போல ஓடவில்லை. நின்றிருந்த ஏறு ஒழுகிய வந்த கஞ்சியைப் பார்த்தவுடன், அதன் நிழல் கஞ்சியில் தெரிந்திருக்கும். அந்த நிழல் மாட்டுடன் சண்டையிட்டிருக்க வேண்டும். அதனால் ‘சேறு ஆகி விட்டுருக்க வேண்டும்’”

என்று ஆசான் விளக்கிய போது முழு விருந்து சாப்பிட்ட நிறைவு வந்துவிட்டது. உடனே மீ.அ.மு.நசீர் அலி அண்ணன் அவர்கள்

“கஞ்சி வடிந்து வந்து நின்றால், ஆறிய நிலையில் அதன் மீது ஆடை படிந்துவிடும்? பிறகு எப்படி ஐயா ஏற்றின் நிழல் உருவம் கஞ்சியில் எப்படி தெரியும்”

என்று கேள்வி எழுப்பினார். நண்பர் வெங்கட்ராமன் “அப்படியே கஞ்சி ஓடி வந்தாலும் முதலில், ஏற்றின் குளம்பில் தானே பட்டிருக்கும். துள்ளிக் குதித்து மாடு ஓடியிருக்கலாம் அல்லவா? ஏன் சண்டை போட வேண்டும் என்றார்.

நான் “சோறு மட்டுமில்லை, ஏற்றிற்குக் குளம்பும் கிடைத்து விட்டது போலிருக்கிறது” என்றேன். ஆசிரியர் சிரிப்புடன் எழுப்பப்பட்ட தடைகளுக்கு விளக்கம் தந்தார்கள்.

“கஞ்சி ஒழுகியது. ஆறிப்போன கஞ்சி என்றால் அத்தோடு நின்றிருக்கும். ஒழுகிடும் கஞ்சியில் ஆடை படியாது. குளம்பினைக் கஞ்சி தொட்டிருக்கும் என்பது உண்மைதான் என்றாலும், குளம்பு குடு தாங்க வல்லது. எனவே ஆன் ஏறு குதித்தோடி யிருக்க வாய்ப்பில்லை. கஞ்சி வாசம் ஈர்க்கக் குடிக்கத் தலையைத் தாழ்த்திய மாடு, நாக்கினைச் சுடுகஞ்சி நோக்கி வைக்கையில்,

நிழல் உருவ மாட்டினைக் கண்டிருக்க வேண்டும். தன் கஞ்சிக்குப் போட்டிக்கு இன்னொரு மாடு வந்துவிட்டதே எனக் கருதி, கொம்பால் குத்த முயன்றபோது, கஞ்சி முகத்தில் பட்டிருக்கவேண்டும்; சுட்டிருக்க வேண்டும் கோபத்தில் ஏறு சண்டையிட்டுச் சேறு உருவாகி யிருக்க வேண்டும். இந்த மோதல் அல்லது அந்நகரில் வேறு எந்த மோதலும் இல்லை, சண்டையும் இல்லை .சேறான தெருவில் தேருர்ந்து செல்ல, எழுந்த துகள், பக்கத்திலிருந்து வெள்ளை வண்ணத்திலுள்ள சுதை வீட்டில் மாசாகப் படியும். இந்த மாசன்றி நாட்டில் , நகரத்தில் வேறு மாசில்லை”

என்று சொல்லி ஆசான் முடிக்க மணி அடித்தது. கல்லூரி மணிக்குக் காதிருந்தால் ஆசான் தமிழ் கேட்டு மணிநா ஓலித்திருக்காது. வகுப்பைத் தடுத்திருக்காது.

மறுநாள் வகுப்பு தொடங்கியது. பட்டினப்பாலை நூலின் தொடக்கத்தில் உள்ள சில வரிகளைப் படித்தார். பட்டினப்பாலைக்குப் பரிசாகப் பதினாறுகால் மண்டபமும், பதினாயிரம் பொன்னும் பரிசாகத் திருமாவளவத் தான் வழங்கியது எத்துணை சரி என்பதை மேலும் விளக்கங்களால் வெளிச்சப் படுத்தத் தொடங்கினார்.

“அகநகர் வியன் முற்றத்துச்
சுடர்நுதல் மட நோக்கின்
நேரிழை மகளிர் உணங்குணாக் கவரும்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை
பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டு
முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும்
விலங்குபகை அல்லது கலங்கு பகையறியா “

காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

“செல்வத்துக்குப் பல இணைச் சொற்கள் தமிழில் உண்டு. அதில் ஒரு அற்புதச் சொல் ‘வெறுக்கை’ என்பதாகும். செல்வவளம் எவ்வளவு மிகை என்பதை அச் சொல் உணர்த்துகிறது. அதாவது வெறுக்கத் தக்க அளவுக்கு செல்வம் மிகுதி. அதனாலேயே அதனை ‘வெறுக்கை’ என்றார்கள். சங்கப் புலவன் ஒருவன் அரசனிடம்

“யாம் இரப்பவை பொன்னும் பொருளும், போகமும் அல்ல மிக்க அறமே விழுத்துணை ஆவது “

என்கிறான். செல்வம் இவ்வுலகிலேயே மதிப்பிழந்து போய்விடும். அறம் ஒன்றே இவ்வுலகில் மட்டுமன்றி அடுத்த உலகிலும் துணையாக வருவது. மரணத்துக்குப் பிறகும் தொடர வல்லது. முதிர்ந்த மனம் செல்வத்தை வெறுக்கும். அறத்தையே விரும்பும். வெறுக்க வேண்டியது செல்வம் என்பதால் ‘வெறுக்கை’ என்ற பொருளிலும் அது உணர்த்துவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ‘கொள்ளை அழகு.’ என்பது போல அதிகச் செல்வம் என்பதை அந்தச் சொல் குறிக்கிறது. மேலே படித்த பட்டினப்பாலை அடிகளில் அந்நகரின் செல்வ வளத்தை ஆசிரியர் ஒரு காட்சி ஆக்கிக் காட்டுகின்றார்.

அந்நகரத்துள்ளிருக்கும் அகலமான வீடு. ஒரு வீடே நகரம் போன்ற காட்சி அளித்திருக்க வேண்டும். அதனாலேயே மக்கள் வீட்டை ‘நகர்’ என்று குறித்தார்கள். இன்றும் மிகப் பிரம்மாண்டமான வீடுகள் செட்டிநாட்டுப் பகுதியில் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அதன் காரணமாகவே அப்பகுதி மக்களை ‘நகரத்தார்.’ என்றழைக்கிறார்கள். கடற்கரை நகரத்தார் குலத்து உதித்த கோவலனுக்குச் சின்னவீடே பெரியவீடாகி விட்டதல்லவா. காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்து கடற்கோள் விரட்டியதால் உள் தமிழகத்துக்குக் குடிபெயர்ந்தார்கள் செட்டியார்கள் என்பது வரலாறு.

பட்டினப்பாலை காட்டிடும் வீட்டின் முற்றத்தில் உணவாகும் நெல்லை உணத்தி உலர்த்துவதற்காகப் பெண்கள் பரப்பி இருக்கிறார்கள். காய்ந்து வரும் நெல்லை மேய்ந்து வரக் கோழிகள் வருகின்றன. கோழிகளை விரட்டப் பெண்கள் தங்கள் காதுகளில் இருக்கும் வளைந்த, கனத்த பொற்குழைகளைக் கழற்றி எறிகிறார்கள். தத்தி நடை பயிலும் தங்கக் கால் மழலையர்கள் குதிரை யில்லாமலேயே ஊர்ந்து ஓட்டிவரும் மூன்று சக்கரத் தேராம் நடை வண்டிகள் ஓட்டத்தை. மகளிர் எறிந்த பொற்குழைகள் தடை செய்யும். தடைபட்ட முக்கால் தேரைத் தள்ள முயன்ற குழந்தைகளும் கலங்கி அழும். அத்தகைய மறுக்கிடும் பகை அல்லது குறுக்கிடும் பகையறியாத நகரம் காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

இப்பகுதியை வாசிக்கக் கேட்டவரும் வசித்தால் இப்படி ஒரு நகரில் அல்லவா வசிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் அளவிற்கு வளம் கொழிக்கும் நகரம் என்றார் ஆசான்.

“ஐயா, கோழியை விரட்டத் தங்கக் குழையை எறிவார்களா? மிகையான கற்பனை இல்லையா?” என்று கேட்டேன் ஐயா அவர்கள்

“இப்படி ஒருவன் இரண்டாயிரம் வருடங் கழித்துக் கேட்பான் என்பதற்காகவே, பட்டினப்பாலையில் தொடக்கத்திலேயே, நூலாசிரியர்

“வான்பொய்யினும் தான் பொய்யா
மலைத் தலைய கடற்காவி
புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பொன் கொழிக்கும் ஆறு என்பதால்தான் அதற்குப் பொன்னி என்றே பெயரமைந்தது. நீ கேட்டதால் சொல்கிறேன். குழையெறிந்த பெண்களை நேரிழை என்றது ஏன்? அணிந்திருந்த அத்தனை பொன் நகைகளுக்கும் நிகரான நேரிழை அவள் என்று சொன்னதும் கவனிக்கத்தக்கது. நெல்லைக் காயப் போட்டுக் கொண்டிருந்த பெண்கள் நிறையப் பொன்னகைகள் நகைகளை அணிந்திருந்ததால், கீழே விழுந்த தங்கக் குழைகளைப் பொருட்படுத்தவில்லை. கோழிகள் மேய வந்தபோது, குழைகள் கீழே விழுந்தன. கோழிகளும் தங்கக் குழைகளை மதிக்காது அலகால் தூக்கி எறிந்து விட்டன. ஆமாம் கோழி எறிந்த குழை என்றும் கொள்ளலாம். அப்படிச் சொன்னால் குழைக்கான அடை மொழிக்கும் அழகிய அர்த்தம் வந்து விடும். கோழியே குழைகளை எறிந்துவிட்டதால், அவை வளைந்திருக்க வேண்டும். ஆதலால் ‘கொடுங்குழை’ என்றார் எனக் கொளல் தகும்” என்றார் ஆசான். நிலவையே டார்ச்சாக்கிக் கையில் கொடுத்ததைப் போன்றிருந்தது எங்கட்கு.

“பொன்னெல்லான செந்நெல்லையே உண்டு, செரித்த கோழி, தங்கக் குழையை மதித்திருக்காது. அதனால் தூக்கி எறிந்து விட்டது. எப்படியிருந்தாலும், அதாவது பெண் அல்லது கோழி என்றாலும் தூக்கியெறிந்தது ஒரு பெட்டை என்பது உண்மைதானே. எகிறும் சவரன் விலையைப் பார்க்கும்போது பெருமூச்சுதான் வருகிறது. ஐயா, யார்த்தம்

இன்று நேர் எதிராக இருக்கிறது. கர்னாடகாவில் பங்காரு (பொன்) ப் பேட்டைக்கருகில்தான் கோலாரில் தங்கச் சுரங்கங்கள் இருக்கின்றன. அவ்வூரைத் தங்கவயல் என்றே தமிழர் அழைக்கிறார்கள். தங்கச் சுரங்கங்களில் 10000 அடிக்கும் கீழே சென்று, தங்கம் வெட்டி எடுத்து வரும் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் தமிழர்கள் தாம். அவர் வீட்டு பெண்களிடம் குன்றிமணி அளவு கூடத் தங்கம் இல்லை. தாலி கூட வெறும் மஞ்சள் தான். குடும்பத்தில் குழந்தைகளுக்கு தங்கமணி, தங்கராசு என்ற பெயர்களையே அதிகம் வைக்கிறார்கள். பெயருக்காவது அல்லது பெயரிலாவது தங்கம் இருக்கட்டுமே என்று தங்கம் தொடர்பான பெயர்கள் வைப்பது வழக்கமாக இருக்கிறது. காவிரி ஆறு கடலோடு சங்கமிக்கும் பூம்புகாராம் பழைய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பட்டினப்பாலை. காட்டும் காட்சி மறுதலையாக இருக்கிறது.” என்றேன். ஆர்வமாக ஐயா அவர்கள் “அப்படி என்ன மாறிவிட்டது ?” என வினவினார்கள்.

“குப்பையைக் கிளறியும் குந்துமணி நெல்லும் இரைப்பையை நிரப்பிட கிடைக்கவில்லையே என ஏங்கியது கோழி

வீட்டுக்குள் ஏதாவது

வெறும் வயிற்றை நிரப்பிட என்ற தேட்டுக்குள் கோழி

தெருவில் இருந்து உள்ளுழைந்தது. கூரைப் பொத்தல்களால்

சூரிய ஒற்றை நாணயம் மாற்றப்பட்டு

ஒளிச் சில்லரை வட்டங்களாக இறைந்து கிடக்கும்

நாணயங்கள் தவிர

வேறொன்றும் இல்லாத

வசிக்கும் வறுமை

பசிக்கும் ஆட்களையே

புசிக்கும் குடிசை அது

தானியம் தேடி

வந்த கோழியை

ஈரத்துணி போட்டு

அழுக்கிய குடிசைப்பெண் தூர்ந்ததன் காதாத்

துளைகளில் போட

நகை ஏதும் இல்லை

என்பதால்

கோழியின் சிறகை

வெடுக்கெனப் பிடுங்கி செவிகளின் துளைகளில் செருகுகிறாள்
நகையாக''

என்றெனது ஏட்டில் எழுதிக் காட்டினேன். வாசிக்கச் சொன்னார். வாசித்தேன். “வகுப்பைக் கவனிக்காமல் இதனைத் தான் எழுதிக் கொண்டிருந்தாயா?” எனச் செல்லக் கோபம் காட்டினார். நான் “வகுப்பைக் கவனித்தால்தான் இதனை எழுதினேன். உங்கள் வகுப்பறை எங்களுக்குப் பிரசவ அறை : நீங்கள்தான் செவிலித்தாய்” என்றேன். மகப்பேறு சுகப்பேறு ஆகி விட்டதல்லவா?” என்றார் குடுமிக் கொண்டை போட்ட எங்கள் இரண்டாம் தாய்.

வகுப்பு தொடர்ந்தது “மண்வளமும், பொன்வளமும், நீர்வளமும், ஏர் வளமும், உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகவளமும், உள்ளது காவிரிப்பூம்பட்டினம். சிறுவர் உருட்டும் தேர்ப்பகை அல்லது போர்ப்பகை அற்றது. நிம்மதியே ஏற்றுமதி இறக்குமதி அங்கு. நகரமே கிடைத்தாலும், எனக்கு வெகுமதியாம் என் திருமதியே பெரிது, அவளை விட்டுப் பிரிய மாட்டேன் என்று உறுதியான அன்பை வெளிப்படுத்தும் தலைவன், இறுதியில் இந்த முடிவினை எடுத்ததற்கான காரணத்தை மிகச் சுவையாக வெளிப்படுத்துகின்றான்.

“திருமா வளவன் தெவ்வர்க் கோச்சிய

வேலினும் வெய்ய கானம் அவன்

கோலினும் தண்ணிய தடமென் றோளே”

என்கிறான். பொருளீட்டுவதற்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து, காடு கடந்து செல்வது மிகக் கொடுமையானது. ஏற்கனவே வெம்மை மிகுந்த காடு, தலைவியைப் பிரிந்த துயரத்தீயும் தகிக்க, மிகுந்த துன்பத்தைத் தர வல்லதாக இருக்கிறது. தகிக்கும் கூரிய பரற்கற்களும், குத்திக் கிழிக்கும் முட்செடிகளும் வேதனையைக் கூட்டக் கூடியவை. இதற்கு ஒரு அனுபவ வகையிலான உவமையை நூலாசிரியர் பயன்படுத்துகிறார். திருமாவளவன் போர்க்களத்தில் பகைவரை நோக்கி ஓச்சிய வேலை விட அக்காடு கொடுமையானது என்கிறார். சிறிப்பாயும் திருமாவளவனின் வேல் பகைவரின் மீது மட்டும் பாயும். ஆனால் கானகத்தின் வெம்மை அனைவரையும் தாக்கக்கூடியது. அனைத்து உயிர்களையும் கொள்ளியாக எரிக்கக் கூடியது. வெயிலின் வெப்பம் தாங்க முடியாமல்,

சினத்தீ மிகுந்து விலங்குகள் உயிராபத்து விளைக்கும் என்பதால், அவன் வேலை விட வெய்யது கானகம். சூரியச் சாணைச் சக்கிரத்தில் கூர்தீட்டப் பட்ட நச்சுப் பற்களோடு பாம்புகள் உலவும் காடு மிகக் கொடியது. திருமாவின் வேல் பகைவரை நேரே தாக்கும். பாம்புகளும், கதம்ப வண்டுகளாம் விஷவண்டுகளும் மறைவிலிருந்தும் காட்டில் தாக்கும் என்பதால் வேலைவிட வெய்யது கானகம். திடுமெனப் பற்றும் காட்டுத்தீ, மின்னல், இடி மழை என முப்படைத் தாக்குதல், மூழ்கடித்துக் கொல்லும் காட்டாறுகள் எனப் பெருகி வரும் துன்பங்கள், அரசனின் வேலைவிட அபாயம் விளைவிப்பவை. வெம்மையான காடோ சார்ந்த வரை மட்டும் சுட்டுப் பொசுக்கும். ஆனால் தலைவியைப் பிரியும் போது ஏற்படும் வேதனை வெப்பம் ஒரே நேரத்தில் தலைவன், தலைவியை, தாயைத் தந்தையை செவிலியை, உறவை, நட்பை பாங்கன், பாங்கியை, உறவுச் சுற்றத்தை ஒரு சேர வாட்டும். திருமாவளவன் வேலின் வெய்யது கானகம். அதனினும் வெம்மையானது வீட்டு அம்மையைப் பிரிவது. எனவே தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல மாட்டேன் என்று தலைவன் கூறுகிறான்.

கட்டாயம் அவனைப் பிரிய மாட்டேன் என்பதற்கு மேலும் ஒரு இனிமையான காரணம் சொல்கிறான் தலைவன். இங்கும் ஒரு அழகிய உவமையைத் தலைவன் சார்பில் நூலாசிரியர் பயன்படுத்துகிறார்.

“ அவன் (திருமாவளவன்)

கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே”

தலைவியின் மென்மையான தோள் , திருமாவளவனின் செங்கோலை விடக் குளிர்மை பொருந்தியது. வெண்கொற்றக் குடைதரும் நிழல் தண்ணியது, ஆனால் பெண் கொற்றக் குடைநிழல் அதைவிட இனிமையானது. நளவெண்பாவில் தமயந்தி எப்படிப் பெண் அரசு ஆனாள் என்று புகழேந்திப் புலவன் பாடியுள்ள ஒரு பாடல் இங்கு இணைத்து பார்க்கத்தக்கது.

“நாற்குணமும் நாற்படையா ஐம்புலனும் நல்அமைச்சா

ஆர்க்கும் சிலம்பே அணிமுரசா - வேற்படையும்

வாளுமே கண்ணா வதன மதிக்குடைக்கீழ்

. ஆளுமே பெண்மை அரசு”

அரசன் வேறு, படைகள் வேறு, அரசன் வேறு, அமைச்சர் வேறு, அரசன் வேறு, குடிகள் வேறு, அரசன் வேறு வருவாய், செல்வம் வேறு, அரசன் வேறு, நட்பினர் வேறு, அரசன் வேறு, பாதுகாப்பு அரசன் வேறு,

“படை, குடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசரு ளேறு” (திருக்குறள் 381)

ஆறு துறைகளும் வேறு, அரசன் வேறு, அரசன் சரியானவனாக இருக்கலாம். ஆனால் அரசு சரியாக இருக்குமெனச் சொல்ல முடியாது. அவன் ஆளுகைக்குக் கீழே உள்ள யாரேனும் ஒருவர் தவறிழைத்தால் செங்கோலாட்சி சிதைந்துவிடும். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் நல்லவன்தான். பொற்கொல்லன் சொன்னான் என்பதற்காக, அதனை அப்படியே ஏற்றுத் தீர்ப்பு வழங்கவில்லை. அரச மாதேவியின் சிலம்பு களவு போயி ருக்கிறது. வழக்கில் தான் வாதி. களவு ,கள்வர் பற்றித் தெரிந்த ஊர்காப்பாளரை அரசன் அழைக்கிறான்.

“ஊர்காப்பாளரைக் கூவி ஈங்கென்
தாழ் பூங்கோதை தன்காற் சிலம்பு
கன்றிய கள்வன் கைய தாகில்
கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கு

எனத் தீர்ப்பும், தண்டனையும் வழங்குகிறான். சாட்சி யார்? காவலன் தேவிக்குரிய சிலம்பினைச் செய்த பெற்கொல்லன். தீர்ப்பு தெளிவாக இருக்கிறது.

“கைப்பற்றிய சிலம்பு
என் மனைவியின் சிலம்பு தானா?
அது எவன் கவர்ந்தானோ
அவன் கையில் இருக்கிறதா?
அவன் கள்வன் தானா?
ஏற்கனவே கள்வன் என்று
அவன் பிடிபட்டிருக்கிறானா?
பிடிபட்ட காரணத்தாலேயே
அவன் கள்வனாய்க் கூட
இருக்கலாம். ஆனால்
அந்தக் கள்வன் தான்
இந்தச் சிலம்பைத் திருடினானா?

என்ற விசாரணைக் கேள்விகளைக் கேட்டு, அவற்றிற்குச் சரியான, தடுமாறாத, குழப்பமில்லாத விடைகளைத் தருகிறானா என ஆராய்ந்து, அவன் கள்வனென்றால், களவுக்குக் கொலைத்தண்டம் நாட்டுச் சட்டம் ஆதலால், கள்வனைக் கொன்று, சிலம்பினைக் கொண்டு வாருங்கள்.” என்றான் செங்கோல் சிறப்பாட்சி செய்யும் அரசன். ஆனால் அவன் அனுப்பிய காவலர்களிடம் தன் வஞ்சகப் பேச்சால் பொற்கொல்லன் கோவலன் கள்வன் எனச் சாதிக்கிறான். சென்ற காவலர்களில் ஒருவன் கோவலனைப் பார்த்து

“இலக்கண முறையில் இருந்தோன்
கொலைப் படு மகனல்லன்”

என்று உண்மை உரைக்கிறான். அதற்குப் பொருள் என்ன? நல்லவனுக்குரிய இலக்கணங்கள் எல்லாம் கோவலன் தோற்றத்திலேயே வெளிப்படுவதால், இவன் இலக்கண முறையில் ‘இருந்தோன்.’ என்கிறான் தெளிவாக. இலக்கண முறையில் இருந்தோன் என்பதற்கு மற்றொரு அழகான பொருளும் உண்டு. நல்லவனுக்குரிய இலக்கணங்கள் உள்ளவன் என்பதால்தான், காவலர்கள் வந்தவுடன் தப்பித்து ஓடாமல் “இருந்தோன்” என்றும் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். பொதுவாகத் திருடர்கள் காவலர்கள் வந்தால் வெருண்டு ஓடித் தப்பிக்கவே முயல்வார்கள். ஆனால் காவலர்களைக் கண்டவுடன் அமைவாகக் கோவலன் இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்துரைக்கிறான் ஊர்காவலன். அவனோடு வந்த ஒரு காவலன் “கல்லாக் களிமகன்” என்ன பொருள்? அவன் காவல் துறைக்குப் புதியவன் (Recruit) என்பதால் ‘கல்லாதவன்’ (கல்லா) . மேலும் அவன் குடித்திருக்கிறான். அதனாலே அக்குடிகாரன்தான் கோவலனை வாளால் வெட்டிக் கொல்கிறான். ஊழ்வினை உறுத்து வந்து ஊட்டும் காலம் ஆதலின், அரசன் பொன் செய் கொல்லன் பேச்சைக் கேட்கிறான்.” ஏன் பொன்செய் கொல்லன்” பொற்கொல்லன் பொன்நகை செய்பவனே தவிர, பொன்னைச் செய்பவன் அல்லன்: பொன் இயற்கைப் படைப்பு : இறைவன் படைப்பு. பொற்கொல்லனால் பொன் செய்ய இயலாது. பிறகு ஏன் “பொன் செய் கொல்லன்”. நகையினைச் செய்வதற்காகப் பொன்னில் செம்பு கலந்து நகைக்கான உலோகத்தைப் பொற்கொல்லன் செய்கின்றான். சங்கம் மருவிய காலத்திலும் பொன் என்ற சொல் பொதுவாக

உலோகம் என்ற பொருளிலேயே வழங்கப்பட்டது. இரும்பை இரும்பொன் என்றும், செம்பைச் 'செம்பொன்' என்றும் அழைப்பது வழக்கம்.

நகை செய்வதற்காகப் பொன் (தங்கம்) னோடு செம்பு கலப்பவன், உண்மையோடு பொய்யையும் கலக்க வாய்ப்பிருக்கிறதே, அவனை, அவன் வாக்குமூலத்தை, சாட்சியத்தை நம்பலாமா என்று ஆராயாது தவற விட்டவன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

“வினைவினை காலம் ஆதலின்
சினையலர் வேம்பன் தேரானாகி”

கொன்று அச்சிலம்பைக் கொணர்க எனத் தீர்ப்பாணை வழங்கி விட்டான். அதனாலேயே கண்ணகி “தேரா” மன்னா, செப்புவது உடையேன் எனத் தன் வழக்கைத் தொடங்குகிறாள். அரசன் செங்கோன்மை தவறியது இரண்டு வகையில், ஒன்று பொற்கொல்லன் பேச்சை அப்படியே நம்பி ஏற்றது, மற்றொன்றுக்கு அவன் நேரடிச் சம்பந்தப்பட்டவன் அல்லன். நேடிரக் காரணன் அவன் ஆளுகைக்குட்பட்ட காவல்துறையில் இருந்த கல்லாக் களிமகனான காவலன். அதனாலேயே நெடுஞ்செழியன்

“பொன்செய் கொல்லன் தன் சொல் கேட்ட
யானோ அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
என்முதல் பிழைத்தது கெடுக என் ஆயுள்”

என்று தீர்ப்பு வழங்கித் தனக்குத்தனே கொலைத் தண்டமும் விதித்துக் கொள்கிறான். இதுதான் செங்கோலின் செப்ப மிகு வடிவம்.

திருமாவளவனும் அத்தகைய செங்கோல் சிறப்புக்குரிய இனியவன். ஆனால் அரசுக்குரிய ஆறு அங்கங்களும் மற்றவர்கள் வகிக்க ஆட்சி செய்பவன். அவன் செங்கோலினும் தலைவியின் மென்தோள் ஏன் இனியது? அரசு வகிக்கக்கூடிய வேறுபட்ட அங்கங்களைப் போலின்றி, தன் தன் உறுப்புகளாகவே பெற்ற இல்லாள்' அவள். நாற்குணம், ஐம்புலன், அணிமுரசாம் சிலம்பு வேற்படை, வாட்படை ஆகிய கண்கள் முதலானவற்றை ஆற்றும் ஆறு துறை செங்கோலாட்சிப் பணிகளைத் அரசின் தனியொருத்தியாகவே

ஆற்றுபவள். எனவே செங்கோலை விடத் தலைவியின் மென்தோள் தண்ணியது என்கிறான் தலைவியைப் பிரிய விரும்பாத் தலைவன்” என்று நிறைவு செய்தார் ஐயா அவர்கள். பெரும் பெரும் உரையாசிரியர்கள் உயர்ந்த உரைகளைப் பட்டினப்பாலைக்கு வழங்கியுள்ளார்கள். அவர்கள் எழுதுகோலினும் பேனாவினும் ஐயா அவர்கள் ‘நா’ இனியது என்ற உணர்வே வகுப்பில் எங்களுக்குள் எழுந்தது.

“ஐயா, ஒரு ஐயம்” என்றேன்? “ஐயா என்ன?” என்றார். “பட்டினப்பாலை ஓர் அகத்திணை நூல். முழுக்கப் புறம் பற்றிய செய்திகளே அதிகம் பேசப்படுகின்றன. வீரவாள் உறங்கும் உரையில் ஈரமலர்களை இட்டு நிரப்பிதைப் போல இருக்கிறது. முழுக்கவே அகத்திணையில் சேர்க்க முடியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“அகம் என்றால் என்ன என்பதற்கு, உச்சிமேல் புலவர் கொள்ளும், எச்சிலும் நறுந்தமிழ் நுகரும் நச்சினார்கினியர், தொல்காப்பியர் அகத்திணையிலுக்கு உரையெழுதும் போது, அகத்திற்கான ஓர் அழகிய வரையறை சொல்கிறார்.

“ஓத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுங் காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், ஈங்கு இவ்வாறு, இருந்தது என யாண்டும் கூறப்படாததாய், முற்றிலும் உள்ளத்து உணர்வே நிகழ்வது ஒன்றாகவின் அகம்”

என்கிறார். தமிழர் பண்பாட்டின் வியக்கத் தகுந்த கூறுகள், இந்த வரையறையில் இடம் பெற்றுள்ளன. முதலாவது, ஒருவனுக்கு, ஒருத்தி என்ற வரையறை. பலதார மணம், பிறன்மனை நயத்தல் ஆகிய பிறழ் நெறி இந்த மண்ணின் பண்பாட்டுக்குப் புறம்பானவை. களவியல், கற்பியல் ஆகியவற்றுக்குச் சமூக அங்கீகாரம், அகத்துறை வழங்கும் இன்பம் சமய நூல்கள் குறிப்பதைப் போலச் சிற்றின்பம் அன்று பேரின்பம் என்பதாகும். தேர்தலில் தனக்குப் பிடித்தவர்களைத் தேர்வு செய்வது சனநாயக உரிமை. தமிழ் அகத்திணையில் பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்கும் இருந்தது. யார் வற்புறுத்தலும், இன்றித் தமக்குப் பிடித்தவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை மனநாயக உரிமை.

“மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையினும்
சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப் பெறாஅர்”

என்ற தொல்காப்பிய அகவிலக்கணம் நாகரிக வாழ்வின் உச்சமாகும். அகப்பாடல்களில் தலைவன், தலைவி, பாங்கன், தோழி நற்றாய், செவிலித்தாய் எனப் பொதுப்படப் பேசப்படும் அன்றி, இன்னார் என்று பெயர் சுட்டக் கூடாது என்பது அகத்திணை விதி. நச்சினார்க்கினியர் அகவிளக்கத்திலும், ஒருவன், ஒருத்தி என்று குறித்தாரே அன்றி, பெயர் சுட்டவில்லை என்பதை கவனிக்க வேண்டும். பெயர் சுட்டினால் விதிமீறல். அவ்வகைப் பாடல் புறத்திணையில் வகைப்படுத்தப்படும். அந்தரங்கம், பகிரங்கம் ஆகக் கூடாது என்பது உயர்ந்த ஒழுகலாறு ஆகும். தலைவனும், தலைவியும் காட்சி, ஐயம், தேறல், தெளிவு, இடந்தலைப்பாடு எனத் தாமே கூடுவார்களே தவிர, வேறுவகைக் கூட்டுவிக்கும் உறவு தமிழர் அக வாழ்வில் இல்லை. தலைவனும், தலைவியும் என்றாரே தவிர, அவர்கள் பெயர் சுட்டப்படவில்லை. முற்றிலும் உள்ளத்து உணர்வே வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அகவிலக்கியங்களில் மலரினும் மெல்லிய உள்ளுணர்வுகளே பேசப்படும். நாகரிக எல்லை கடந்த வருணனைகள் இடம் பெறாது. பட்டினப்பாலையிலும் பாலைத் திணைக்குரிய பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமும் தழுவி, ஓர் அகச் செய்தி மட்டுமே தலைவன் கூற்றாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. சின்னஞ்சிறு அகல்விளக்கு, ஏற்றி வைக்கப்பட்டுள்ள அறை முழுவதையும் வெளிச்சத்தால் நிரப்புவது போல, அத்துணை புறச் செய்திகளையும் புறங்கண்டு நம் மனதில் அகவொளி நிரம்பி வழியச் செய்கிறது பட்டினப் பாலை.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் பற்றிய விரிவான செய்திகள், ஆளும் அரசன் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள், மக்கள் வாழ்வு, வழிபாடு, அயல்நாட்டார் தொடர்பு, ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வணிகம், வணிகர் வாழ்வு, ஊர்வனம் உள்ளிட்டவற்றோடு செம்மை மிகுந்த ஆட்சி பற்றியும் விரிவாக நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எவ்வளவு மதிப்பு மிகுந்த, வாழ்வாங்கு வாழத் தகுந்த நகரம், காவிரிப்பூம்பட்டினமே கிடைக்கும் என்றாலும், பிரியத்திற்குரிய தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து வர மாட்டேன் என்கிறான். தலைவன். எதனைத் துச்சமெனக் கருதி, உச்ச மென எதனைத் தெரிவு செய்கிறான் என்பதை அழுத்தம் திருத்தமாக உணர்த்துவதற்கே, புறச் செய்திகள் மிகையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஒரு வட்டத்தில் பல விட்டங்கள் இருக்கலாம். ஆரங்கள் அதிகம் இருக்கலாம். ஆனாலும் வட்டத்தின் மையப் புள்ளிதான் முக்கியம்.

வட்டம் முழுமையடையக் காரணம் மையப்புள்ளிதான் என்பது காம்ப்ஸுக்குத் தெரியும்.

காம்ப்ஸின் நிலைக்கால் மையப்புள்ளியில் உறுதியாய் நிற்க, சற்றே விலகிய இன்னொரு கால்தான் வட்டத்தை முழுமையாக வரையும், நிலைக்கால் தான் தலைவி, மற்றகால் சம்பாத்தியத்துக்காக விலகினாலும், நிலைக்காலான தலைவியைத் தான் வட்டமிடும். அந்தக்கால் தான் தலைவன். சற்று விலகல் இருக்கலாமே, தவிர, நிரந்தரமான பிரிவு என்பது இல்லை. அப்படிப் பிரிந்தால் இல்லற வாழ்வு வட்டமே இல்லை. பட்டினப்பாலைத் தலைவனும் அச்ச அசலாக அப்படிதான். வட்டத்தின் மையப்புள்ளியில் இணையும் விட்டங்களாக, ஆரங்களாகத் தான், பட்டினப்பாலையின் புறச்செய்திகள். மையப்புள்ளியாக அகத்துறையின் உரிப்பொருளான பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமும். ஆரமும், விட்டமும் அளவில் பெரியவை. புள்ளி சிறியதுதான். ஆனால் அதுவே ஆதாரம்.” என்றார் ஐயா. “ஐயோ இவர் அழியா அறிவுடையார்” என எங்கள் மனம் கம்பவரியைக் கடன்வாங்கி ஒரே குரலில் ஒலித்தது.

இதனை இப்பொழுது எழுதுகையில் இரண்டு செய்திகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. முதலாவது ஐயா ஆர் ஆர் அவர்களே வேலூர் வெங்கடேஸ்வரா பள்ளியில் ஒரு கோடையில் ஆற்றிய தொடர் சொற்பொழிவில் கேட்டது. “இரும்புப் பெட்டி அஜீரணம் அடையக்கூடிய அளவு செல்வத்தை, நகைகளைச் சேர்த்து வைத்திருக்கின்றான் கஞ்சன் ஒருவன். அவன் மனைவியோ ஆண்டு பலவாக ஓர் ஆசையை வற்புறுத்தி வந்தாள். அந்த ஆசை ஆக்ரா சென்று, தாஜ்மஹாலைப் பார்த்து வரவேண்டும் என்பதாகும். வீட்டவளின் நாட்டம் நாளடைவில் நச்சரிப்பாகியது. தட்டிக்கழிக்க முடியாமல், அந்தச் செட்டியார் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு ஆக்ராவுக்குப் பயணமானார். உலகில் ஒரு கணவனின் உச்சபட்ச அன்பின் வெளிப்பாடு தாஜ்மஹால். அதுவும் 14 குழந்தைகளின் தாய் மீது, இறப்புக்குப் பிறகும் தொடரும். காதலின் நினைவுச் சின்னம் ஓர் உலக அதிசயம் ஆனதில் வியப்பில்லை. அத்தகைய தாஜ்மஹாலின் கலை நுணுக்கப் பேரழகு தெய்வீக தரிசனப் புளகம் தரவல்லது. செட்டியாரின் மனைவி கண்களில் தாகத்தைத் தேக்கிக் கணவருடன் ஆக்ராவில்

இறங்கினார். அன்றைக்கு முழுநிலாப் பெளர்ணமி. ஆக்ரா, நிலா ஒளியால் ஊராட்சியால் எழுப்பப்பட்ட சலவைக்கல் அரங்கம்போலக் காட்சி அளித்தது. செட்டியாரும், அவர் மனைவியும், ஆட்டோவில் ஏறித் தாஜ்மஹாலை நோக்கிக் சென்றார்கள். ஷாஜஹானின் பளிங்குக் கனவு அந்த அம்மையாரின் கண்களில் நனவாகத் தொடங்கியது. ஆட்டோ தாஜ்மஹாலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆட்டோ கண்ணாடி வழியாகவே இவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கிறதே நேரில் பார்த்தால் எவ்வளவு பரவசமாக இருக்கும். இந்த எண்ணத்திலேயே தாஜ்மஹால் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டே பருகிக் கொண்டே செட்டியாரின் மனைவி பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் செட்டியார் பெளர்ணமி நிலவைப் பார்க்கவில்லை. அதன் பளிங்கு ஒளி மழையைப் பார்க்கவில்லை. சித்திரச் சிறப்பு வாய்ந்த, ஷாஜஹான் கண்ணீர்ச் சொட்டுப் போலக் காட்சி அளிக்கும் தாஜ்மஹாலைப் பார்க்கவில்லை. தாஜ்மஹால் முன்னே அமைந்திருக்கும் வண்ணவண்ண நீர்நறுத் தடாகங்களைப் பார்க்க வில்லை. பக்கத்தில், பரவசத்தில், பெளர்ணமி ஒளிக்கதிர்கள் தாஜ்மஹாலின் மேல்பட்டு ஒரு மெர்க்குரி ஃ போக்கஸ் விளக்குப் போல், கண்ணாடிக் கன்னத்தில் ஒளிக்கதிர்கள்ப்பட்டு பளபளக்கும் தன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. இவை எதுவுமே செட்டியாரின் கண்ணில் படவில்லை. செட்டியார் ஆட்டோவின் மீட்டரையே பார்த்துக் கொண்டார். பணத்தைத் தாண்டி எதையும் அவர் பார்க்கவில்லை. பொருட்படுத்தவில்லை. மனைவியை மதிக்கவில்லை. அவள் மகிழ்ச்சி பற்றி அவருக்கு அக்கறையில்லை.

ஆனால் பட்டினப்பாலைத் தலைவனுக்குச் “செல்வம் கொழிக்கும் காவிப்பூம்பட்டினமே கிடைக்கும் மென்றாலும், அதனைப் பெற, அவளைப் பிரிந்து வர மாட்டான்” எனப் பிரகடனப்படுத்துகிறான். இரும்புப் பெட்டியின் முயக்கத்தை விட, தலைவிபால் உள்ள மயக்கத்தையே பெரிதெனக் கருதுகிறான். தலைவனின் அன்பினை எந்தத் தராசாலும் எடைபோட்டு விட முடியாது.

இரண்டாம் செய்தி கவியரசு கண்ணதாசன் பற்றியது:

கவியரசு கண்ணதாசன் “மீன் விற்கும் சந்தையிலே விண் மீன்களை விற்றவர். தான் ‘தண்ணியிலே’ மூழ்கினாலும்

தமிழைக் கரையேற்றியவர். அவர் ஆலயமணி என்ற திரைப்படத்துக்காகக் காதலன் பாடுவதாகப் பாடிய பாடல் மேற்கருத்தை உறுதி செய்கிறது.

“பொன்னை விரும்பும்

பூமியிலே

என்னை விரும்பும்

ஒருயிரே

புதையல் தேடி

அலையும் உலகில்

இதயம் தேடும்

என்னுயிரே”

என்பது அந்தப் பாடல் LOVE AT FIRST SIGHT “என்பதே பாசக் காதல் தேசப் பழமொழி. அது உண்மைக் காதல் “LOVE AT PURSE SIGHT” என்பது பொய்மைக் காதல்.

“ஒரு பெண் பணத்துக்காகத் தன்னை விற்பதால்

அது விபச்சாரமாம்

ஒரு ஆண் பணத்திற்காகத் தன்னை விற்பதால்

அது திருமணமா?”

என்று கவிக்கோ எழுதுகோலால் சமுத்தின் மீது காரி உமிழ்கிறார். இலஞ்சம் பெற்று வழங்கப்பட்ட சான்றிதழில் தமிழ்நாடு அரசுக் கோபுர முத்திரை, அவசரத்தில் சாய்வான நிலையில் விழுந்து விடுகிறது. ஆமாம் அது ‘பைசா’ நகரத்தின் சாய்ந்த கோபுரம் அல்லவா. வெளிநாட்டில் அது அதிசயம், நம் நாட்டில் அது சகஜம். எத்துணைக் குடும்பக் கோவில் கோபுரங்கள் எல்லாம் பைசா வினால் சாய்ந்திருக்கின்றன என்பது யதார்த்தம். பட்டினப்பாலையை ஊடாக வைத்து ஐயா ஆர்ஆர் அவர்கள் வகுப்பிலும், பொதுவெளியில் கூட்டத்திலும் நமக்குச் சொன்னவற்றை இல்லற இலக்கணச் சூத்திரம் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

இயல்-8

1982இல் பாரதியார் நூற்றாண்டு விழா உலகெங்கும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. வாணியம்பாடி பாரதிமன்றம், தொழிற்சங்கத் தலைவர், வேர்வை சிந்தும் தொழிலாளர்கள் கண்ணீரைப் பத்துவிரல் கைக்குட்டையால் தொட்டுத்துடைத்த, சிந்தனைச் சுரபி ஐயா அ. வெங்கடேசன் அவர்கள் தலைமையில், கவிக்கோ அண்ணன் வழிகாட்டலில் மூன்று நாள் விழாவாகப் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவைக் கொண்டாடியது. முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் இரண்டாம் நாள் மாலை கவியரங்க நிகழ்வுக்கு தலைமை தாங்க இசைவளித்திருந்தார். நிறைவு நாள் பட்டிமன்றத்துக்குத் தலைமை தாங்க ஐயா ஆர்.ஆர். அவர்கள் ஒப்புதல் தெரிவித்து, ஒரு பிரம்மாண்டமான, சுவையான பட்டி மண்டபத்தைச் செந்தமிழ்ப் பந்தி வைத்துச் சிறப்புற வழங்கினார்கள். நீதியரசர் மு.மு. இஸ்மாயில், பொதுவுடைமையாளர் தா பாண்டியன், கவிஞர் சிற்பி, கவிஞர் தமிழன்பன், கவிஞர் அறிவுமதி, சிலம்பொலி செல்லப்பனார், எழுத்தாளர் பாலகுமாரன், நாடகாசிரியர் ஞானி, பேராசிரியர். அ.ச. ஞானசம்பந்தன், பேராசிரியர். சத்தியசீலன், பேராசிரியர். அ.வ. இராசகோபாலன், பேராசிரியர். சரஸ்வதி இராமநாதன், பேராசிரியர். இளம்பிறை மணிமாறன், பேராசிரியர். சாலமன் பாப்பையா, பேராசிரியர். பெரும்புலவர் நமச்சிவாயம், பேராசிரியர். தமிழ்க்குடிமகன், போன்ற சான்றோர்கள் நிறைந்த அவையில் அந்த வரலாறு படைத்த பட்டிமன்றத்தை ஆசான் ஐயா அவர்கள் நடத்தினார்கள். தொடக்கவுரையும், தீர்ப்புரையும்

காற்றிலும் நிற்கும் வெல்வெட்டுச் சொற்களால் ஆன கல்வெட்டாகும்.

தொடக்கவுரையில் “பாரதியையைப் போல நாட்டை நேசித்தவர் யாருமில்லை. பெற்ற பெயர் மறைய, உழைத்துச் சம்பாதித்துப் பெற்ற பெயரோ விளங்கி ஒளிரும். கரம்சந்த் காந்தி மறைந்தார். ஆனால் மகாத்மா மறையவில்லை. நேரு மறைந்தார் ஆசியாவின் ஜோதி அணையவில்லை. அண்ணாதுரை மறைந்தார் அண்ணாவை மறக்க முடியவில்லை. மறைக்கவும் முடியவில்லை. சுப்பிரமணியன் பெயர் மறைந்தது. பட்டப்பெயர் பாரதியே நிலைத்தது. எட்டயபுரத்தான் பட்டயப் பெயரான பாரதியை மாற்றிக்கொள்ளாமல் ஏற்றுக் கொண்டமைக்கு இரண்டு காரணங்கள், ஒன்று நாட்டின் மீது திருந்த பக்தி. பாரதம் என்பது தேசத்தின் பெயர். தேசமே பாரதிக்குத் தெய்வம் ஆகி விட்டதால், மண்பெயரையே தன் பெயராகத் தாங்கினான். ஆண் பெயரான சுப்பிரமணியனைத் துறந்து பெண் பெயரான பாரதியை ஏற்றமைக்குக் காரணம் மண் விடுதலையைப் போல் பெண் விடுதலையை அவன் நேசித்ததே.

ஐந்து பூதங்களில் ஈர்ப்பு சக்தி உள்ளது மண்மட்டும். வெற்றிடத்தை (ஆகாயம்) மண் கொண்டு மூடலாம். நெருப்பை மண்ணால் அணைக்கலாம். மண்ணிலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் நீரை மண்கொண்டு புதைக்கலாம். வாயுகள் மண்ணுக்கு கட்டுப்பட்டுப் புதையுண்டு இருக்கின்றன. ஆனால், எதையும் வைத்து மண்ணை மூடமுடியாது.

எல்லோரும் மண்ணுள் புதைவார். மண்ணைப் புதைக்க முடியாது. கருவறையும் அதுதான்; கல்லறையும், அதுதான். முதற்பொருள், உரிப்பொருள், கருப்பொருள், என்ற திணைப் பொருட் பாகுபாட்டில், தெய்வம், உணாவே, மா, மரம், புள், பறை, என்ற கருப்பொருளில் தெய்வத்தைக் கூட மூன்றாம் நிலையில் வைக்கும் தொல்காப்பியர், நிலத்தை முதற் பொருளாக (நிலமும் பொழுதும்) முதல் நிலையில் வைத்து இலக்கணம் வகுத்திருப்பதை எண்ண வேண்டும். “பெற்ற தாயும், பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானினும் நனி சிறந்தனவே “ என்பது பாரதி வாக்கு. இதற்குப் பொருள் பெற்ற தாயும், பிறந்த பொன்னாடும், நல்ல தவம் செய்ததால் மட்டும் எய்தும், சொர்க்கத்திலும் சிறந்தவை. அப்படிப் பொருள் கொள்ளல் சிறப்பு. அதனை விடச் சிறந்த

மற்றொரு பொருள் உண்டு அப்பாடலுக்குச் சொர்க்கம் கண் காணாதது. அது எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. சொர்க்கம் அவரவர் செய்த நல்வினை காரணமாக இறைவன் அருளால் வழங்கப்படக் கூடியது. சொர்க்கம் அடைய இறந்தாக வேண்டும். எந்தச் சொந்த முயற்சியும் இன்றி எல்லோருக்கும் கிடைக்கக் கூடியது மண்ணகமாம் நாம் பிறந்த பொன்னாடு.

“ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்-உயர்
ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தின ராயின்
வேதிய ராயினும் ஒன்றே-அன்றி
வேறு குலத்தவ ராயினும் ஒன்றே”

என்கிறான் பாரதி. எந்தச் சாதியினர் ஆனால் என்ன? எந்த மதத்தவர் ஆனால் என்ன? இந்நாட்டில் பிறப்பதே “உயர் ஜென்மம்” என்கிறான் பாரதி. அன்னையும், பிதாவும் முன்னறி தெய்வம். எனவே தெய்வங்களையே பெற்றெடுத்த பெருமைக்குரியது பிறந்த பொன்னாடு. வானத்தில், சொர்க்கம் தனி, தெய்வம் தனி, மண்ணில் நமக்குச் சொர்க்கம் கிடைத்துவிடுகிறது.’ தாயின் பாதத்திற்குக் கீழே சொர்க்கம் இருக்கிறது’ என்பது நபிகளார் நவின்ற வார்த்தை. தந்தையர், தாயர் என்ற தெய்வங்களும் கிடைத்துவிடுகின்றனர். தந்தையைப் பெற்றவளும் தாய்தான். ஆனால் பெற்றவளாம் தெய்வத்தையே பெற்றெடுப்பது மண்தான். தாயும் 10 மாதம்தான் சுமக்கிறாள். ஆனால் அவளையும் சேர்த்து அதிகம் சுமப்பது தேசந்தான். அனைத்து உறவுகளும் இறந்தபின்னர் பிணம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளி, உதறிக் கைவிட்டாலும், பிணத்தையும் தன் கர்ப்பத்தில் ஏந்தித் தாங்குவது மண்தான். மண் என்ற கண்கண்ட தெய்வத்திற்குள்தான் எல்லோரும் அடங்கிப் போகிறார்கள். எனவே பாரதி வரிக்குச் சொர்க்கத்தைத் தாங்கியுள்ள, தெய்வங்கள் இருப்பிடம் என்று சொல்லக்கூடிய, தவம் செய்தே எய்தக் கூடிய வானத்தை விட, பெற்றதாயையும் பெற்றெடுத்த பொன்னா டே சிறந்தது என்று சொன்னால்தான் சிறப்பு.

மண்ணும் நாடும் தெய்வம் என்ற புதிய மார்க்கத்தைப் பின்பற்றக் கூடிய தேசபக்தன் பாரதி. அதனாலேயே அவன் ஒரு புரட்சி செய்கிறான். தூங்காத தெய்வத்துக்குப் பாவனையால் அது தூங்குவதாகக் கருதித் துயில் எழுப்பும் வகையில்

சுப்ரபாதம் பாடுகிறார்கள். ஆனால் பாரதி தேசத்தையோ தெய்வமாகக் கருதி, சுப்ரபாதத்தைத் தமிழ்ப்படுத்தி “பாரத மாதா திருப்பள்ளி எழுச்சி” பாடுகின்றான். தமிழிசையின் பல வடிவங்களில் கும்மி, சிந்து, காவடிச்சிந்து, எனப் பலவகை இசைப்பாடல்களைப் பரிட்சார்த்தமாகப் பாடிய பாரதி, கண்ணம்மா எனக் கண்ணனையே குழந்தையாகப் பாடிய பாரதி, தாலாட்டுப்பாடல் மட்டும் பாடவே இல்லை. அச்சமும், பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமதியும் கொண்டு, நாட்டு மக்கள் ஏற்கனவே விழிப்புணர்ச்சியும், எழுச்சியும் இன்றித் தூங்குகையில் தாலாட்டுப் பாடத் தேவையில்லை என்று முடிவெடுத்திருக்க வேண்டும். நாட்டைத் துயிலில் இருந்து எழுப்ப வேண்டும் என்பதாலேயே, திருப்பள்ளி எழுச்சி நாட்டிற்காகப் பாடுகிறான் பாரதி. கடவுளின் 10 உறுப்புக்களைப் பாராட்டிக் கவி பாடும் புலவரிடையே, பாரத மாதா திருத்தசாங்கம் “பாடும் பாட்டுப் புரட்சியைப் பாரதி மேற்கொள்கிறான்.

தமிழையும், தமிழரையும் பற்றிச் சற்றுத் தூக்கலாகப் பேசினால், எழுதினால் அவர்களை நாட்டு விரோதி என்று பார்க்கும் பார்வை தவறு. மாநிலங்கள் வலிமையாக இருந்தால்தான் நாடு வலிமையாக இருக்கும். இதற்கொரு அழகிய சூத்திரத்தைத் தந்தவன் பாரதி.

“வாழிய செந்தமிழ் வாழ்க நற்றமிழர்
வாழிய பாரத மணித்திருநாடு”

செந்தமிழ் வாழ வேண்டும். நல்ல தமிழர் வாழ வேண்டும். இவை யிரண்டும் நடந்தால் பாரத மணித் திருநாடு வாழும். தமிழுக்குச் செந்தமிழ் என்றும், தமிழர்க்கு நற்றமிழர் என்றும் முன்னடை கொடுத்துள்ளதும், பாரதத்துக் மணித்திருநாடு எனப் பின்னடை கொடுத்திருப்பதையும் கவனிக்கும் போது ஒரு உண்மை புலப்படுகிறது. தமிழும், தமிழரும் முன்னரே இருப்பது உண்மை, “என்றுமுள தென்றமிழ்” என்பது கம்பன் வாக்கு. ஆனால் இந்தியா (பாரதம்) என்றொரு நாடு. காஷ்மீர் முதல் கன்னியாகுமரி வரை ஒரே நாடாக இருந்ததில்லை. விடுதலைக்குப் பின்தான், 1947 ஆகஸ்ட் 15க்கு பின்னர்தான் அது ஒரே ஆட்சிக்குட்பட்ட ஒரே நாடாக ஆகியிருக்கிறது. தமிழ்நாடு போலப் பல மாநில மணிகள் கோர்த்த ஓர் ஆரமானது பிந்தைய வரலாற்று நிகழ்வு. ஆதலால் ‘பாரத மணி’த் திருநாடு என்கிறான்

பாரதி. “ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு நமக்கு ஒற்றுமை நீங்கிடில் (வடநாடு, தென்னாடு என்றில்லை) அனைவருக்கும் தாழ்வு. நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும். இந்த, ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கேது வேண்டும்” என்று அதனாலேயே உறுதிப்படுத்துகிறான்.

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க அந்தப் பட்டி மண்டபத்தில் ஐயா அவர்கள் வழங்கிய தீர்ப்புரை ஒன்றை மணி நேரம் நீடித்தது. பட்டிமண்டபத் தலைப்பு மகாகவி பாரதியார் பாடல்களில் பெரிதும் விஞ்சியிருப்பது பக்தியா? சீர்திருத்தமா?

தீர்ப்புரையில் ஐயா பகிர்ந்தளித்த செய்திகள் செந்தமிழில் பரிமாறப்பட்ட சிந்தனைப் பந்தி. பரிமாறப் பரிமாறப் பசியாற்றாமல் பசியேற்றிய அறிவு விருந்து.

“பாரதியின் பாடல்களிலும், கட்டுரைகளிலும் கூட இருவகைப் பக்திகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒன்று தெய்வபக்தி மற்றது தேசபக்தி. சீர்திருத்தம் ஒருவகையில் பக்தி தான். அது பிரபக்தி. பிரபத்தியாவது மக்களுக்கு ஆற்றப்படும் தொண்டுகள் சார்ந்தது.

தெய்வபக்தியைப் பொருத்த அளவில் அவன் அடிப்படையில் சக்திதாசன். பாவத்தில் கண்ணதாசன். ஞானம் பாடி என்று அழைக்கத் தக்க சித்தன் அவன். அதனாலேயே காளையின் சீற்றத்தைச் சக்தி தரிசனமாகப் பார்க்கிறான்.

“கூலத்தையும், மலத்தையும் வணங்குவாம்”

எனச் சித்தன் பார்வையை வெளிப்படுத்துகிறான். காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலாவின் கரிய நிறத்தையும், பார்க்கும் மரத்திலெல்லாம் நந்தலாலாவின் பச்சை நிறத்தையும் தரிசிக்கின்றான். தாவரங்கள், விலங்குகள் (பறவைகள்) மட்டுமல்ல படைப்பினங்கள் ஆகியவற்றைத் தரிசிக்கிறான். மனிதர்கள் படைப்பின் மகுடங்கள். அதனால்தான் நந்தலாலா கீதத்தைக் கேட்கும், ஒலிகளில் மனித மொழிகளில் பாரதி கேட்கிறான். ஸ்பரிசு மோட்சத்தின் பேரானந்த உச்சத்தை

“தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா நின்னைத் தீண்டு மின்பம் தோன்றுதையே நந்தலாலா”

எனக் கூக்குரலிட்டு இசைக்கின்றான். கிராமங்களில் தீக்குழி இறங்குவதைப் பூக்குழி இறங்குதல் என்றுதான்

கூறுகின்றார்கள். தீண்டாமையே இன்பம் என்ற ஒரு சமூகத்தில் தெய்வத்தைத் தீண்டும் இன்பத்தை, தெய்வப்படைப்பாம் பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான நெருப்பைத் தீண்டுதலில் பக்தி பழுத்தவன் உணர்ந்து விடமுடியும். தீண்ட முடியாத நெருப்பையே தீண்டலாம் என்கிறான். ஐம்பூதங்களில் மண்ணும், மண்ணும் உரசினால் தீ வரும். காற்றும் காற்றும் உரசினால் நெருப்பு வரும். நீரும் நீரும் உரசினால் நெருப்பு வரும். வெளியும், வெளியும் உரசினால் நெருப்பு வரும். இது அறிவியலால் நிரூபிக்கப்பட்ட உண்மை. ஆனால் நெருப்போடு நெருப்பு உரசினால் நெருப்பு வருமா? அப்படி வந்தால் பிரித்தறிய முடியுமா? நெருப்பைத்தான் கவிழ்க்க முடியாது. கவிழ்த்தாலும் மேல் நோக்கியே எரியும் அக்கினி, அறக்கருணை வெளிச்சமும் மறக்கருணை வெப்பமும் வாய்ந்ததே இறைவனாம் சோதி.

சிறுதெய்வங்கள், பெருந்தெய்வங்கள், இயேசுபிரான், அல்லா என எல்லாத் தெய்வங்களையும் வேறுபாடு, மாறுபாடு இன்றிப் பாடும் பாரதி

“ஆத்திச்சூடி இளம்பிறை அணிந்து
மோனத் திருக்கும் முழுவெண் மேனியான்
கருநிறங் கொண்டு பாற்கடல் மிசை கிடப்போன்
மகமது நபிக்கு மறையருள் புரிந்தோன்
ஏசுவின் தந்தை எனப்பல மதத்தினர்
உருவகத்தாலே உணர்ந்தும் உணராது
பலவகையாகப் பரவிடும் பரம்பொருள்
ஒன்றே அதன் நிலை ஒளியுறும் அறிவாம்
அதன்நிலை கண்டார் அல்லலை அகற்றினார்
அதனருள் வாழ்த்தி அமரவாழ்வு எய்துவோம்”

என்கிறான். பரம்பொருள் ஒன்றே தான். அதன் நிலை ஒளி. பிறகு ஏன் பலவகையாக உரு, அரு, அருவுரு என்று இறைவன் வழங்கப்படுவது ஏன்? வெண்ணிற ஒளி எந்நிறப் பொருள் மீது பட்டாலும், நிழல் கருப்புதான். ஒளிக்கு நிழல் கிடையாது. படைப்புகள் இறைவனின் சாயல்தான். படைப்புகளில் வெண்மை உண்டு கருப்பு உண்டு. பாரதி மற்றோரிடத்தில் இருளைக் கூட இருள் என்று கடிந்துரைக்காமல் “சிறிது வெளிச்சம்” என்கிறான். ஏழு வண்ணங்களும், ஒளிக்கதிருக்குள் அடக்கம் என்று அறிவியல் சொல்கிறது. ஒரு புறம் முப்பட்டைக் கண்ணாடி (PRISM)

வழியாக ஊடுருவவும் உருவும் ஒளிக்கதிர் ஏழு வண்ணமாய்ப் பார்வைக்குட்படும். முப்பட்டைக் கண்ணாடியின் எதிர்ப்புறம் நின்று பார்த்தால், ஏழு வண்ணக் கதிர்கள் உள்நுழைந்து ஒன்றாக வெளிப்படுதலைப் பார்க்க முடிகிறது. இறை ஒன்று என்பது உறுதி. ஊற்றுநீர், கிணற்று நீர், ஆற்றுநீர், குளத்து நீர், குட்டைநீர், ஏரிநீர், கண்மாய்நீர் எனச் சேரும் இடத்தால் நீரும் வெவ்வேறு பெயர் பெறுகிறதே தவிர, நீர் ஒன்றுதான். மூலம் மழை நீர்தான். பரம்பொருள் ஒன்று என்று சொல்வது உறுதியாகச் சொல்வது ஒளியுறும் அறிவுதான். அதனாலேயே மிக வெளிப்படையாகப் பாரதி

“ஆயிரம் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேடி
அலையும் அறிவிலிகள்-பல்
லாயிரம் வேதம் அறிவு
ஒன்றே தெய்வம்முண்
டாமெனல் கேளீரோ?”

என்கின்றான். பல்லாயிரம் வேதங்கள் சொல்லும் செய்தி ஒன்றே தெய்வம் என்பதாகும். பல்லாயிரம் வேதங்கள் வழி புலப்படுத்தப்படும் அறிவு சொல்வது ஒன்றே தெய்வம் என்பதாகும். அந்த அறிவாவது என்ன? ஒன்றென்றிரு, தெய்வம் உண்டென்றிரு என்பதாகும். அந்த அறிவு ஒன்றே தெய்வமாகும் என இரண்டாகப் பகுத்தும் உணரலாம்.

“தெய்வம் பலபலச் சொல்லி பகைத்
தீயை வளர்ப்பவர் மூடர்
உய்வ தனைத்திலும் ஒன்றாய் எங்கும்
ஓர் பொருளானது தெய்வம்”

என மிகத் தெளிவுபட உரைக்கிறான் பாரதி. சாதி, சமயச் சிமிழுக்குள் பாரதியை அடைக்கக் கூடாது. வேண்டுமானால் அவன் தமிழுக்குள் அடங்குவான். தமிழை, தெய்வத்தைப் போல, எந்தக் குறுகிய வட்டத்திற்குள்ளும் அடக்க முடியாது. அவனை. ஆதலால் தமிழுக்குள் அவனை அடக்கலாம். அது சகலரையும் கட்டிப்போடும் சகாதேவக் கயிறு போன்றது. இரண்டற்ற நிலை அது. அங்கு நீயுமில்லை, அவனும் (இறைவன்) இல்லை. தத்துவ மணி என்று அதனைப் பாரதி தன் கட்டுரை ஒன்றில் விளக்குகின்றான்.

அடுத்துப் பாரதியாரின் தேசபக்தி பற்றிப் பார்க்கலாம். தேசத்தையே தெய்வமாகப் பார்த்தவன் பாரதி என்பதைத்

தொடக்கவுரையில் குறிப்பிட்டேன். தேசபக்தன் வீர வாஞ்சிநாதன் திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர், ஆஷ்துரையைச் சுட்டுக்கொண்டு, பின் தன்னையும் சுட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்ட மணியாச்சி இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் பாரதி செல்கிறான். நடைமேடையில் நடந்த பாரதி, திடுமெனத் தரையில் விழுந்து உருண்டு புரள்கிறான். “வீர வாஞ்சியன் நடந்த பூமி. அவன் புகழுடல் கிடந்த நிலம். தேசத் தெய்வக் கோவில் இது. எனவே அங்கப் பிரதட்சணம் செய்கிறேன். இந்தப் புனித மண்ணின் புழுதியையும் திருநீறு எனப் பூசுகிறேன். விபூதியாகப் பூசிக்கிறேன் என்று திருமண்ணைத் தீருநீறாக்குகிறான். வங்கக் கவிஞர் பக்கிம் சட்டர்ஜியின் ‘வந்தே மாதரம்’ பாடலைத் தமிழில் பெயர்த்துப் பக்திபூர்வமாக,

“வந்தேமாதரம் என்போம்-இம்மாநிலத்
தாயை வணங்குதும் என்போம்” என்கிறார்.

வணக்கத்திற்குரியது பாரதநாடு என்பதைக் கம்பீரமாகப் பாடத் தொடங்குகின்றான். எல்லாத் தெய்வங்களையும் பாடிய பாரதி, இராமன் பாட்டுப் பாடவில்லை. பாரதியின் முப்பெரும் பாடல்கள் முறையே குயில்பாட்டு, கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் ஆகும். “இராமன் பாட்டு ‘பாரதி எழுதவில்லை ஏன்? ஏற்கனவே இந்தியர்கள் அடிமைப்பட்டு ஆங்கிலேயரிடம் நாட்டை இழந்து விட்டார்கள். அவர்களிடத்தில் அந்த வேளையில் இராமனை நினைவுபடுத்துதல் பொருத்தமற்றது. ஏனென்றால், இராமன் தனக்குரிமைபட்ட கோசல நாட்டையே விட்டுக்கொடுத்து விட்டு, நாடு நீங்கிக் காடேகி விட்டான். உள்ளபடியே நாடிழந்த இந்தியர்களுக்கு நாட்டை மீட்பதைப் பற்றிய உணர்வைத்தான் எழுப்ப வேண்டும் என்று எண்ணியதால் இராமன் பாட்டை எழுதாமல் கண்ணன் பாட்டினை எழுதுகிறான். பாரத மாதாவாகப் பாஞ்சாலியை உருவகித்துப் பாரத தேச விடுதலைக்காகக் கண்ட காவியமாகப் பாஞ்சாலி சபதம் பாடுகின்றான். பாஞ்சாலியின் மானம் காக்கக் கிருஷ்ணன் (கண்ணன்) வருகின்றான் பாஞ்சாலி சபதத்தில்.

இந்திய ஆதி காவியங்களான இராமாயணம், மகாபாரதம், தமிழகத்தின் தலைசிறந்த புராணமான கந்தபுராணம் ஆகியவற்றில் ஒர் ஒற்றுமையுண்டு. கந்தபுராணத்தில்

வீரபாகு தூது போகிறான், இராமாயணத்தில் அனுமன் தூது போகிறான். மகாபாரதத்தில் கிருஷ்ணன் தூது போகிறான். இவற்றை உள்வாங்கிய பாரதி, கண்ணன் பாட்டு மட்டும் பாடுவது ஏன்? தேவர்களைத் தென்னிலங்கையில் சூரன் சிறைவைத்தான். சீதையை இராவணன் இலங்கை அசோகவனத்தில் சிறைவைத்தான். பாரதி வீரபாகு தூது பற்றியோ அனுமன் தூது பற்றியோ அதிகம் பொருட்படுத்தவில்லை. பாடு பொருளாக்கவில்லை. மாறாகக் கண்ணனைப் பாடுபொருளாக்கினான்.

வீரபாகு விண்ணை (தேவர்களை) விடுதலை செய்யத் தூது போனான். அனுமன் சீதை என்ற பெண்ணை விடுதலை செய்யத் தூது போனான். ஆனால் கண்ணன் பாரதத்தில் பாண்டவர்க்குரிமைப் பட்ட மண்ணை விடுதலை செய்யத் தூதுபோனான். மண்விடுதலையையே மூச்சாகக் கொண்ட பாரதி, கண்ணனைப் பாடியதே பொருத்தம்.

குயிலும் கருப்பு, கண்ணனும் கருப்பு, பாஞ்சாலி சபதத்தின் கிருஷ்ணன் (கண்ணன்) கருப்பு. ஆமாம் வெள்ளை ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகக் கருப்பு நிறத்தையே தூக்கிப் பிடிக்கின்றான். வெள்ளை யர்க்கு எதிரான கருப்புக் கொடிப் போராட்டம் என்றே காலம் இதனைக் குறித்துக் கொள்ளும்.

குயிற்பாட்டு பாரதியின் கற்பனையில் தோன்றிய கதைப் பாட்டு, பட்டப் பகலினிலே, பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம், நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியிலே அதன் கரு தோன்றியதாகக் குறிப்பிடும் பாரதி, கதைக் கவிதையின் இறுதியில்,

“ஆன்ற தமிழ்ப் புலவீர் கற்பனையே ஆனாலும்
வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளு ரைக்க
யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூற்றோ “

என்ற வேண்டுகோளோடு நிறைவு செய்கிறான். பாட்டு முழுக்க எதன் குறியீடு என்று ஆய்வாளர்கள் ஆய்வு செய்யலாம். நான் ஒரு குறிப்பினை எனக்குப் பட்ட வகையில் சொல்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ஆசான் ஆர் ஆர் ஐயா தீர்ப்புரையைத் தொடர்ந்தார்.

குயில்பாட்டு என்ற பெயரும் இரண்டு வகையில் தேச பக்தியோடு தொடர்புடையது. ஒன்று அதன் கருப்பு நிறம். வெள்ளையர் எதிர்ப்பின் ஒரு குறியீடு என ஏற்கனவே பார்த்தோம். குயில் கூடு கட்டாது. காக்கைக் கூட்டில்தான்

தன் முட்டைகளை இட்டுக் குஞ்சு பொறிக்க வைக்கும். ஆங்கிலேயருக்கு அடிமைப்பட்ட இந்திய சமூகத்தின் குறியீடு அது. குயிலுக்குக் கூடு இல்லை. இந்தியர்க்கு நாடில்லை. தன் சந்ததிகள் அடிமைப்படுத்தும் அன்னியர் ஆதிக்கத்தில் அடை காக்கப்படும் அவல நிலை. அடிமைத்தனமே சுகம். விலங்குகளே ஆபரணம் என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டதால், சொந்த நாடு பற்றி எந்தச் சிந்தனையுமின்றி இருக்கும் இந்தியர்க்குச் சொந்தக் கூடில்லாத குயில் மிகவும் பொருத்தமான குறியீடாகும்.

அரசியல் தாய விளையாட்டில், ஒருவரை ஒருவர் வெட்டாமல் முன்னேற முடியாது. ஆங்கிலேயர் வருகையின் போது நம் நாட்டை ஆண்ட பன்னூறு அரசர்கள் ஒற்றுமையின்மையால், ஆங்கிலேயர் சூதாட்டத்தில், மண்ணுரிமை இழந்தார்கள். இதனைக் எண்ணிப் பார்த்த பாரதி தருமனைப் பாரத நாட்டு அரசர்களின் உருவகமாக்குகின்றான். ஒரு கலை வடிவத்தின் வெற்றி, படைப்பாளனின் உணர்வு நிலையைச் சுவைஞனை எட்டச் செய்வதில் இருக்கிறது. எழுதிக் கொண்டிருப்பது மகாபாரதத்தின் ஒரு பகுதி என்று கவனத்தில் இருந்தாலும், தருமன் சூதாடி எல்லாவற்றையும் இழந்து வரும் காட்சியைப் பாட முயலும் போது, படைக்கும் பாரதியே உணர்வு மயமாகின்றான். ஆமாம் பொடி, போடுவோன் தும்மலாம். ஆனால் பொடிமட்டையே தும்மியது. அப்போதுதான். தன்னை மறந்து தருமனைச் சபிக்கத் தொடங்குகிறான். மந்தை மந்தையாக மாடும், ஆடும், மணி மண்டபங்கள், வற்றாத செல்வங்களை எல்லாம் சூதில் பணயமாக வைத்த போதெல்லாம் ரௌத்திரம் அடையாத பாரதி தருமன் நாட்டைப் பணையம் வைத்து இழக்கையில் உச்சபட்சக் கொதிநிலை அடைந்து விடுகின்றான்.

“வாயில் காத்து நிற்போன்-வீட்டை
வைத்திழத்தல் போலும்
கோயில் காத்து நிற்போன்-சிலையைக்
கொண்டு விற்றல் போலும்
ஆயிரங் களானந்தி
அவை யுணர்ந்த தருமன்
தேயம் வைத்திழந்தான்-சீச்சீ
சிறியர் செய்கை செய்தான்”

என்று எரிமலையாய்க் குழுறுகின்றான் எழுதுகோலால் காரி உமிழ்கின்றான். ஆளும் மன்னர்களை ஏன் தமிழர்கள் “காவலர்கள்” என்கிறார்கள்? நாட்டைக் காக்கும் காவல் துறையின் உயர்ந்த பொறுப்பிலி ருக்கும் ஏவலர்கள் அரசர்கள். அவர்கள் நாட்டின் உரிமையாளர்கள் இல்லை. தனக்கு உரிமையில்லாத ஒன்றை அரசனான தருமன், ஆயிரமாயிரம் நீதி உணர்ந்தவன் எப்படிச் சூதில் பணயமாகத் தேசத்தை வைக்கலாம், இழக்கலாம்? என்று அக்னி அம்புகளை எய்ய இல்லை இல்லை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டான் பாரதி. நெருப்பைச் சித்திரம் தீட்டியவன் தூரிகையே தீப்பற்றி விட்டது.

பாஞ்சாலி பாரதத்தாயின் முற்றுருவகமாகப் பாரதியால் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். அந்தப் புரத்தில் இருக்கும் பாஞ்சாலர் தவப்பயனாம், பாஞ்சாலியைத் துச்சாதனன் சென்று அவைக்கு அழைக்கின்றான். அவனிடம் முதலில் தருமர் தன்னைத் தோற்றாரா, என்னைத் தோற்றுத், தன்னைத் தோற்றாரா? புதுமை யுகப் பெண்ணின், விடுதலையுகப் பெண்ணின் குரலாகப் பாஞ்சாலி அவனிடம் பகுத்தறிவுக் கணை தொடுக்கிறாள். மாடு நிகர்த்த துச்சாதனன் அவள் மைத்துகில் பற்றி, வீதிகளில் இழுத்து வருகின்றான். அண்ணியானவள் அன்னைக்குச் சமமானவள். அந்தத் தாயை, வீதிகளில் எல்லோரும் பார்க்கக் கண்ணியமற்ற வகையில் இழுத்து வரும் துச்சாதனனைப் பாரதி மாடு என்கிறாள். நக்குகிற மாட்டுக்குப் புனிதமிகு சிவலிங்கத்திற்கும், செக்குக்கும் வேறுபாடு தெரியாது. மேய்கிற மாட்டிற்குப் பூ வென்று தெரியுமா? பிஞ்சென்று பார்க்குமா? காய்,கனி என்றோ தளிரென்றோ தயங்குமா? பாலுணர்வு மாட்டுக்கு உண்டல்லவா? அரண்மனைக் கோவில் மாட்டுக்கு அன்னை, மகள் என்ற பேதம் தெரியாது? அதிகாரப் போதையை வெள்ளையின மாட்டுக்கு, அத்துமீறும் துணியைத் தந்துவிட்டது.

“ஆவென்று அலறித் துடிக்கின்றாள்
மாடு நிகர்த்த துச்சாதனன் அவள்
மைத்துகில் பற்றி இழுக்கிறான்”

அப்போது வீதி மருங்கும் திரண்டிருக்கும் மக்கள்

“என்ன கொடுமையிது
என்றே பார்த்து இருந்தார்”

என்கிறான் பாரதி. மக்களுக்குக் கொடுமை நிகழ்கிறது என்பது தெரிகிறது. ஆனால் மறுத்து, எதிர்ப்பில் யாரும் தலையைக் கூட அசைக்கவில்லை என்பதால் மக்களை, இத்துணைக் கொடுமையைப் பார்த்த பின்னும், எவ்வித எதிர்வினையு மின்றி, பார்த்து “இருந்தார்” சும்மா இருந்தார் என்று சொல்ல முற்படுகையில் பாரதியின் அறச்சீற்றம் அவனை உக்கிரமாக்குகிறது.

“வீரமிலா நாய்கள்

விலங்காம் இளவரசன் தன்னை இழுத்துத் தராதலத்தில் போக்கிப்
பொன்னையவன் அந்தப்புரந் தன்னில் சேர்க்காமல்
நெட்டை மரங்கள் என நின்று புலம்பினார்
பெட்டைப் புலம்பல் பிறருக்குத் துணை ஆவதுண்டா?”

எனக் கனல் கக்குகின்றான். அவமதிப்பு நிகழ்வதற்குக் காரணமான துரியோதனனைப் பாரதி திட்டவில்லை. துச்சாதனன் மேல் வசை மாரி பொழியவில்லை. மாறாக எந்த எதிர்வினையு மாற்றாமல், வேடிக்கை பார்க்கும் (இந்திய மக்கள் மீது) மக்களைப் பார்த்து “வீரமிலா நாய்கள்” எனப் வெகுண்டு விளிப்பது, தேசத்தின் பால் எத்துணை பக்தி வைத்திருக்கின்றான். என்பதனையே புலப்படுத்துகின்றது. ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தின் அடிமைச் சனங்களின் மீது அவன் கொண்ட ஆத்திரம் அத்தினபுரத்து மக்கள் மீது வெளிப்படுகின்றது.

பொதுவெளியில் ஒரு பெண்ணிடம் ஒருவன் இவ்வளவு இழிவாக நடக்கும் போது, மக்கள் கரம்நீட்டித் தடுக்காமல், வெறுமனே புலம்புகிறார்கள். தலையை அசைத்தால் கூட அரசு நிந்தனை ஆகிவிடுமென்று மரம் போல நிற்கிறார்களாம். அம் மக்கள் எல்லாம் “நெட்டை மரங்கள்” என்கிறான் பாரதி. பாக்குமரம் தேக்குமரம், பனை, தென்னை, மரங்கள் உயர்ந்தவை. உயர்ந்த மரங்கள் நிழல் தருவதில்லை அந்த மரங்களுக்கு கிளைகள் இல்லை. குட்டை மரங்கட்குக் கிளைகள் இருக்கும். கிளைகள் மரத்துக்குக் கைகள் தானே. அத்தகைய குட்டை மரங்களைப் போல் அத்தினபுரத்துக் குடிமக்கள் இருந்திருந்தால், துச்சாதனன் செய்கையைத் தடுக்கக் கைகளை நீட்டியிருப்பார்கள். கையில்லாத, உயர்ந்த

மரங்களைப் போன்று நின்றி ருந்தவர்களை நெட்டை மரங்கள் என்று பாரதி யுரைத்திருப்பது எத்துணை பொருத்தம்.

“தையல் சொல் கேளேல்” என்ற ஓளவையின் ஆத்திச்சூடிக்கு மாற்றாகப் பாரதி புதிய ஆத்திச்சூடியில் “தையலை உயர்வு செய்” என்று எழுதினான். பெண்மையைப் போற்றிய பாரதியின் வாயில் வராத, வரக்கூடாத, பெண்ணிழிவுச் சொல்லான “பெட்டை” என்ற சொல் வழக்கி வந்துவிட்டது. வேடிக்கை பார்த்து, வெறுமனே நிகழ்த்தப்பட்ட மக்கள் புலம்பலைப் பெட்டைப் புலம்பல் என்று சொல்லி விடுகின்றான். வீரசிவாஜி தன் வீரர்களுக்குக் கூறியதாகப் பாரதி எழுதிய பாட்டில்

“தாய்பிறன் கைப்படச் சகிப்பவ னாகி
நாய்என வாழ்வோன் நமரிலிங் குளனோ?”

என்ற வரிகள் இடம் பெறுகின்றன.’ பேடி ‘ என்ற பொருள் தொனியைக் கொடுக்கின்றன. பெண்புலம்பல் என்பது பெரும்பாலும் புலம்பும் பெண்ணுக்கே அரண் சேர்க்கும். உலக வழக்கினை ஒட்டி, துச்சாதனனை எதிர்க்காது, குரல் எழுப்பாது கைநீட்டித் தடுக்காது. வெற்றுப் புலம்பல், வேடிக்கை மனிதக் கூட்டத்துக்குத் தான் கேடுவிளையா நலம் சேர்க்கிறது. இடிப்பாரை இல்லா இளவரசன், தன்னை, எதிர்த்தால் கேடு வரும் என்பதால், புலம்பல் ஒலியும் வெளியில் கேட்கா வண்ணம் புலம்புகிறார்கள். அந்தப் புலம்பல் அந்த மக்களுக்கு நலம் சேர்த்ததே தவிர, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு நலம் சேர்க்கவில்லை என்பதனால் ‘பெட்டைப் புலம்பல்’ எனப் பாரதி வாயில் வந்துவிட்டது.

நாடு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கையில் எழுச்சி ஏதுமின்றி, வறட்டுத்தனமாக வாய்க்குள்ளே புலம்பும், இந்திய மக்களை எண்ணி உமிழப்பட்ட வார்த்தையோடு, அருவெறுப்பில் வந்த வாந்தியும் கலந்துவிட்டது என்றே கொள்ளுதல் சரியாகும்.

பாரதத்தைத் தாய் என்ற பாரதி. செந்தமிழ் நாட்டைத் ‘தந்தையர் நாடு’ என்கிறான். தாய், தாய்நாடு, தாய்நிலம், தாய் மொழி என்றெல்லாம் சொல் வழக்குகள் இருக்க, தமிழ்நாட்டை மட்டும் “தந்தை நாடு” என்று உரைத்ததன் உட்பொருள் என்ன? தா என்று பெற்றவள் தாய். தந்தவன் தந்தை. தொடக்கத்தில் பெண் தலைமை தாங்கும் பெண்வழிச் சமூகம் பரவலாக இருந்த காலத்தில் தாய்

வழியே தான் சொத்துக்கள் உடைமைகள் அடுத்த சந்ததிக்கு உரிமையாக்கப்பட்டன. அதன் அடிப்படையில் தான் தாயம் (உரிமை) என்ற சொல் பிறந்தது. பின்னர் ஆண் தலைமையேற்கும் சமூக அமைப்பு தோன்றியது. தந்தைவழி உரிமை பேணப் பட்டது. ஒரு குடும்பத்தின் தலைவன் ஆண். ஆளுமை உள்ளவன் என்பதால் அவன் ஆண். பேணும் தன்மை உள்ளதால் அவன் பெண். ஆட்சி மாற்றம் என்பது தந்தை மகன் என்றே தொடர்ந்தது. குடும்பத்தில் வெளியே இருந்து வந்தவன் தாய். பெண் அவள் வழி வந்த உரிமை, என்பது மற்றவர் கொடுக்கப் பெற்றுக் கொண்ட ஒன்றாகிவிட்டது. அடிமைப்படுத்திய ஆங்கிலேயேன் கொடுக்க நாம் பெற்றுக் கொண்ட நாடாக அம் மண் இருக்கக் கூடாது. தானே சம்பாதித்ததாக இருக்க வேண்டும். அதனைப் பிறர் உரிமை கொண்டாட முடியாது. தந்தை வழி வருவது பிதுரார்ஜிதம். தாய்வழி வருவது சீதனம். நமக்குரிமை படைத்த, தந்தையர்களுக்கு உரிமையான நிலம் மீட்கப்பட வேண்டும். அதுவே தந்தையர் நாடு என்றதன் உட்கோள்.

“தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே-ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே”

என்கிறான் பாரதி. சக்தி தாயின் வடிவம் தான். தந்தையர் நாட்டை மீட்டெடுக்க, சக்தி ஆற்றல் தேவை. அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் பாரதத்தாயை, தந்தைதான் மீட்க வேண்டும். தமிழகம்தான் இந்திய விடுதலைப் போரை 1806 இல் தொடங்கியது. பூலித்தேவனும், கட்டபொம்மனும், மருது சகோதரர்களும், வேலு நாச்சியாரும். ஆங்கிலத் துரைத்தனத்துக்கு எதிராகத் தமிழகத்திலிருந்துதான் முதல் குரல் எழுப்பினார்கள். 1857 இல் வேலூரில் சிப்பாய்ப் புரட்சி என்ற பெயரில் தொடர்ந்தது. எனவே, தந்தையர் நாடு என்று தமிழகத்தை அழைத்ததற்குக் காரணம், சுதந்திரப் போராட்டத்திற்குத் தமிழகம்தான் விசையூட்ட வேண்டும் என்பதுதான். நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் கட்டிய இந்திய தேசிய இராணுவப் படையினரில் 80% தமிழக வீரர்கள் தாம் இருந்தார்கள். இந்திய தேசிய இராணுவத்தின் தளபதிகளாக முழுக்கத் தமிழர்களே இருந்தார்கள். சிங்கப்பூர், மலேசியா, பர்மா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான போரில் தமிழர்களே தலைமை தாங்கினார்கள்.

இந்திய சுதந்திரத்தைப் பெற்றிட, பத்திரிக்கைகள் வழி, தியாகிகள் வழி, சிறை வாசங்கள் வழி, தமிழ்நாடு தான் போரை முன்னெடுத்தது. அதுவே சுதந்திரத்தை மீட்டுத் தந்த நாடு தந்தை நாடு ஆகும் என்பது பாரதிகருத்து.

பாரதியின் சீர்திருத்தம் பற்றி. எண்ணும்போது,

“அப்பன் வெட்டிய கிணறு என்பதால்

நாம்

உப்புத் தண்ணீரையே குடிக்க வேண்டும்

என்றில்லை”

என்ற அவன் உரைநடை வரிகள் உள்ளத்தில் மின்னுகின்றன. பழைய சம்பிரதாயம், சடங்குகள், மூட நம்பிக்கைகள் பற்றி, அவற்றின் கற்பிதங்களான குலத்திற்கு ஒரு நீதி ஏற்றத்தாழ்வு பற்றி எண்ணி,

“சாத்திரங்கள் அவை அல்ல

சதியென்று கண்டோம்”

எனப் பிரகடனப்படுத்தி விடுகின்றான். எதை இழிவு என்று சமூகம் தள்ளி வைத்ததோ அதுதான் உயர்வு எனவும் தூக்கிப் பிடிக்கின்றான்.

“வானை அளப்போம் கடல் மீனை அளப்போம்

சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்

சந்தி தெருப்பெருக்கும் சாத்திரம் கற்போம்”

என்றான், தோட்டி எனத் தீண்டாமையால் தள்ளி வைக்கப்பட்டவனை உயர்த்திட அவன் துப்புரவுத் தொழிலைத் தாழ் தொழில் எனக் கருதிய இழிநிலை மாற்ற, தெருப் பெருக்குவதையும் ‘சாத்திரம்’ என்று பாடியிருப்பது அவன் பாடிய அல்ல அல்ல மேற்கொண்ட சீர்திருத்தங்களின் உச்சம் ஆகும். விடுதலை என்பது வெள்ளையன் கையிலிருந்து இந்தியன் கைக்கு மாறிய வெறும் ஆட்சி மாற்றம் மட்டும் அன்று. மாறாக ஜான் ரஸ்கின் குறிப்பிடுவது போல கடையனுக்கும் கடைத்தேற்றம் (UNTO THE LAST-ரஸ்கின் புத்தகம்) என்பதே உண்மையான விடுதலை.

ஒரு மத்திய சிறையின் மெயின்கேட், தலைவாசல் கதவு திறக்கப்பட்டு விட்டது. ஆனால் மத்திய சிறைச்சாலையின் உள்ளே தனித்தனி செல்களாய், சிறைக் கொட்டடிகள்.

அவைகளில் மக்கள் பூட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றனர். இது எப்படிப் பரிபூரண சுதந்திரம் ஆகும்?

“விடுதலை விடுதலை பறையருக்கும் இங்குதீய புலையருக்கும் விடுதலை. பரவரோடு குறவருக்கும் மறவருக்கும் விடுதலை” என்று சாதி, சமய, குலம், கோத்திர என்று நம்மவர்கள் இயற்றி வைத்திருக்கும் நம்மவர்களையே சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கும், தளைகள் நீக்குவதே மெய்யான விடுதலை என்கிறான் பாரதி. சிறைவாசிகள் விடுதலை ஆவார்கள். ஆனால் சிறைகள் விடுதலை ஆவதில்லை. அடிமைப்படுத்தும் அந்த மனப்பான்மை சாதி, சமய குலச் சிறைக் கொட்டடிகள் ஆகும். ‘சிறைகளுக்கும் விடுதலை’ என்பதே பாரதியின் இலக்கு.

“ஏழையென்றும் அடிமை என்றும் எவனுமில்லை சாதியில் இழிவு கொண்ட மனிதர் என்பது இந்தியாவில் இல்லையே” என வீறுகொண்ட பாரதி விடுதலைப் பெருமிதங் கொள்கிறான்.

சுதந்திர கீதம் இசைக்க விரும்பிய பாரதி உயர் வர்க்க வர்ண மெட்டுகளைத் தெரிவு செய்யாமல், தாழ்த்தப்பட்டோரில் விவசாயத் தொழிலாளர்களாம் பள்ளர்களின் பாடலாக பள்ளப்பாட்டைத் தெரிவு செய்கின்றான்.

“ஆடுவோமே பள்ளப் பாடுவோமே
ஆனந்த சுதந்தரம் அடைந்து விட்டோமென்று
ஆடுவோமே பள்ளப் பாடுவோமே”

என ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றான்.

பறை முரசு ஆகியவை தாழ் குலத்தார் இசைக்கருவி எனக் கருதப்பட்ட காலப் போதில், பாரதியே ‘முரசு’ கொட்டி

“ஒன்றென்று கொட்டு முரசே தெய்வம்
உண்டென்று கொட்டு முரசே”

பறையறைகின்றான்.

“நந்தனைப் போலொரு பார்ப்பான்
நானில மீதினில் உண்டோ?”

என நந்தனைக் கொண்டாடுகிறான். தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தவனான கனகலிங்கத்துக்குப் பூணூல் அணிவித்து, கடையத்தில் கடையனைக் கரையேற்றும் சீர்திருத்தத்தை வெறும் வாய்வழி சொல்லாமல் தானே மேற்கொள்கிறான்.

பாரதியின் சகோதரனான சீனி விசுவநாதன் பாரதியார் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டவர். அவர் “மதுரை சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராக இருந்த பாரதி மதுரைப் பெரிய கோவிலுக்குச் செல்லவில்லை. நெல்லையப்பர் கோவிலுக்கும் செல்லவில்லை. திருவில்லிபுத்தூர் ஆண்டாள் திருக்கோவில், இராமேஸ்வரம் கோவில் போன்ற பெரிய கோவில்களுக்கும் செல்லவில்லை. ஆனால் பாண்டிச்சேரியில் உள்ள சின்னஞ் சிறிய கோவிலான “தேசமுத்து மாரியம்மன்” கோவிலுக்கு அடிக்கடி சென்றதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அதற்கு இரண்டு முக்கிய காரணங்கள். தேசத்தை முன்னடையாகப் பெற்ற கோவில் என்பதே முதற் காரணம். அந்த ஒரு கோவிலில் தான் தாழ்த்தப்பட்டோர் எந்தத் தடையுமின்றி, கருவறை வரை அனுமதிக்கப்பட்டனர் என்பதே சிறப்பான இரண்டாவது காரணமாகும்.

பாரதி கேட்கிறான், கோவிலை மூடிவிட்டு எங்காவது பூசை நடப்ப துண்டா? சடங்கு. சம்பிரதாயங்கள் மீது நம்பிக்கையில்லாத பாரதி, நாட்டில் நடக்கும் சரஸ்வதி பூசை பற்றித்தான் பாரதி அப்படிக் குறிப்பிடுகின்றான். கலைவாணி கோவில் போன்றவை புத்தகங்கள். சரஸ்வதி பூசை அன்று படிக்காமல் புத்தகங்களை மூடி வைத்து விடுகிறார்கள். கோவிலை மூடிவிட்டுப் பூசை நடக்குமா?

“வரிசை யுறவே ஏட்டினை அடுக்கிச்
சந்தனத்தைத் தெளித்து மந்திரத்தை முணுமுணுத்து
மலரினை இட்டுச் செய்யும் பூசை
இவள் பூசனை அன்றாம்”

புத்தகங்கள் வாசிக்கப் பட வேண்டுமே தவிர வணங்கப்பட வேண்டா. சரஸ்வதி பூசை எப்படி நடத்தக் கூடாது என்று பாடிய பாரதி எப்படி நடத்த வேண்டும் என்பதனையும் காட்டத் தவறவில்லை.

“வீடுதோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதிதோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முழுக்க உள்ளன ஊர்கள்
நகர்கள் தோறும் பலபல பள்ளி
தேடு கல்வி இல்லாத ஊரைத்
தீயினுக் கிரையென மடுத்தல்”

என்பதே உண்மையான கலைமகள் பூசை. கவனிக்க வேண்டிய வார்த்தை 'தேடு கல்வி' என்பதாகும். கல்வியாவது மக்கள் விரும்பித் தேடும் கல்வியாக இருக்க வேண்டும். வலிந்து திணிக்கப்படுவதாக இருக்க வேண்டாம். சுரக்கும் தாய்ப்பால் ஊட்ட வேண்டும். கறந்து, புகட்டப்படும் புட்டிப் பாலாகக் கல்வி இருத்தல் கூடாது. பசித்தழுது பால் தேடும் நிலையில் பாலர்கள் பயில்பவர்களாக இருக்க வேண்டும். பால் நினைத்துட்டும் தாயாகப்பள்ளிகள் அமைய வேண்டும். குழந்தைக்கு எது இயல்பாக வரும் எனத் தேடி ஆராய்ந்து, கல்வியோடு கலைகளும் பயிற்றுவிக்கப் படவேண்டும். கல்வியும் மக்களைத் தேடிவரவேண்டும். வாழும் தெருக்களில், வசிக்கும் ஊர்களில் கல்வியளிக்கும் பள்ளிகள் கண்விழிக்க வேண்டும். 'அருகமைப் பள்ளி என்ற Concept. ஐ முதன் முதலாக முன்மொழிந்தவன் பாரதி தான்.

சுதந்தரப் போராட்டத்திலும் மிதவாதத்தைப் பாரதி ஏற்கவில்லை. எதையும் தீவிரமாக்க வேண்டும் என்பதே பாரதியின் நோக்கம். கல்வியியக்கமும் நத்தை நடை போடக்கூடாது. புலிப் பாய்ச்சலில் இருக்க வேண்டும். சரஸ்வதி பூசையில் எது கற்பூரம்?

“தேடு கல்வி இல்லாத ஊரைத்
தீயினுக்கு இரையென மடுத்தல்”

என்பதில் அந்தக் வினாவுக்கு விடை இருக்கிறது. எந்த ஊர்கள் கல்வி தேட வில்லையோ அறியாமைச் சேற்றிலே அழ்ந்திருக்கவே விரும்புகிறதோ அவவார்களையே கற்பூரமாக எரிக்க வேண்டும்.

“பெண்விடுதலை வேண்டும், பெரிய கடவுள் காத்திட வேண்டும்” எனப் பராசக்தியிடம் வேண்டும் பாரதி, பெண் தொடர்பான பிற்போக்குத் தனங்கள் அத்தனையும் பட்டியலிட்டுப் பகிரங்கமாக எதிர்க்கிறான்.

“ஆண்களோடு பெண்களும்

சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வோம் இந்த நாட்டிலே”

என்பதில் பாரதி சரி, நிகர், சமானம் என்ற மூன்று சொற்களைப் பெய்து ஆண், பெண் சமத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றான்.

“பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான்-புவி
பேணி வளர்த்திடும் ஈசன்
மண்ணுக்குள்ளே சில மூடர்
மாதர் அறிவினைக் கொடுத்தார்”

பிறப்பிலேயே ஆணுக்கு அறிவு, பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்துப் படைத்தான் ஈசன் உலகைக் காத்து, வளர்ச்சி அடைய வைப்பதற்காக.

“கண்கள் இரண்டினில் ஒன்றைக் குத்தி
காட்சி கெடுத்திடலாமோ?”

எனக் கேட்கும் பாரதி பெண் கல்வி மறுப்பினை குறிப்பாகக் குத்திக் காட்டுகின்றாள். திருமால் இதயத்தில் திருமகளை வைத்துள்ளான். பிரமன் தன் நாவில் கலைமகளை வைத்துள்ளான். இந்த இரு தெய்வங்களையும் குறிப்பிடாமல், ‘ஈசனை’ மட்டும் பாரதி சுட்டிக் காட்டுவதற்கான காரணம் உண்டு. அவன் தான் சிவன்தான் தன்னுடம்பில் பாதியையே மலைமகளாம் பார்வதிக்கு வழங்கினான். ஆண், பெண் சமத்துவத்திற்கு அவனே முன்மாதிரி ஆதலால் ஈண்டு ஈசனை வைத்துக் கருத்தினை நிலைநாட்டுகின்றான். “தையல் சொல் கேளேல்” எனப் பெண்ணான ஓளவையே பழைய ஆத்திச்சூடியில் பாடியிருக்கப் பாரதி தன் புதிய ஆத்திச்சூடியில் “தையலை உயர்வு செய்” என்று பாடுகின்றாள் அதனையே பின்பற்றி

“காதல் செய்யும் மனைவியே சக்தி கண்டீர்
கடவுள் நிலை அவளாலே எய்தல் வேண்டும்”

ஆண்கள் இறைநிலை எய்திட நிபந்தனையாக மனைவி அதுவும் காதல் செய்யும் மனைவியே சக்தி சொரூபம் என்றுணர்தல் வேண்டும்.

குனிந்த நாணநடை, விடுத்து நிமிர்ந்த நன்னடை, அச்சப் பார்வை அகற்றி, நேர்கொண்ட பார்வை புதுமைப் பெண்ணுக்கு அணிகலனாக இல்லை படைக் கலனாகப் பாரதி விதிக்கின்றாள்.

“நாணமும். அச்சமும்
நாய்களுக்கு வேண்டுமாம்”

எனப் பழைய மூடப் பார்வைகளைத் தூசெனத் தூக்கி எறிகின்றாள் பாரதி. இப்படி, அப்படித்தான் ஆணிருப்பான், பெண் என்பவள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

பெண்ணின் வாழ்வில்தான் இலட்சுமணக் கோடுகள் உண்டே தவிர, ஆணின் ஆட்டக்களம் கோடுகள். வரையறைகள் அற்றதாகவே பாரதி காலம் வரை இருந்தது. ஆனால் பாரதி

“கற்பு நிலை என்று சொல்ல வந்தால் - இரு கட்சிக்கும் அதனைப் பொதுவில் வைப்போம்”

என்ற முதல் சமத்துவக் குரல் பாரதியாலேயே எழுப்பப்பட்டது. பெண்ணை ஆண் கற்பழித்தால், ஆணும் தான் கற்பழிந்திடாதோ? என நியாயம் பேசுகிறான்.

தெய்வங்கள் எல்லாம் ஆண்டவனாக (ஆண்டவளாக இல்லாமல்) சிவன், திருமால், பிரம்மன், முருகன், விநாயகன் என்றிருப்பது ஓரவஞ்சனை யில்லையா? இந்த விவேக வினாவைத் தனக்குள்ளே எழுப்பிய பாரதி, கண்ணனைக் ‘கண்ணம்மா வாக்கி’ வழிபட்டுக் காட்டிப் புரட்சி செய்கிறான். நாயகனாகப் பரமாத்மாவான இறைவனையும், நாயகியாக ஜீவாத்மாவான மக்களையும் வைத்துப் பாடும் நாயக நாயகிபாவப் பாடல்கள் அறிவோம். இறைவனையே காதலியாக்கிப் பாடும் நாயகிநாயக பாவம் அன்னைத் தமிழில் முதன்முறையாக வெளிப்பட்டது பாரதியின் கண்ணம்மா என் காதலி பாடலில் தான்.

பாஞ்சாலியைப் பாஞ்சாலி சபதத்தில் பாரதத்தாயின் வடிவமாகவே பாரதி பாடுகின்றான். இருப்பினும் நவீன யுகப் புதுமைப் பெண்ணின் ஒட்டு மொத்த உருமாகவே பாஞ்சாலியைப் படைக்கிறான் பாரதி.

“நாயகர் தாம் தம்மைத் தோற்ற பின் என்னை நல்கும் உரிமை அவர்க்கில்லை புலைத் தாயத்திலே விலைபட்ட பின் என்ன சாத்திரத்தால் என்னைத் தோற்றுவிட்டார்?”

என்று பாஞ்சாலி கேட்கிறான். ஞானமுள்ள பெண் கேட்கும் கேள்விக்கு இதுவரை அறிவுலகம் எந்த நியாயமான பதிலையும் தரமுடியவில்லை. மனசாட்சியை உலுக்கும், சுடும் கனலில் குளித்து வந்த கணை பாஞ்சாலியின் வினாக்கணை. உலகக் காவியங்களில் எந்த ஒரு நாயகியும் இப்படி ஒரு கேள்வி எழுப்பியதில்லை. இந்தக் வினா கேட்ட பாஞ்சாலி புதுயுகப் பெண். அதற்கு மேல் அதிசயமே அதிசயிக்கும் ஆச்சரியம் ஒன்றை அதிரடியாக வெளிப்படுத்துகின்றான். பாஞ்சாலி

அவர்

“தாயத்திலே விலைபட்டவர் புவி
தாங்கும் துருபதன் கன்னி நான் நிலை
சாயப் புலைத் தொண்டு சார்ந்திட்டால் பின்பு
தாரமுடைமை அவர்க்குண்டோ?”

எனப் புரட்சிப் பெண்ணாகப் பொங்கி எழுகின்றாள். பெண்ணுலதுக்கு விவாகரத்துரிமை அதுவரை இல்லை. சூதில் தன்னைத் தோற்று அடிமையாகிவிட்ட பாண்டவர்களை நான் விவாகரத்து (DIVORCE) செய்து விட்டேன். நான் பாண்டவர் மனைவியில்லை, என் தந்தை துருபதன் மகளாகி விட்டேன். கணவனை விவாகரத்துச் செய்த முதல் காவிய நாயகி பாரதியின் பாஞ்சாலிதான். அவர்கள் MISUSE செய்ததால் Mrs ஆக இருந்த நான் Miss ஆகி விட்டேன். ஆதலால் கன்னி ஆகிவிட்டேன். பழம் காயாக முடியுமா? எலுமிச்சம் பழம் ஊறுகாய் ஆவதில்லையா? மனைவி என்ற கட்டை அவர்களே அறுத்து விட்டதால் நான் ‘கன்னி’ ஆகி விட்டேன் என்று பாஞ்சாலி உரைப்பது சீர்திருத்தத்தின் சிகரம் என்று சொல்லலாம்.

உயர்ந்ததன் மேலேதான் சத்தியம் செய்வார்கள். மேம்பட்ட ஒன்றின் மீது தான் சூளுரைப்பார்கள். வாழ்வில் உயர்ந்த இலட்சியங்கள், கொள்கைகளை முன்வைத்தே வஞ்சினம் உரைப்பார்கள். அப்படி ஒரு நுட்பமான இடம் பாஞ்சாலி சபதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. கௌரவர் சபையில், கௌரவமில்லாத அவமதிப்பு, இழிவு, அவமானம் பாஞ்சாலி பால் இழைக்கப்படுகின்றன. மாடு நிகர்த்த துச்சாதனன் பாஞ்சாலியின் துகில் பற்றி இழுத்து உரியத் தொடங்குகிறான். பாண்டவர்கள், அலறி அழும் திரௌபதிக்கு, மேல் துண்டும் அடிமைகள் அணியலகாது என்று பறிக்கப்பட்ட சூழலில், எந்த வகையிலும் அந்தக் கொடுமையைத் தடுக்க இயலாது பாண்டவர்கள் தவிக்கிறார்கள். பிறகு கண்ணன் திருவருளால் அவன் மானம் காப்பாற்றப்படுகிறது. அப்போது மூவர் சபதம் உரைப்பதாகப் பாரதி காட்டுகின்றான். வீமன், பராசக்தி, பிரமன், கண்ணன், காமனைக் கண்ணழலால் சுட்ட, காலனை வென்ற சிவன் ஆகியோர் மீது ஆணையிட்டுத் துரியன் தொடையைப் பிளப்பேன், துச்சாதனன் தோள்களைப் பிய்த்து அவன் ரத்தம் குடிப்பேன் என்று ஆணையிடுகின்றான். பாஞ்சாலி பராசக்தி மீது

ஆணையிட்டுத் துச்சாதனன் குருதி, துரியோதனன் உடல் உதிரம் கலந்து, கூந்தலில் எண்ணெய்யாய்ப் பூசி, பின்னரே சீவிக் குழல் முடிப்பேன் என்று குளுரைத்தாள்.

அர்ச்சுனன், கண்ணன் கழல் மீதும், தன் காண்டபத்தின் மேலும், பாஞ்சாலியின் கண்ணின் மீதும் ஆணையிட்டு, பாதகக் கர்ணனைப் போரில் முடிப்பேன் எனச் சபதம் செய்கிறான்.

“கார்த்தடங் கண்ணி யெந்தேவி அவள்
கண்ணினும் காண்டிப வில்லினும் ஆனை”

என்பது பாரதி வாக்கு. அர்ச்சுனன் வில்லின் மீது ஆணையிடுவது, தன் வில்லாற்றல் மீதுள்ள நம்பிக்கையை முன்வைத்த தாகும். ஆனால் பாஞ்சாலியின் கண் மீது ஆணையிடக் காரணம் என்ன?

அவமானம் இழைக்கப்பட்ட போது, பாஞ்சாலி

“..... பாண்டவரை

மின்செய் கதிர் விழியால் வெந்நோக்கு நோக்கினாள்”

என்று பாரதி குறிப்பிடுகின்றான். பாஞ்சாலி கண்ணில் தயாரிக்கப்பட்ட அனல் மின்சாரம் மற்ற நால்வரையும் தாக்காமல் அர்ச்சுனனை மட்டும் தாக்கிவிட்டது. மற்ற நால்வரும் உயிர் பிரிந்த கட்டை ஆகிவிட்டிருந்ததால், அந்த மின்சாரம் பாயவில்லை, இன்னும் மிச்சமாய் மானமெனும் உயிர் அர்ச்சுனனிடம் இருக்கிறது போலிருக்கிறது. பாஞ்சாலியின் மின் செய் கதிர் வழி சொன்ன செய்தி என்ன?

“கண்ணுக்குள் இருக்கும் பாவை கருவிழிக்காவது காப்பதற்கு இமைகள் இருக்கின்றன. உன் பாவை எனக்கு என்ன பாதுகாப்பிருக்கிறது? கண் அவர் கணவர் என்ற பதம் உங்களுக்குப் பொருந்துமா? தூசி, தும்பு எதுவும் கண்ணைத் தாக்கினாலும், அனிச்சையாக இமைகள் துடிக்குமே, இவ்வளவு அநீதி எனக்கு இழைக்கப்பட்ட பிறகும், ஏன் நீங்கள் துடிக்கவில்லை. கண்ணே, கண்மணியே எனக் கொஞ்சினீர்களே, அது வேதனையில் கண்ணீர் வடித்த போது, தொட்டுத் துடைக்க உங்கள் சுட்டு விரலும் நீள வில்லையே? என் விழியில் வழிந்தது கண்ணீர் அல்ல, காரி உமிழ்ப்பட்ட எச்சில் என்பது உறைக்கவில்லையா? எந்த உறுப்பு அடிபட்டாலும், அடிபட்ட இடத்திலிருந்து இரத்தம்

வருவதற்கு முன்பு, கண்ணீர் நொடியும் தாமதமின்றி உடனே வெளிப்படும் என்பார்களே, உங்களின் ஒரு கண்ணான எனக்குத் துன்பமும், வலியும் மிகுந்த போது, மறு கண்ணான உங்களிடம் வீரம் வெளிப்பட வேண்டாம், வெளிப்பட்டிருக்க வேண்டாமா ஈரம்? வேல்விழி, ஈட்டி போல் பார்வை என்றெல்லாம் வருணித்தீர்களே, இத்துணை அவமதிப்பிற்குப் பிறகும், அந்த ஆயுதங்கள் உங்கள் நினைவுக்கு வரவில்லையா? குருட்டு விழிகளுக்கு அஞ்சனம் ஏன்? ஆண்மை யில்லாதார் கையில் ஆயுதம் ஏன்? மீன்விழி என்றீர்களே, மீனே நீரை வெளியேற்றத் தொடங்கிவிட்டேதே, அடுத்து அதற்கு மரணம்தான் என்பதை நீர் உணரவில்லையா? கண்ணுக்கு இமைதான் ஆடை, இமைகளைக் கத்தரித்து நீக்கும் முயற்சியும், துகிலுரிப்பும் ஒன்றுதான் என்பதை உணரவில்லையா? மான்விழி என என்னைப் பாராட்டினீர்களே ‘மயிர் நீப்பினும் உயிர் வாழாக் கவரிமான் என்பதறிந்தும், தடுக்க முடியா உங்களைக் கல்விமான் எனச் சொல்ல முடியுமா? உருட்டி விளையாடப் பகடைகளா? பாவையர்? ஐம்பொறிகளில் முக்கிற்கும், காதுக்கும், மெய்க்கும், செயற்கை நகைகள் உண்டு: வாயிதழுக்குப் புன்னகை என்னும் இயற்கை நகை உண்டு: ஆனால் கண்ணுக்கு? கண்ணுக்கு அணிகலன் கண்ணோட்டம் என்றாரே வள்ளுவர் ஏன் உங்களுக்குக் கருணை, அருள் என்னும் கண்ணோட்டமும் இல்லையே. உங்களைக் கண் அவர் என்று சொல்ல முடியுமா? இல்லற முகத்துக்கு இருவிழிகள் நாம் இருவரும்: பார்க்கும் விழி இரண்டானாலும் பார்வை ஒன்று தான் என்பார்களே, ஆபத்திலிருக்கும் அபலைப் பெண்ணைக் காப்பதே தருமம் என்பது என்பார்வை இந்தப் பெண் பார்வை; உங்களுக்கு ஏன் அதே பார்வையில்லை? என் விழியில் விழியும் கண்ணீர் ஏன் உங்கள் விழிகளில் இல்லை. கண்ணுக்கு மேலிருக்கும் புருவத்தை வில்லெனச் சொல்லிப் பூரித்த உங்கள் கைகளில் இருக்கும் காண்டிபம் எதற்கு என்பது மறந்து விட்டதா? வில்லுக்கு அர்ச்சுனன் என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் இப்போது இருக்கிறதா? உப்புப் போட்ட பொருள் உங்கள் விழிகளில் இல்லையா?” இவையெல்லாம் வில்லாளி அர்ச்சுனன் மீது வீசப்பட்ட ஏவுகணைகள். இந்த வினாக்கள் ஏற்படுத்திய உறுத்தலே, அர்ச்சுனன் பாஞ்

சாலியின் கண்ணினும், காண்டபத்தின் மீதும் ஆணையிடக் காரணமாகும். அர்ச்சுனனுக்கு வில் ஒரு படைக்கலன் மட்டுமில்லை, அவன் அங்கம், மானம் புலப்படுத்தும் அங்கம். விஜயனுக்கு வில் ஒரு எவ்வளவு உயர்வோ அதனைவிட பாஞ்சாலி உயர்வு. கண்ணனின் மேல் ஆணையிட்டதற்கு அடுத்து, அதாவது கடவுளுக்கு அடுத்து பாஞ்சாலியின் கண் மீது ஆணையிட்டுப் பெண்ணின் பெருந்தக்கயாவுள்? என்பதனை வெளிப்படுத்துகின்றான். கண்ணழகன் கண்ணன் மீது ஆணையிட்டதைப் போலவே பாஞ்சாலி கண்ணின் மீது ஆணையிட்டுப் பெண்ணின் கண்ணியத்தை உயர்த்துகின்றான். பாஞ்சாலியைப் பெயர் குறிப்பிடாமல் கண்ணி என்று குறிப்பிடாமல், கார்தடங் 'கண்ணி' என்று குறிப்பிடுவதையும் கவனிக்க வேண்டும் கண்ணன் மீது ஆணை, கண்ணி மீது ஆணை என்றதால் கடவுளுக்கு இணையாகப் பெண்ணின் கண்ணியமும் பாரதியின் கவிதையின் கௌரவமும் உயர்ந்துவிட்டது.” ஐயா அவர்கள் தீர்ப்புரை நிறைவுப் பகுதியை அடையத் தொடங்கியது.

“கம்ப்யூனிசம் என்ற சொல்லுக்குத் தமிழ்க் கலைச்சொல் காணப் பலரும் முயன்றார்கள். பாரதிதான்

“முப்பது கோடி ஜனங்களுக்கும் பொது உடைமை ஒப்பிலாத பாரத சமுதாயம் வாழ்கவே”

என்று பாடிய வரிகளில் “பொதுவுடைமை” என்ற சொல்லைக் கொடையாகத் தருகின்றான். இந்தியாவில் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு ஒரு சின்னம் முடிவு செய்யப்பட்டது. அது அரிவாள் சுத்தியல் ஆகும். அந்தச் சின்னத்திற்குக் கீழே, விளக்க முழுக்கம் (முத்ராவாக்கியம்) தேவைப்பட்டபோது, பொருத்தமான வரியாக “உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்” என்ற பாரதியின் வரியையே தெரிவு செய்தார்கள்.

சோவியத் ருஷ்யாவின் புரட்சியை வரவேற்றுப் பாடிய முதல் தமிழ்க் கவிஞனும் பாரதிதான், சக்திதாசன், பராசக்தி உபாசகன் பாரதி,

“மகாகாளி பராசக்தி உருசிய நாட்டினில்
கடைக்கண் வைத்தாள்
ஆகாவென்று எழுந்ததுபார் யுகப்புரட்சி
கொடுங்கோலன் அலறி வீழ்ந்தான்”

என்கிறான். இம்மென்றால் சிறைவாசம், ஏனென்றால் வனவாசம் என்று சொல்லும்படி இரணியன் போல் அரசாண்டான் உருகியாவை ஜார் என்னும் பேரிசைந்த சர்வாதிகாரி. இமயமலை விழுந்ததைப் போல் வீழ்ந்துவிட்டான். மக்கள் சக்தியால், மக்கள் எழுச்சியால் உருசியப் புரட்சி சாத்தியமாகிறது. இதனை மகாகாளி பராசக்தி கடைக்கண் வைத்ததால் நிகழ்ந்தது என்று பாரதி சொல்வது எதற்காக? சக்தி (Energy) இரண்டு வகைப்படும்: ஒன்று Potential Energy மற்றும் Kinetic Energy. சிவசக்தியிடம் அவ்விரண்டும் வெளிப்படுகிறது. அதிவேகமாகப் பம்பரம் சுற்றும் போது அது நிற்கிறதோ எனத் தோற்றப்படும். அது பம்பரத்தின் உக்கிரச் சுழற்சி. அதுதான் இயங்கு சக்தியாம். இயங்கு மற்றும் சும்மாயிருப்பது (சிவம்) இயக்குசக்தியாம். அவை முறையே Kinetic Energy, potential Energy. அந்தச் சக்தி இயங்குசக்தி பராசக்தி அவள்தான். மகிடன் என்ற அரக்கனை வதம் செய்து அழிக்கிறான். ஜார் மன்னனும் அரக்கன்தான். அவனை வதம் செய்த மக்கள் சக்தியையே பாரதி மகாகாளி என்கிறான். உருசியப் புரட்சியில் காரல் மார்க்ஸ், லெனின், ஸ்டாலின் போன்றோரின் எழுத்தும், பேச்சும் இயக்கு சக்திகளாக இருந்தன என்பதையும் இணைத்துப் பார்த்தால் உருசியப் புரட்சி பூரணமாக விளங்கும். அணுவிலும் கூட proton - இயக்கம் மற்றதாகவும், Electron இயங்குவதாகவும் அமைந்திருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. உருசியப் புரட்சிக்கு வித்தாயிருந்தது இயக்குசக்தி, விளைவாயிருந்தது மக்கள் சக்தி என்ற இயங்கு சக்தி. முழு சக்தியின் ஒரு பகுதியே பயன்பட்டது என்பதால் மகாகாளி கடைக்கண் வைத்தான் என்கிறான் பாரதி. சர்வாதிகாரத்தின் இறுதி வீழ்ச்சி (கடைசி வீழ்ச்சி) என்பதால் கடைக்கண், என்று சொன்னான் என்றும் சொல்லலாம். உருசியப் புரட்சி பொருளாதார சமத்துவத்தை மட்டும் ஏற்படுத்தவில்லை. பொருளாதார சீர்திருத்தத்தோடு, அரசியல் சீர்திருத்தத்தையும் விளைத்தது என்பதனை, புதியருஷியா என்ற அதே பாடலிலேயே சுட்டிக் காட்டுகிறான் பாரதி.

“குடிமக்கள் சொன்னபடி குடி வாழ்வு

மேன்மையுறக் குடிமை நீதி

நொடி யொன்றில் எழுந்ததுபார்: குடியரெசென்

றுலகறியக் கூறி விட்டார்”

மக்களால் மக்களுக்காக நடத்தப்படும் குடியரசாட்சி என்பதனையே அவ்வரிகளில் பாரதி குறிப்பிடுகின்றான். அரசனாட்சி விடைபெற, மக்களாட்சி நடைபெற மார்க்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ‘மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்’ என்ற புறநானூற்றுச் சங்க காலக் கருத்தில் மன்னன் உயிராக, மக்கள் உடலாக இருந்த என்ற நிலைப்பாடே வெளிப்பட்டது. கவிச்சக்கரவர்த்தி சங்கக் காலத்திற்குச் சற்றொப்ப 800 ஆண்டுகள் கழித்து, கிபி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஜனநாயக ஆட்சிக்கான கருதுகோளைப் வெளிப்படுத்துகிறான். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன், தசரதச் சக்கரவர்த்தியை உடலாக்கி, குடிமக்களை உயிராக்கி உரைக்கிறான்.

“செயிரிலா உலகத்தில் சென்று நின்னுவாழ்
உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பு மாயினான்”

இத்தகு அரசியல் சீர்திருத்தத்தையே பாரதி வாழ்த்தி வரவேற்கின்றான்.

பாரதியின் நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே பாடலில்

“கஞ்சி குடிப்பதற்கிலார்-அதன்
காரணம் இவையெனும் அறிவுமிலார்
பஞ்சமே பஞ்சமென்றே-நிதம்
பரிதவித்தே நெஞ்சம் துடிதுடித்தே
துஞ்சி மடிகின்றாரே-இவர்
துயரினைத் தீர்ப்பதற்கோர் வழியிலையே”

என்று குமுறுகின்றான். வங்க தேசப் பஞ்சம் அவன் நெஞ்சத்தை உலுக்கியிருக்கலாம். இதற்குக் காரணம் என்ன என்று அறியாமல், இருக்கும் ஜனங்களின் அவலநிலை, பஞ்சத்தை விடக் கொடியதாகப் பாரதிக்குப் பட்டிருக்கிறது. பலரின் வறுமைக்கான காரணம், சிலரின் வளமையே,

நான் ஒரு ஐந்து ரூபாய் சட்டைப்பையில் வைத்திருக்கிறேன். காலையில் எழுந்ததில் இருந்து, இரவு படுக்கும் வரை அந்த ஐந்து ரூபாயை நான் வெளியில் எடுத்துப் பயன்படுத்தவில்லை. அந்த நாளில் அந்தப் பணத்திற்குக் காகித மதிப்பும் இல்லை. மறு நாள் காலை நான் அந்த ஐந்து ரூபாயை எடுத்து ஒரு காபி சாப்பிடுகிறேன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். எனக்கு ஐந்து ரூபாய் பெறுமதி உள்ள காபி கிடைத்துவிட்டது. ஹோட்டல் காரக்கு ஐந்து ரூபாய் கிடைத்துவிட்டது.

ஒட்டல்காரர் பூ விற்று வரும் கிழவியிடம், அதே ஐந்து ரூபாயைக் கொடுத்துப் பூ வாங்குகிறார். கிழவிக்கு ஐந்து ரூபாய் கிடைத்து விட்டது. ஒட்டல்காரருக்குக் சாமி படத்துக்குப் போடப் பூ கிடைத்துவிட்டது. ஒரு நாள் முழுக்க அந்த ஐந்து ரூபாய் இருபது பேர் கை மாறுகிறது என்றால் அந்த ஐந்து ரூபாய் நூறு ரூபாய் மதிப்புள்ள பெறுமதியுள்ள பொருட்களை வாங்கியுள்ளதல்லவா? அரசின் மதிப்பு வெறும் ஐந்து ரூபாய்தான். அது கைமாறிக் செல்ல அதன் மதிப்பு அன்றைக்கு 100 ரூபாய். ரூபாய் செல்லச் செல்லத்தான் அதன் மதிப்புக் கூடுகிறது. அதனால்தான் தமிழ் அதனைச் செல்வம் என்கிறது. செல்வம் ஓரிடத்திலே குவிவதால் பலன் இல்லை. அது பரவலாகிற போதுதான் அதன் பயன் கூடுகிறது. வறுமைக்கு அடிப்படைக்காரணம் செல்வம் ஒரே இடத்தில் குவிவதும், பரவாதிருப்பதும்தான். அது பல குற்றங்களுக்கு வழிவகுக்கிறது.

வர்க்க ஏற்றத்தாழ்வைப் பெரிதாக்குகிறது. கம்யூனிசத்தின் அடிப்படையும் இது தான். அதுவே பாரதியைப் பெரிதும் ஈர்த்திருக்கிறது. அதனாலேதான் அதனை வரவேற்கிறான். இதனை மக்கள் போராட்டமே தீர்த்துவைக்கும். பாரதிக்குச் சீர்திருத்த எண்ணங்கள் போராட்ட உணர்வையே பெரிதும் தூண்டுகின்றன.

“தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை எனில்
சகத்தினை அழித்திடுவோம்”

என்று கொதிக்கிறான். உலகத்தையே அழித்து விட்டால், எப்படி பசித்தவனுக்கு உணவிட முடியும்? என்று கேலி பேசுகிறார்கள். ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுள்ளம் காண்பார்.

அப்படிச் செல்ல மாட்டார்கள். பாட்டைச் சகத்தினை அழித்திடுவோம் என்று படிக்காமல் சகத்தினை அழித்து ‘இடுவோம்’ என்று படித்தால் பாரதி புரியும். பசி தீர்க்க வேண்டும் என்பதே நோக்கம்.

“மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும்
பழக்கம் இனியுண்டோ?
மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை இனியுண்டோ?”

என்று பாரத சமுதாயம் பாடலில் பாரதியுள்ளம் அதற்கு மேலும் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது. உலகமே அழிந்து

போனாலும் ஒருவன் பசிக்குணவின்றிப் பரிதவிக்கக் கூடாது என்பதே பாரதியின் பனி இமய உள்ளம்.

பாரதி பாடல்களில் பெரிதும் விஞ்சியிப்பது பக்தியா? சீர்திருத்தமா? என்ற இப்பட்டி மண்டபத்தின் தீர்ப்பை நான் சொல்வதை விட அவன் வாக்காலேயே உறுதி செய்யலாம்.

“ஏழை என்றும் அடிமை என்றும்
எவனும் இல்லை சாதியில்
இழிவு கொண்ட மனிதர் என்போர்
இந்தியாவில் இல்லையே”

என்பது பாரதிபாடல். சீர்திருத்தமும், ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காணலாம் என்றவகையில் தெய்வபக்தியும் சீர்திருத்தம் ஆகிவிடுகிறது. இழிவு கொண்ட மனிதர் இல்லை என்பதும் சீர்திருத்தமே, இந்தியாவில் இல்லையே எனும்போது தேசபக்தி இடம் பெற்றுவிடுகிறது. பாரதி என்ற அக்னிப் பறவையின் இரு சிறகுகள் தேச பக்தியும், சீர்திருத்தமும்தான்.

ஏறத்தாழ 3 1/2 மணி நேரம் நடந்த பட்டிமன்றத்தில் ஐயாவின் தீர்ப்புரை மட்டும் ஒன்றரை மணி நேரம். பாலாற்றங்கரையில் நடந்தது பட்டிமண்டபம் அல்ல ஒரு மனச் சலவை. சலவைத் தொழிலாளிக்கு ஐயா அவர்கட்கும் ஒரு வேறுபாடு. சலவைத் தொழிலாளி துணிகளை வாங்கிக் வெளுப்பார். ஐயா அவர்கள் வெளுத்து வாங்கிவிட்டார். ஒரு University வகுப்பெடுத்தது போல இருந்தது என அவையில் அறிஞர்கள் பாராட்டினார்கள்.

“எதையும்
ஊடுருவிப் பார்க்கும்
எக்ஸ்ரே
ஐயா அவர்கள்
பார்வையும்
அப்படித்தான்
ஆனால்
அவர் எடுக்கும்
எக்ஸ்ரே
வண்ணவண்ணமாயிருக்கிறது
எல்லோருக்கும்
முளை வெளுத்திருக்கும்

ஐயா அவர்கட்கோ

கருத்திருக்கும்

ஏனெனில் முளை முழுக்கக் கருத்திருக்கும்

பட்டிமண்டபமல்ல அது

பந்தல் பல்கலைக்கழகம் !''

என்பதே என் எண்ணம்.

இயல்-8

திருச்சி தேசியக் கல்லூரியில் தமிழ் முதுகலை வகுப்பு 1968இல் தொடங்கப்பட்டது. அவ்வகுப்பில் தலை மாணாக்கர்களாக எழுவர் பயின்றோம். வேறெந்தக் கல்லூரியிலும் இடம்பெறாத இரண்டு சிறப்புப் பாடங்கள் அக்கல்லூரியில் எம். ஏ தமிழ் வகுப்புக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. 1. சைவ சித்தாந்தம் 2. கம்பன் தனித்துவ அறிவாற்றல் (Kamban's Individual Genius) இரண்டு பாடங்களையும் ஐயா அவர்களிடம், இரண்டாண்டுகளும் பயிலும் வாய்ப்பு எங்கட்குக் கிட்டியது.

ஐயா அவர்கள் வகுப்பு!
ஒளவையின் கருநெல்லிக் கனித்தொகுப்பு !
ஆச்சரியங்களின் அணி வகுப்பு!
அன்னைத் தமிழின் அரவணைப்பு !

அந்த அறிவுத் திருக்கோவிலில்
உடைந்த
சாக்பீஸ் துண்டு கூடக்
கற்பூரம் தான் !
விரித்த புத்தகம்
ஒவ்வொன்றும் திருச்சிராப் பள்ளிவாசலில்
துஆவில்
(பிராத்தனையில்)
விரியும் கரங்கள்தான் !
அந்த
மாதாகோவில்
மணியெல்லாம்
மாணவ மணிகள்தான் !

மற்ற பாடவகுப்புகள் ஆழ்கடலில் இருந்து
 உப்புக் காய்ச்சும்
 உப்பளங்கள் மட்டுமே!
 ஐயா வகுப்புகள்
 இலக்கியக் கடலில்
 மூழ்கவும்
 முத்துச் சிப்பிகளில்
 வெளிமழைத் துளிகளை விடாது
 மூழ்கியவர்
 வேர்வைத் துளிகளையே முத்தாக்கும்
 வித்தையை
 கற்பிக்கவுமான
 கலைமகள் பயிலும்
 பல்
 கலைக்கழகம்!
 அவர்
 வகுப்பு வாசலுக்குப்
 வெறும் புள்ளிகளாக
 வந்தவர்கள்
 அருங்கோலங்களானார்கள்!
 தூசி கிளப்பும்
 தூள் பரத்தும்
 காற்றும்
 மூச்சாக
 மாற்றும்
 இரசவாத மருத்துவம்
 ஐயா
 வகுப்பின் மகத்துவம்!

வீட்டுக்கு அழைத்து, மாணவர்களுக்கு விருந்தும் பரிமாறி
 நடத்திய தனி வகுப்புகள் ஏராளம். அவை மாணவ,
 மலர்களுக்குக் கிடைத்த மகரந்தத் தருணங்கள். ஒரு தேர்ந்த
 இசைஞானியின் இராக ஆலாபனை போல, ஒரே பாடலைச்
 செதுக்கிச் செதுக்கிச் சிற்பித்த வகுப்புக்கள் இன்றும் நெஞ்
 சுள் மணக்கின்றன. நிறைவான சான்றாக ஒரு பாடல்
 இராமகாதையின் பட்டாபிசேகப் பாடல்.

“அரியணை அனுமன் தாங்க
 அங்கதன் உடைவாள் ஏந்த
 பரதன் வெண்குடை கவிக்க

இருவரும் கவரி வீச
 விரைசெறி குழலி ஓங்க
 வெண்ணையூர் சடையன் தங்கள்
 மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி
 வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி''

முரண் என்பது கவிதைக்கு அழகு. அழகிய முரண் என்பது அழகுக்கு அழகு கூட்ட வல்லது. இராமராச்சியம் என்பது இலட்சிய அரசு. Plato வின் utopia போலக் கற்பனை அரசமைத்த நாடில்லை. இராமன் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட நாடு. இங்கு ஆளுவோன் பிரதானம் இல்லை. மக்கள் தான் பிரதானம். அரசன் என்பவன் யார்? மக்கள் உட்பட நாட்டில் இருக்கும் அனைத்துக்கும் உரிமையாளன் அல்லன்: அவன் காவலன். அவை அனைத்தையும் காப்பவன். இராமனுக்குப் பட்டம் கட்டப் போவதாகத் தயரதச் சக்கரவர்த்தி அறிவித்த உடனே மகிழ்ந்த மக்கள் தங்கள் தலையைத் தடவிப் பார்த்தார்களாம். தங்கள் தலைக்கே பட்ட மகுடம் வந்தாற்போல அவ்வளவு மகிழ்ச்சி மக்களுக்கு. ஜனநாயகத்துக்கு வரையறை சொன்ன, அமெரிக்க அதிபர், கறுப்பின மக்களின் விடுதலையை நடைமுறைப் படுத்தியதால் கொலையுண்ட ஆப்ரஹாம்லிங்கன். அடிமை மனிதர்களை ஆடு, மாடுகளைப்போல விற்கும் அடிமைச் சந்தையை ஒழிக்க முதல் கையொப்பமிட்டவர். அன்னார் ஜனநாயகத்தின் வரையறையை

“It is the Government of the People, by the People and for the People” என்றார். மக்களால், மக்களுக்காக, மக்களுக்கே உரிய ஆட்சி என்று குறிப்பிட்டார். இராமராச்சியம் முடியாட்சித் தோற்றத்தில் இருக்கும் மக்களாட்சி, குடியாட்சி ஆகும். தன்னை முதன்மைப் படுத்தாமல் மண்ணை மக்களை முதன்மைப் படுத்துபவனே உண்மையான ஆட்சியாளன். அவன் சமையலுக்குச் சுவையூட்டும் உப்பைப் போலக் கரைந்திருப்பான்: மறைந்திருப்பான்: உறுத்தும் வண்ணம் துருத்திக்கொண்டிருக்க மாட்டான். விளம்பரப் படுத்த மாட்டான். தன்னை வெளிப்படுத்தாமல், அனைத்தையும் இயக்குபவன் என்பதால் அவன் கடவுளைப் போன்றவன்.

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறை என்று வைக்கப்படும்”

என்பது திருக்குறள். அண்டங்கள், அகிலங்கள், அனைத்து வகைப் படைப்புகளும் UNIVERSE எனப்படும் SPACE-இல்

வெளியில்தான் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒரு பொருளின் இருப்பு இல்லாமையில் காலியிடத்தில்தான் அமைகிறது. இருப்பின் மதிப்பை இல்லாமைதான் தீர்மானிக்கிறது. பஸ்ஸீக்குக் குறைந்த பட்சக் கட்டணம் 30 பைசாவாக இருந்த போது, நானிருக்கும் இடத்திற்குப் போவதற்காகப் பேருந்து வண்டியில் ஏறினேன். பயணச்சீட்டுப் பெற்றிட 30 பைசா கொடுக்க வேண்டும். என்னிடத்தில் 29 பைசா தான் இருந்தது. 1 பைசா மற்றவரிடம் கேட்பதற்குத் தயக்கம் தன்மானம் தடுத்தது. என் பயணப் பயணே என்னிடத்தில் இருந்த 29 பைசாவால் இல்லை, இல்லாத அந்த 1 பைசாவில் தான் இருந்தது. பஸ் பயணத்திற்கான அடிப்படையே அந்த 1 ரூ பைசாவில் தான் இருந்தது. நான் வைத்திருந்த என் கையிருப்பான 29 பைசாவுக்கு அந்தப் பயணத்தைப் பொருத்த மட்டிலும், எந்த மதிப்பும் மில்லை. இருக்கும் 29 பைசாவின் மதிப்பை இல்லாத ஒரு பைசாதான் தீர்மானிக்கிறது. ஆக இல்லாமையே இருப்பைத் தீர்மானிக்கிறது. சமாளிக்கலாம் என்ற தைரியத்தில் பஸ்ஸில் ஏறி விட்டேன். பஸ் புறப்பட்டு விட்டது. நடத்துநர் சாவுகிராக்கி எனத் திட்டுவாரோ? ஒரு பைசா இல்லாததால் பஸ்ஸை நிறுத்தி என்னை இறக்கி விட்டு விடுவாரோ என்ற கலக்கம் நெஞ்சில். வண்டியில் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. யாரேனும் அறிமுகமானவர்கள் இருக்கிறார்களா? என்று நோட்டமிட்டேன். எந்த முகமும் தெரிந்த முகமாயிருக்கவில்லை. பின்வாசல் அருகே நின்றிருந்தேன் ஓட்டுநர் இருக்கையிலிருந்து சீட்டுக் கொடுக்கத் தொடங்கினார் நடத்துநர். ஒவ்வொருவரையும், சில்லறை கொடுக்காத தற்காகத் திட்டிக் கொண்டே நகர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தார். நான் 29 பைசா கொடுத்தேன். எண்ணாமாலேயே எனக்கு ஒரு வணக்கம் போட்டு “ஐயா நீங்களாவது சில்லறையாகக் கொடுத்தீர்களே! ரொம்ப நன்றி! பலபேருக்குச் சில்லறைப் பாக்கி கொடுப்பதற்கு உதவி செய்தீர்களே மிக்க நன்றி” என்று பாராட்டி நகர்ந்தார். நான் “ஐயா அதில் 29 பைசா தான் இருக்கிறது. 1 பைசா குறைவாக இருக்கிறது” என்றேன். அதற்கு அவர் “ஒரு பைசா குறைகிறதே என இந்தப் பஸ்ஸில் நீங்கள் ஏறாமல் விட்டிருந்தால் எங்கள் பஸ்ஸில் ஒரு டிக்கெட் வருவாய் குறைந்திருக்கும்: குறைந்தது 10 பேருக்கு நான் சில்லறை கொடுப்பது முடியாது போயிருக்கும். 29 பேருக்கு ஒரு பைசா பாக்கி கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் பட்சத்தில், 29 பேரும் பாக்கி வாங்கிய திருப்தியும், 29 பேருக்குப் பாக்கி

கொடுத்த திருப்தியும் கிடைத்திருக்காது. இதற்கெல்லாம் நாம் மதிப்பு போட்டு விட முடியாது. எனவே நான் உங்களிடம் இல்லாத அந்த ஒரு பைசாவுக்கு நன்றியும், வாழ்த்தும் சொல்கிறேன்” என்றார். இல்லாத ஒரு பைசா எனக்கு அந்தப் பஸ்ஸில், பயணத்தில் எவ்வளவு மதிப்பைத் தேடித் தந்துவிட்டது. ஆக இல்லாமையே இருப்பின் மதிப்பைத் தீர்மானிக்கிறது. ஒரு கண்ணாடிக் குவளையில் இல்லாமை (காலியிடமே) கண்ணாடியின் இருப்பை மதிப்பைத் தீர்மானிக்கிறது. அண்டா தொடங்கி அண்டம் வரை இதே கதைதான். இல்லாமையே பயன்பாட்டை உறுதி செய்கிறது: அதிகரிக்கிறது. இல்லாமை என்பதும் இறைப் பண்புகளில் ஒன்று என வகுப்பை நிறுத்திவிட்டு என்னைப் பார்த்து “ஏன் நீ மூன்று நாட்களாக வரவில்லை? Your absence is more felt than your presence” என்று சொல்லிச் சிரித்துவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தார். ஈசன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதைத் திருவாசகம் அருளிய மணிவாசகப் பெருந்தகை

“ஒரு நாமம் ஒருருவம்
ஒன்றுமில்லார்க்கு-ஆயிரம்
திருநாமம் பாடித்
தெள்ளேணம் கொட்டாமோ”

என்கின்றார். பட்டாபிஷேகப் பாட்டில் அனுமன், அங்கதன், பரதன், இலக்குவன், சத்துருக்கன், சீதை, சடையப்ப வள்ளல் மரபினரான வேளாளர், ஆசான் வசிட்ட முனிவர் ஆகியோர் இடம் பெற, பட்டம் யாருக்குக் கட்டப்பட்டதோ அந்த இராமன் பெயர் இடம் பெறவில்லை.

தன்நிழலும் தன் காலில் கூட விழல் ஆகாதென்று தன்மானம் போதிக்கும் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவிலில், கோபுரத்தில் எத்தனையோ சிலைகளை வைத்துக் கோவில் எழுப்பிய இராசராசன் தன் சிலையைக் கோபுரத்தியோ, வளாகத்திலோ, வைக்கவில்லை. நல்லாட்சி நடத்தும் அரசன் தன்னை முன்னிலைப் படுத்தாமல் மக்களை முதன்மைப் படுத்துவான் என்பதே பைந்தமிழ் நிலப் பண்பாடு. அதனை அப்படியே கடைப்பிடிக்கிறான் கம்பன். மக்கள் குரலே மகேசன் குரல் என்ற வாசகம் ஆளப்படும் மக்களைத் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தி விடுகிறது. மக்களே தெய்வம் என்பதால், அவதார இராமனையே கம்பன் கற்பூரமாகக் கொளுத்தி விட்டான் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

அவதார நோக்கம் நிறைவேறும்வரை இராமன் ஆட்சியில் அமரவில்லை. அமர விரும்பவில்லை. இராவண வதம் முடிந்தவிட்டதால், நோக்கம் நிறைவேறிவிட்டதால், அவதார நிலை விடுபட்டுத் தெய்வ நிலையில் இராமன் அமர்வதால், ஆட்சி இருக்கையைக் கம்பன் சிம்மாசனம் என்று சொல்லாமல், 'அரியணை' என்கிறான்; அரியான திருமால் அமரும் ஆட்சிக் கட்டில் என்பதால், அரி+அணை என்கிறான். தயரதனும் அமராமல், பரதனும் அமராமல், இராமனும் அமராமல், இதுவரை சிம்மாசனம், சும்மாசனமாக இருந்தது. இப்போதுதான் உரியவன் (காவல் தெய்வம் திருமால்) அமருகிறான் என்பதால் அது அரியணை ஆயிற்று. இராமன் அமரும் முன்பு அவன் அடியிணை அமர்ந்திருந்தது. என்ன பொருள் அடிமட்ட மக்கள், வேர்மட்ட மக்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பு எய்த வேண்டும் என்பதற்கான குறியீடாகவே இராமன் பாதுகை அமர்ந்தது. அவன் சார்பாக ஓர் அடையாள ஆட்சி நடந்தது. இப்போதுதான் அசலானவன் ஆட்சி என்பதாலேயே அது அரியணை ஆயிற்று. சிம்மம் அல்லது சிங்கம் (அரி) என்றும் காட்டுக்கரசனாகும். இதுவரை காடாண்ட இராமன் நாடாள் வந்திருக்கிறான் என்பதாலும் அரியணை என்பது பொருத்தமாயிற்று. உலகத்தாரை தாங்குபவன் அரி. அவனையே தாங்குவதால் 'அரியணை' ஆயிற்று.

இராமராச்சியம் ஆன குறிக்கோள் ஆட்சியைத் தாங்குபவர் யாராக இருக்க வேண்டும்? அவர் நம்பிக்கைக்குரிய, விசுவாசமிக்க அடிமட்டத் தொண்டராக இருக்க வேண்டும். ஆட்சியின் முதன்மை நோக்கமே தாழக்கிடப்போரை, மேலே கொண்டுவர வேண்டும் என்பது தான். ஆட்சித் தருவின் ஆணிவேராம் தொண்டனையே, பாட்டின் உச்சியில், முன்னுரிமை கொடுத்து, முதலில் வைக்கிறான் கம்பன். வைணவ உலகம் அனுமனைச் சிறிய திருவடி என்று கொண்டாடுகின்றது. திருவடிகள்தான் ஓர் ஆட்சி தாங்கப்பெற வேண்டும். அடிகளால்தான் ஆட்சி நடக்கக் முடியும். எனவே,

“அரியணை அனுமன் தாங்க”

எனப் பாட்டின் முதல் அடியில் சிறந்த தொண்டனான அனுமனைக் கம்பன் வைக்கிறான். இராமலட்சியம் நிறைவேறிட அனுமனை ஒப்பத் துணைநின்றவர் யாருமில்ர். சுக்கிரீவனுக்கு அமைச்சன். இராம சுக்கிரீவக் கூட்டணியை

ஏற்படுத்தியவனே அனுமன்தான். இராமனாலே 'சொல்லின் செல்வன்' எனப் பாராட்டப் பெற்றவன். அதனாலேயே இராவணனிடம் தூது செல்ல இராமனாலேயே தூதுவனாக அனுப்பப்பட்டவன். இலங்கைக்குச் சென்று, சிறைப்பட்ட சீதையை கண்டுவந்தவன். 'கண்டனன்' கற்பினுக்கு அணியை' எனச் சீதையைச் சந்தித்த தகவலைச் சொல்லி இராமனுக்கே உயிரூட்டிய தொண்டன். தற்கொலை செய்ய முயன்ற சீதையை இராமன் பெயர் சொல்லித் தடுத்தவன். பிராட்டிக்கும் நம்பிக்கை உயிர் கொடுத்தவன்.

இலங்கைப் போரின்போது, நாகபாசத்தால் மயக்கமுற்று, மரணவாசலில் இருந்த இராம-இலக்குவர்க்குக் சஞ்சீவி மலையெடுத்து வந்து, மூலிகையால் உயிரூட்டியதும் அனுமன்தான். அதனாலேயே காற்றின் அம்சமானவன் என்றும் வாயுபுத்திரன் எனவும் இராமகாதையில் அழைக்கப்படுவதன் நுட்பத்தை புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு உளவாளி போல இலங்கையில் ஊடுருவியவன்.

இராவணனுக்கு இராமனின் பெற்றியைத் தூதுவனாக உணர்த்த முயன்றவன். இந்திரசித்தனின் வல்லமையை உணர்ந்தவன். வீடணன் வீடு அந்தணரில்லமெனப் பொலிந்ததைப் புரிந்தவன். மண்டோதரி எனும் கற்பரசியைச் சீதையோ என மயங்கி நிம்மதியான தூக்கத்தில் இருப்பதால் சீதையல்லள், இராவணன் துணைவியே எனத் தெளிந்தவன். இராம கைங்கர்யம் நிறைவேற்ற துணைநின்றவர்க்கு எல்லாம் பரிசு வழங்கிய இராமன் அனுமனுக்குத் தன்னையே தந்தான். பொருந்துற எம்மைத் தழுவுகொள் என்று கண்ணியப்படுத்தப்பட்டவன். அமைச்சனாய், தூதனாய், உளவாளியாய், படைவீரனாய், அரசியல் அனுபவம் மிக்கவனாக ஒளிர்ந்தவன். எனவே ஓர் ஆட்சியின் குறியீடான அரியணையைத் தாங்கி நிற்க. அனுமனே முழுத்தகுதி பெற்றவன்.

“செவிக்குத் தேனென இராகவன் புகழினைத் திருத்தும்

கவிக்கு நாயகன்”

எனக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாலேயே சான்றளிக்கப்பட்டவன்.

தான் தாங்கக்கூடிய அரசுக்கும், தலைமைக்கும் துரோகம் இழைக்காதவனையே பாதுகாவலனாகக் கொள்வதே ஓர் இலட்சிய அரசின் இன்றியமையாத் தேவையாகும். அந்த வகைக்குரிய குறியீடாக வாலி மகன் இருப்பதால், அங்கதன்

உடை வாளேந்த என்கிறான் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்.
வாலி தன்மகன் அங்கதனிடம்,

“என்னுயிர்க்கு இறுதிசெய்தான் என்பதை இறையும்
எண்ணாது

உன்னுயிர்க்கு உறுதிசெய்தி இவற்கு அமர் உற்ற துண்டேல்
பொன்னுயிர்த்து ஒளிரும் பூணாய் போதுதி நிலைமை நோக்கி
மன்னுயிர்க்கு உறுதி செய்வான் மலரடி சுமந்து வாழ்த்தி”

என்று ஆணையிடுகின்றான். இராமனிடம் அங்கதனைக்
கைப் பிடித்து நின் ‘கையடை’ என்று வாலி
அடைக்கலப்படுத்துகின்றான். இராமனும் வாலியைச்
சாட்சியாக வைத்துக் கொண்டே

“பொன்னுடை வாளை நீட்டி, நீயிது பொறுத்தி”

என்றான். ஆயிரம் பொருள் பொதிந்த வார்த்தை இது. தன்
தந்தையைக் கொன்றவன் இவனல்லவா என்ற எண்ணம்,
பாசத்தால் ஒருவனுக்கு எழக்கூடும். அந்த உளவியல் உணர்ந்த
இராமன், வாளை முன்னாக வைத்து, “வாலி வதத்தில்
என்பால் உனக்குப் பிழை ஏதும் தோன்றுமானால், அதனை
நீ பொறுத்திடல் வேண்டும்” என்கின்றான். தன்பால் தோற்ற
அரசனின் மகனையும் எவ்வளவு கண்ணிமாக இராமன்
நடத்துகின்றான். தன் ஆயுதமாம் அம்பினால் வாலிக்கு இறுதி
நேர்ந்தது. இதோ வான். என்ன முடிவு வேண்டுமானாலும்
நீ எடுத்துக்கொள்” என்று தோற்ற எதிரியின் பிள்ளைக்கும்
ஒரு முடிவுக்கான வாய்ப்பு வழங்குதல் முடியரசனுக்கு
இயல்பன்று. வெற்றியின் எக்களிப்பில் ஆட்டம் போட்டு,
அழிவும் அராஜகமும் செய்தல் அரசர்க்கு வாடிக்கை.
ஆனால் குடியரசுத்தன்மை குடிகொண்ட இராமன் மிக
இயற்கையாக இந்த நேர்வைக் கையாளுகின்றான். தன்
தம்பி வெற்றரசு எய்தித் தனக்கு வீட்டரசு பெறக் காரணம்
ஆனான் என்ற வாலி கரதீட்சைபோல இராமன் சரதீட்சை
தந்து முக்தி வழங்கி விட்டான் என்பதை மகனுக்கு உணர்த்தி
விட்டான். “அங்கதா, என்னோடு எப்போதுமிருப்பது
உடைவாள். அதனைப் போலவே, எப்போதும் என்னோடிரு.
என் பாதுகாவலனாக இரு” என்ற இராமன் குறிப்புரையை
அங்கதன் புரிந்துகொண்டான். இதனைக் கவனமாக
உள்வாங்கிய கவிச்சக்கரவர்த்தி, ‘அங்கதன் ‘உடைவாள்’ ஏந்த
என்று குறிப்பிட்டது நுண்ணிதன் உணர்வார் திண்ணிதின்
அறியத்தக்கது.

யுத்த காண்டத்தில் இராவணனுக்கு நல்கும் இறுதி வாய்ப்பாக, அங்கதனைத் தூதாக இராமன் அனுப்புகிறான்” என்று ஐயா அவர்கள் நிறுத்தினார்கள். நான் எழுந்து, “ஐயா ஓர் ஐயம் என்றேன். ‘கேள்’ என்றார். “வாலியிடம் தம்பி இலக்குவனைத் தூதுவனாக அனுப்பி இருக்கலாமே, இராமன் ஏன் அனுப்பவில்லை? நேரடியாக எவ்வித விசாரணையுமின்றிக் களத்தில் இறங்கியது ஏன்? ஆனால் இராவணனுக்கு மட்டும் ஏன் அங்கதனைத் தூதாக அனுப்புகின்றான்?” என்று என் ஐயத்தை வகுப்பில் வைத்தேன். ஐயா “இராமப் பட்டாபிஷேகத்தை இன்று வகுப்பில் நிகழ்த்திவிட நினைத்தேன். அயோத்தியில் தடை சரி. இங்கு அப்துல்காதரால் தடையா?” என்றார். “அயோத்தியில் என்ன சர்ச்சை?” என்றார் என் வகுப்புத் தோழர் கிருஷ்ணன். “ஏற்கெனவே அயோத்தியில் கோவிலா? மகுதியா? என்ற குழப்பமும் இருக்கிறது. கிருஷ்ணன் ‘சர்ச்சை’ வேறு. ஏன் உள்ளே நுழைக்கிறீர்கள்?” என்றேன். வகுப்பே வாய்விட்டுச் சிரித்தது. நான் “அயோத்தியில் பட்டாபிஷேகம் தட்டிப் போனதற்குக் காரணம் கூனிதான். நம் வகுப்பிலும் கூடக் கூனி வடிவத்தில் இருப்பவை நான் எழுப்பிய இரு கேள்விக்குறிகள்தான். கூனியின் முதுகை நிமிர்த்த மண்ணுருண்டையால் இராமன் அடித்தான். கூனி அவனுக்கு மண்ணே இல்லாமல் அடித்துவிட்டான்” என்றேன். “சரி பரவாயில்லை, கேள்விகளுக்கு வருவோம் என லூப் லைனில் சென்ற ரயிலை மெயின் லைனுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டார் ஐயா.

வாலியை நோக்கித் தூது அனுப்பாதவன் இராஜாராமன். இராவணனுக்குத் தூது அனுப்பியவன் சீதாராமன்.

கையேயி,

“ஏய வரங்கள் இரண்டில் ஒன்றினால்என்

சேய் உலகாள்வது சீதைகேள்வன் போய்வனம் ஆள்வது”

என்றாள். நாடாளப் பரதன். காடாள அனுப்பப்பட்டவன் இராமன். தாடும், காடு சார்ந்த முல்லைநிலத் தெய்வம் திருமாவின் அவதாரம் இராமன். வாலியின் இரண்டு குற்றங்களில் முதல் குற்றம் தன்மகளைப் போன்ற தம்பியின் மனைவியைத் தாரமாக்கக் கவர்ந்து கொண்டது.

“உருமை என்ற அவர்க்கு உரிய தாரமாம்

அருமருந்தையும் அவன் விரும்பினான்”

என்று தன்னைத்தான் அல்லது ஒப்பில்லாதவன் தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பானாம் அனுமன் சாட்சி சொன்னான்.

“ஈரம் நீங்கிய சிற்றவை சொற்றனள் என்ன
ஆரம் வீங்குதோள் தம்பிக்கு தன்னரசு உரிமைப்
பாரம் ஈந்தவன் பரிவினன் அன்று ஒருவன்முன் இளையோன்
தாரம் வெவ்வினன் என்றசொல் தரிக்குமாறு உளதோ?”

என இராமன் மனநிலையைப் படம்பிடிக்கிறான் கம்பன். பிறன்மனை நயத்தல் குற்றம். அதுவும் தம்பியின் மனைவியைத் தாரமாக்க முயலுதல் பாவம். அதற்குத் தண்டனை என்பது கட்டாயம்.

இரண்டாவது குற்றம், தம்பியை அண்ணனே கொல்ல முயன்ற கொலைக்குற்றம். தம்பியரல்லது தனக்கு வேறுயிர் இம்பரின் இல்லை என்பதைக் கொள்கை எனக் கொண்ட இராமபிரானுக்கு வாலியிடம் பொறுக்கவியலாச் சினத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. அதற்கும் தண்டனை வழங்க வேண்டிய நிலை இராமனுக்கு...

சுக்கிரீவனுக்கும், வாலிக்கும் நடந்தது போரன்று, சண்டை. வாலி அதனைப் போரென்று வாதிட்டாலும் அது சமர் அன்று. காரணம், சமமானவர் மோதுதலே சமர். போர் என்பதைத் தமிழ் சமம் என்றுதான் கொள்கிறது. கிட்டுவார் பொரக்கிடைக்கின், அவர் ஆற்றல், பட்டநல்வலம் பாதி எய்தக்கூடியவன் வாலி. வாலி எவருடன் போரிட்டாலும், அது போர் அறநெறிக்கு மாறுபட்டது. போரே அன்று. அதனாலேயே கிட்கிந்தா காண்டத்தில் அப்பகுதியை ‘வாலிவதைப் படலம்’ என்றார்களே தவிர, ‘வாலி போர்புரி படலம்’ என்று பெயர் வைத்தாரில்லை. வலியவன் ஒருவன் எளியவனை, அதுவும் குற்றமற்ற தம்பியைக் கொல்ல முயன்றதால், அதுவும் தன் கண் முன்பே நிகழ்ந்ததால், அவனை நேரே விசாரிப்பதற்கோ, தூது அனுப்புவதற்கோ தேவை எழவில்லை. தண்டனையை அரசன் நேரே வந்து வழங்க வேண்டிய தேவையில்லை. எனவே, மறைந்து நின்று கொல்ல வேண்டியதாயிற்று. விலங்குகளுக்கு மனிதரைப் போல் ஒழுக்க வரையறைகள் இல்லை என்று வாலி வாதிட்டான். இதற்கு இராமன்,

“தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என
ஒக்க உன்லைராயின் உயர்ந்து
மக்களும் விலங்கே மனுநெறி
புக்கவேல் விலங்கும் புத்தேளிரே”

என்று எடுத்துக்காட்டுகின்றான். இறுதியில் சிறியன சிந்தியாதவனாம் வாலி தீயன பொறுத்தி” என்றான். அவனுக்குத் தண்டனையை முன்னும் முக்தியைப் பின்னும் அளித்தான் இராஜாராமன்.

இராவணனைப் பொருத்தமட்டிலும், இராமன் சீதாராமனாக நடந்ததால், அங்கதனைத் தூதனாக அனுப்பினான். என்ன சீதாராமன்? கடலும் கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலமாம் இலங்கைக்கு இராமன் வந்துவிட்டால் காடு தாண்டி வந்து விட்டதால் இராஜாராமனுக்கு JURISTITION இல்லை. ஒரு வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவரே நீதிபதி நிலையில் நின்று நீதி வழங்கக்கூடாது. தன் மனைவி சம்பந்தப்பட்டது என்பதனாலேயே, நீதி வழுவாது, பெருந்தன்மையோடு அவனுக்குத் தூதுவன் வாயிலாக இறுதியாக இராவணனுக்கு ஒரு வாய்ப்புத் தருகின்றான். தன் தரப்பினை எடுத்துச் சொல்லும் அந்த வாய்ப்பு அதற்காக மட்டுமில்லை. தவறைத் திருத்திக் கொள்வதற்குமான வாய்ப்பு. ஒரு அரசன் தன்னை நோக்கி இழைத்த தவறுக்காக இலங்கை மக்கள் ஏன் அழிய வேண்டும் என்ற அருள் இரக்கத்தின் வெளிப்பாடு அந்த வாய்ப்பு. இராவணன் இழைத்த குற்றத்திற்கு உடந்தையாக இருந்தவர்க்கும் ஒரு பாடம் புகட்ட வேண்டும் என்பதால், இராவணன் ஒப்பாத நிலையில் போர் என்று முடிவெடுக்கின்றான். அதனாலேயே இராமாயணத்தில் அந்தப் பகுதி யுத்தகாண்டம் என்ற பெயர் தாங்கியுள்ளது” என்று பட்டையைக் கிளப்பினார் ஐயா.

“ஐயா அற்புதம். இதன் தொடர்பில் நான் ஒரு நிகழ்வு சொல்லலாமா?” என்று அனுமதி கேட்டேன். ஐயா ‘சொல்’ என்றார்.

“நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கட்குப் பின்னர் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்தவர்களில் இறுதியானவர் வீரர் அலியார். நாயகத்தின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்; மருமகன். இறைவன் ஒருவன் என்னும் நம்பிக்கையாளர்கட்கும் இறை நிராகரிப்பாளர்களுக்கும் நிகழ்ந்த ஒரு போருக்குத் தலைமை தாங்குகிறார். எதிர்த்தரப்பில் இருக்கும் தளபதிகளில் ஒருவனை வீழ்த்துகிறார். கீழே விழுந்த அவன் மேல் உட்கார்ந்து, அவன் மேல் வாள் பாய்ச்சக் கையை ஒங்குகிறார். அவன் கதை முடியப் போகிற நேரம். வாள் அவர் கையை விட்டு அவன் மேல் இறங்க வேண்டிய அந்தப் பொழுதில் சட்டென வீழ்ந்த எதிரி அலியார் முகத்தில்

காரி உமிழ்கிறான். அலி வாளைக் கீழே எறிந்துவிட்டு எழுகிறார். எதிரி உயிர் தப்பிவிடுகிறது. எதிரியை ஏன் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டார்கள்? என்ற கேள்வியை அவர் தோழர்கள் அலியாரிடம் எழுப்பினார்கள். ஏகஇறைக் கொள்கைக்காக, ஒரு இலட்சியத்திற்காக நிகழ்த்தப்பட்ட போர் இது. இந்தக் கொள்கைக்கு எதிரானவர்கள் என எதிரிகளோடு போரிட்டோம். எதிரி என் முகத்தில் உமிழ்ந்தபோது, என் மீது உமிழ்ந்துவிட்டானே என்று அவன் மீது கோபம் ஏற்பட்டு விட்டது. அதற்கு மேல் அவனை நான் வாளால் வெட்டினால், தனிப்பட்ட விரோதம் முதன்மைக் காரணம் ஆகிவிடும். நான் கொலைப்பாவம் செய்த குற்றவாளி ஆகிவிடுவேன். ஒரு கொள்கைக்கான போரில் தனிப்பட்ட ஒருவரின் விருப்பு, வெறுப்புகள் இடம்பெறக்கூடாது. துறவிகளின் வேள்விகளைச் சிதைத்தல், தவத்தைக் கலைத்தல், தேவர்களை வதைத்தல் போன்ற அரக்க நடவடிக்கைகளுக்காக ‘இராவண சம்ஹாரம்’ நிகழ்த்துவேன் எனத் திருமால் மேலுலகில் தந்த உறுதிமொழியை நிறைவேற்றவே, இராமனாகப் பூவுலகில் அவதரித்தான். அந்த அவதார நோக்கத்திற்காகவே இராவணனோடு போரே தவிர, தன் மனைவியைச் சிறையெடுத்தான் என்பதற்காக அல்ல. சீதை ஒரு கருவியே தவிரக் காரணம் அல்ல. உதாரண புருஷன், உயர்ந்த இலக்கிற்காகப் போரிட வேண்டியவன் என்பதாலேயே இராமன் இராவணன் போருக்கு நிராயுதனாய் நின்றபோதும், மன்னித்து விடவில்லை. ‘இன்று போய்ப்போர்க்கு நாளை வா’ என்ற சொல்லித் திருப்பி அனுப்பியதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஒரு தலைவன் எல்லா ஐயங்கட்கும் அப்பாற்பட்டவனாக இருக்க வேண்டும். “Caesar’s wife should be beyond all doubts” என்பது ஆங்கிலக் கனிமொழி என்று சொல்லி முடித்தேன். இருப்பினும் இராஜாராமன் என்ற நிலையில் வாலிக்குத் தண்டனை, சீதாராமன் என்ற நிலையில் இராவணனுக்குத் தூது என்ற விளக்கம் ஐயா அவர்கட்கன்றி வேறு எவர்க்கும் தோன்றாது.

பின்னர் பட்டாபிஷேகப் பாட்டின் அடுத்த அடியை “அங்கதன் உடைவாளேந்த” என்று விளக்கத் தொடங்கினார். மற்ற நாடுகளோடு நல்லெண்ணம் ஏற்படுத்தும் வகையில் இராமராச்சியத்தில் தூதுவர்கள் இடம்பெற வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டை ‘அங்கதன் உடைவாளேந்த’ என்ற வரி குறியீடாக உணர்த்துகிறது.

“அன்பு அறிவு ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்கு
இன்றி அமையாத முன்று”

என்ற வள்ளுவன் இலக்கணம் அங்கதனுக்குப் பொருத்தமானதாகும். அங்கதனைத் தூதுவனாக்கியதில் ஓர் இராஜதந்திரமும், நுட்பமும் உண்டு. அங்கதனின் தந்தை வாலியின் நண்பன் இராவணன். இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் போர்க்காலங்களில் துணையாய் நிற்பது என்று ஒப்பந்தமும் போடப்பட்டது. தூதுவன் அணிமாறித் துரோகம் இழைப்பவனாகவும் ஆகிவிடக்கூடாது. அங்கதன் தூது அங்கதனுக்குமான ஒரு பரிசோதனை என்றும் பார்க்க வேண்டும்.

இராவணன் சபைக்கு அங்கதன் செல்கிறான். இராவணன் அவனை நோக்கி ‘நீ யார்? வந்த நோக்கமென்ன?’ எனக் கேள்விகளை அடுக்குகின்றான்.

“பூத நாயகன் புவிக்கு நாயகன் இப்பூமேல்
சீதை நாயகன் வேறுள்ள தெய்வ நாயகன் நீ செப்பும்
வேதநாயகன் மேனின்ற விதிக்கு நாயகன் விட்ட
தூதன்யான் பணித்த மாற்றம் சொல்லிய வந்தேன் என்றான்”

வானரப் படையோடு வந்த நரனவன் என்று இராமனைக் கேலி பேசிய இராவணனிடம், அதற்குக் கம்பீரமாக

“இந்திரன் செம்மல் பண்டோர் இராவணன் என்கின்றானைச்
சுந்தரத் தோள்களை வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றி
சிந்துரக் கிரிகள் யாவும் திரிந்தன் தேவர் உண்ண
மந்திரப் பொருப்பால் வேலை கலக்கினான் மைந்த னென்றான்”

என்று முன்னை நாளில் பத்துத் தலை இராவணனைத் தன் வாலில் கட்டித் தொங்கவிட்டு நான்கு திசை யானை வாழுமிடத்திலுள்ள மலைகளிலே தாவித் திரிந்தானே ஒருவன், தேவருண்ண மந்திர மலையை மத்தாக்கிப் பாற்கடலைத் தனியொருவனாகக் கடைந்து, அமுதம் தந்தானே அந்த வாலியின் மைந்தன் என்று விடைபகர்ந்தான். அங்கதன் குறிப்பிட்ட இரண்டு செய்திகளும், நம் கவனம் ஈர்த்து, அவன் அறிவாற்றல் மிக்கவன், மற்றும் இடம், ஆளுக்கேற்ப ஆராய்ந்த சொல்லைப் பயன்படுத்த வல்ல தூதுவன் என்பதை விளக்கப் படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. வாலியை அறிமுகம் செய்யும் போது இந்திரன் செம்மல் என்கிறான். இந்திரன் அம்சமாகத் தோன்றியவன் வாலி. உயிர்கள் பரிணாம நிலையில்

4 கதிகளில் இருக்கின்றன. முதலில் விலங்குகதி, அடுத்து அதனினும் ஆற்றல் உள்ள மனித கதி. ,அதற்கு மேம்பட்டது. தேவகதி, நிறைவாகத் தெய்வ கதி. என நான்குகதிகள் அமையும். தேவனாகத் தேவர் கோனாக இருந்தவன். அடுத்த உயர்ந்த நிலையான தெய்வ நிலைக்கு உயர்ந்து சென்றிருக்க வேண்டும். இந்திரனைப் பொருத்த மட்டிலும் நிலைகள் தலைகீழாகி விட்டன. தெய்வ உலகில் தேவனாயிருந்தவன், கௌதம முனிவனின் மனைவி அகலிகையை அடைய, அம் முனிவரைப் போலவே, மனித வடிவம் எடுத்து, அவளைக் கொடுத்ததால் முனி சாபத்தோடு, பூனை என்ற விலங்காகி இழிவுற்றான். “இராவணன் குரங்குகளைத் துணையாகக் கொண்டு, சேதுவைக் கட்டி இலங்கைக்கு வந்துள்ள நரன்தானே என்று கேலி பேசுகிறாய். அந்த மனிதன்தான் உன்னை வென்ற வாலியைத் தோற்கடித்தவன். வாலி வீழ்ந்தமைக்குக் காரணம் பிறன்மனை நயத்தல் என்ற பெரும்பாவம். அந்தப் பாவத்தினாலே அழிந்த வாலியைப் போல நீ அழிதல் திண்ணம். இப்போதும் கூடப் பகைவனுக்கும் அருளும் இராமன், உன் தவறைச் சரிசெய்து கொள்ளும் வாய்ப்பை, இராமதூதனான என் மூலம் வழங்கியுள்ளான். பிழைக்கு வருந்தினால், நீ திருந்தினால் பிழைத்துக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்கிறது. இரண்டே சொற்களில் தூதின் நோக்கத்தைப் புலப்படுத்திய அங்கதன் இராமபாணத்தைப் போலக் கூர்மையானவன்: இலக்கினைச் சரியாக அடையக் கூடியவன் என்பதையும் காட்டுகின்றது.

பத்துத் தலைப் பூச்சியைப் போல இராவணனைத் தன் வாலாலே கட்டி விடுகின்றான் வாலி. நாள்தோறும் எட்டுத் திசைகளும் சென்று சிவபூசை செய்பவன் வாலி. அப்படிச் சிவ பூசை செய்கையில், இராவணனைப் பாராமலேயே வாலினால் கட்டித் திசையெல்லாம், மலைகளெல்லாம் சுழற்றி அடித்தவன் வாலி. இராவணன் நேரில் வந்து வந்திருந்தால், இராவணன் பலத்தில் பாதி பலம் வாலிக்கு வந்திருக்கும். இராவணனை நேரில் பார்க்காமலேயே வாலி அவனை வீழ்த்திவிட்டான் என்றால் என்ன பொருள். வாலி, தன்னாற்றல் + இராவணனின் ஆற்றலில் பாதியைச் சேர்த்துக்கொண்டு போரிட்டு வெல்லாமல் முழு பலத்தோடிருக்கும் இராவணனைப் பின்நோக்காமலேயே

வென்று விட்ட வாலி எவ்வளவு ஆற்றல் பெற்றவன். அவனே இராமன் வில்லுக்கு விழுந்து விட்டான் என்றால், நீ இராமன் முன் எம்மாத்திரம் என்பது, அங்கதன் குறிப்பு.

“திண்டோள் இராவணன் என்கின்றானைச் சுந்தரத் தோள்களோடும், வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றிச் சிந்துரக் கிரிகள் தோறும் தாவித் திரிந்தனன்” என்ற அங்கதன் பேச்சால் அது துலங்கி விடுகிறது.

அங்கதனின் அடுத்த குறிப்பும் வாலி பற்றிய மற்றொரு செய்தியைப் பேசுகிறது. மந்திர மலையை மத்தாக வைத்து, வாசுகி என்ற பாம்பை நாணாக்கித் தனி ஒருவனாகப் பாற்கடலைக் கடைந்து, தேவர்களுக்கு அமுதம் கொடுத்தவன் வாலி. கடைவதில் உடனிருந்த அரக்கர்கள் பாற்கடலில் இருந்து முதலில் நஞ்சு வந்தவுடனே அஞ்சி ஓடி விட்டார்கள். எனவே அரக்கர்களுக்கு விரும்பிய அமுதம் கிடைக்கவில்லை. அதே பாற்கடலில் இருந்து அமுதத்தோடு தோன்றிய

திருமகளும் அதாவது திருமகள் அம்சமான சீதையும் அரக்கனான உனக்குக் கிடைக்க மாட்டாள். தேவர்கள் மகிழும்படி மீண்டும் அவள் பாற்கடல் அடைவாள். எனவே இராவணா, அதையும் கருத்தில் வைத்து நீ முடிவெடு” என்று உண்மையை நுண்மையாக உணர்த்த முற்படுகின்றான். நன்னீர் நதிகள் ஆயிரம் கலந்தாலும், கடலின் உப்புத் தன்மையை மாற்ற முடியாது. இறுதியில் இராவண அரக்கனுக்குக் சீதை என்று அமுதினால் செய்த நஞ்சே இறுதியைத் தந்துவடுகிறது.

அங்கதனைப் பார்த்து இராவணன்

“உந்தை என் துணைவன் அன்றே

ஓங்கு நற்சான்று உண்டால்

நிந்தனை இதன்மேலுண்டோ?

நீயவன் தூதன் ஆதல்

தந்தனன் நினக்கு யானே

வானரத் தலைமை தாழா

வந்தனை நன்று செய்தாய்

என்னுடை மைந்த என்றான்”

நைச்சியமாக அங்கதனை “என் மகனே”! என்றழைத்து, என் நண்பன் வாலியோடு அக்கினி சாட்சியாக நட்புப் பூண்டேன். தந்தையைக் கொன்றவன் தூதுவனாக நீ வந்திருப்பது

இழுக்கல்லவா? வா என் அணியில் உன்னை இணைத்துத் தலைவனாக ஆக்குகின்றேன்” என்றழைக்கின்றான். அவன் அணிமாறவில்லை. இராமன் பால் உள்ள விசுவாசம் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

அத்தகைய அங்கதனைப் போன்றவர்களே இராமராச்சியத்தைத் தாங்க வல்ல தளகர்த்தர்கள் என்ற குறிப்புத் தோன்றவே, அப்பாடலில் “அங்கதன் உடைவாளேந்த” என்ற செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. என்று வகுப்புக்கு வந்து சேர்ந்த காபி அருந்தச் சற்று நேரம் விரிவுரையை நிறுத்தினார். மீண்டும் வகுப்பு தொடங்குமுன் “ஐயா, எனக்கொன்று தோன்றுகின்றது என்றேன்.” “செம்பொன் நிகர்த்தவன் கம்பன். அந்தப் பொன் ஒரு அதிசயம். இரசவாதவித்தை கல்லைச் செம்பொன் ஆக்கும். ஆனால் கம்பன் என்ற செம்பொன், அதன் மாற்றத்தை உரைத்துப் பார்க்கும் உரை கல்லையே பொன்னாக்கும்”. என்றேன் “உனக்குத் தோன்றியதைச் சொல்” என்றார்.

“மந்திகளும், மந்திரிகளும்

ஒன்றுதான்

மந்திகள் மரம், விட்டு

மரம் தாவும்

மந்திரிகள் கட்சிக்

கொடி மரம் விட்டுக்

கொடி மரம் தாவுவார்கள்”!

கிளைவிட்டுக் கிளைதாவும், இடம்விட்டு, இடம் தாவும் இயல்புடைய வானரர் குலத்தில் பிறந்தாலும், ஈர்க்கும் தலைமைப் பதவி தருகிறேன் என்று ஆசைகாட்டினாலும், இராமன் அணியை விட்டு, இராவணன் அணிக்குத் தாவிவிடாத தகவுடையவன் அங்கதன். அத்தகைய நங்கூரக் கொள்கையாளர்களே இராமராச்சியத்தைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் தங்க விழுதுகள். இந்தப் பட்டாபிசேகப் பாட்டில், அறவாணனாக இருந்தாலும் வீடணன் பெயர் இடம்பெறவில்லை. நல்லவனாயினும் அணி மாறியவன். அதனால் அவன் இடம்பெறவில்லை. வானரகுல அரசனாயினும் சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டாபிசேகப் பாட்டில் இடம் இல்லை. சீதையைத் தேடிக் கொணர, வானரப்படையுடன் வந்து உதவுவேன் என்று இராமனுக்கு வாக்களித்து விட்டு, அதனை உடைப்பவன் போலக்

கார்காலம் வந்தபின்னும் சுக்கிரீவன் சொன்ன மாதிரி படையுடன் வரவில்லை. மது, மது போதைக் காட்பட்டு விட்டான். இதனை வாலியும்

“ஓவிய உருவ நாயேன் உரையொன்று பெறுவ துன்பால் பூவியல் நறவம் மாந்தி புந்தி வேறுற்ற போது தீவினை இயற்றுமேனும் எம்பிமேல் சீறி யென்மேல் ஏவிய பகழி என்னும் கூற்றினை ஏவல் என்றான்”

என்று ஏற்கனவே இராமனிடம் தம்பிக்காக வரங்கேட்டு முன்ஜாமீன் பெற்றதால் தப்பினான். அதனால் மக்களாட்சியின் மதிப்புறு பதிப்பான இராமராச்சியத்தில் அத்தகைய வாக்குமாறுகிறவர்கட்டும் இடமில்லைபோலிருக்கிறது. இருப்பினும் மலைக்குல மக்களான (Scheduled Tribe) அனுமனுக்கும், அங்கதனுக்கும் முதல் முதலாக ஆட்சியில் இடஒதுக்கீடு செய்தது இராம இராச்சியத்திலேதான் என்பது பெருமைக்குரியது”. என்று சொல்லி முடித்தேன். ஐயா அவர்கள் கனிவுடன் ஒரு தாயினும் சாலப் பரிந்த பார்வையை என்மீது வீசிப் புன்னகைத்தார்.

பட்டாபிசேகப் பாட்டு தொடர்ந்தது. ஒரு நல்லாட்சியின் வெளிப்புற அடையாளம் வெண்கொற்றக் குடை. தான் நனைந்தாலும், தான் காய்ந்தாலும் தன்னைத் தாங்கி உயர்த்திய மக்கள் முறையே நனையாமலும், வெயிலில் காயாமலும் காப்பாற்றுவது குடையின் வேலை. இராமராச்சியத்தில்

“பரதன் வெண்குடை கவிக்க”

என்கிறான் கம்பன். ஆட்சியாளன் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருப்பான். அவனுக்கு மேலே இருக்கும் வெண்கொற்றக்குடை ஆட்சியைக் குறிக்கும். ஆமாம் ஆட்சியாளனை விட ஆட்சியே உயர்ந்தது. ஆட்சியாளர்கள் மாறுவார்கள். ஆட்சி நிர்வாக இயந்திரம் அப்படியே இருக்கும். வெண்கொற்றக்குடை என்பதால் ஆட்சி, வெண்மை போல் தூயதாக இருக்க வேண்டும். மற்ற வண்ணக் குடைகளில் கறை படிந்தால் அவ்வளவாக வெளியே தெரியாது. ஆனால் வெள்ளை நிறத்தில் சின்னக் கறையும் பளிச்சென்ற தெரிந்து விடும். வெண்மை மிகவும் முக்கியமானது, வெண்மை என்பது ஆட்சியின் வெளிப்படைத் தன்மையை விளக்கும். பற்றும் மக்களுக்குச் சற்று வளைந்தும் விரிந்தும் கொடுக்கும் தன்மை குடையில் இருக்க வேண்டும். அத்தகைய வளைந்து

கொடுக்கும் தன்மையே பிடியாகும். மற்றபடி குடையின் கோல், எவ்வித வளைவுமின்றி நேரிதாக இருக்க வேண்டும். பரதனைப் போன்று ஆட்சியைத் தாங்குபவர்கள் இருக்க வேண்டும். தனக்குரியது அல்லாததாக இருக்கும் ஒன்று அது ஆட்சியே ஆனாலும், அறம்மல்லா வழியில் வருமானால் ஏற்கக் கூடாது என்ற கொள்கையில் பரதன் உறுதியாக நேரே இருந்தான். கோசலை

“தாயுரை கொண்டு தாழை உதவிய தரணி தன்னைத் தீவினை என்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்தில் தேக்கிப் போயினை என்ற போது புகழினோய் தன்மை கண்டால் ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியின் அம்மா”

என்கிறாள்.

பாதிப்புக்குள்ளானவரே பாராட்டும்படியான தூய்மையாளன் பரதன். அத்தகைய தூய்மையாளர்களால் துலங்க வேண்டும் ஆட்சி. பரிந்துரையால் வந்து பதவியைப் பரதன் ஏற்கவில்லை.

இந்தச் செய்தி என்ன உரைக்கிறது? இராமராச்சியத்தில் பரிந்துரைக்கு இடமில்லை.

நிறைய தவறுகள் ஆட்சியாளர்களின் உறவினர்களாலேயே இழைக்கப் படுவதைப் பார்க்கிறோம். உயர்ந்த உறவான தாயுறவையே தள்ளி வைக்கிறான் பரதன். அண்ணனாவது அரசிஆணையால் துறவுக் கோலம் பூண்டான். தம்பி பரதன் அண்ணனுக்காவே தாயையும், ஆட்சியையும் துறந்து துறவியாகவே வாழ்கிறான்.

உரிய ஆட்சியாளனான இராமன் வரும்வரையில் ஒரு காபந்து சர்க்காரைப்போல் காத்தவன் பரதன். இராமன் வாக்குறுதிப்படி குறிப்பிட்ட கால நேரத்தில் வரத் தாமதம் நேர்ந்தவுடனேயே தன்னையே மாய்த்துக் கொள்ள முயன்ற தியாகி பரதன். அவனைப் போன்ற பண்பு நலன்கள் உள்ளவர்களுக்கே இராமராச்சியத்தில் இடம் என்பதே உட்கருத்து.

திருமாலின் சங்கே பரதனாக அவதரித்தது. சங்கு என்பது மங்கலத் தொடக்கத்திற்கும் ஒலிக்கும் மங்கள அடக்கத்திற்கும் ஒலிக்கும். ஒன்றைத் தொடங்கவும், முடிக்கவுமான ஆற்றல் ஆட்சியைத் தாங்குபவர்களுக்கு இருந்தல் அவசியம். பரதன், வெண்குடை என்ற சொற்பிரயோகங்களால் நாம் சிந்திக்கக்

கவிச்சக்கரவர்த்தி வாசல் திறந்திருக்கிறான் என்பதனையும் அறிதல் வேண்டும்.

பொறுப்புகளின் நெரிசலால், அதிகார அடைசலால் ஆட்சியாளனுக்கு புழுக்கம் கட்டாயம் வரும். அந்தப் புழுக்கம் தீர்க்கக் காற்று அவசியம். அதனை எண்ணியே பட்டாபிசேகப் பட்டில்

“இருவரும் கவரி வீச” என்கிறான் கம்பன். இலக்குவனும், சந்துருக்கனும் இடப்புறம், வலப்புறமும் இருந்து அப்பொறுப்பினை ஆற்ற வேண்டும்.

நிழல் கூட விலகும். இராமனின் விலகாத நிழல் இளைய பெருமானாம் இலக்குவன். இராமனுக்காகச் சர்வ பரித்தியாகம் செய்தவன். பட்டம் இழந்து இராமன் வனஞ் செல்லப் போகின்றான் என்பதறிந்த தாய் சுமித்திரை

“ஆகாதது அன்றால் உனக்கு அவ்வனம் இவ் அயோத்தி மாகாதல் இராமன் நம் மன்னவன் ஈந்தும்
போகாத உயிர்த்தாயர் நம் பூங்குழல் சீதை என்றே
ஏகாய் இனி இவ்வயின் நிற்பதும் ஏதம் என்றாள்”

மேலும்

“பின்னும் பகர்வாள் மகனே இவன் பின் செல் தம்பி
என்னும் படியன்று அடியாரின் ஏவல் செய்தி
மன்னம் நகர்க்கே இவன் வந்திடினவா அதன்றேல்
முன்னும் முடி என்றனள் வார்விழி சோர நின்றாள்”

அன்னை சொன்ன சொல்லுக்கு அச்சப் பிசகாமல் இராமனின் அடியவனாகவே இறுதி வரை இலக்குவன் இருந்தான். அண்ணனைக் கொணர்வான் வந்தேன் அல்லேன் அயோத்தி மன்னனைக் கொணர்வான் வந்தேன் எனக்கானகம் வந்த பரதனிடம், குகன், இலக்குவனைப் பற்றியுரைத்த வாசகம்

“அல்லையாண்டு அமைந்த மேனி அழகனும், அவளும் துஞ்ச வில்லை ஊன்றிய கையோடும் வெய்துயிர்ப் போடும் வீரன் கல்லை ஆண்டு உயர்ந்த தோளாய் கண்கணீர் சொரியக் கங்குல் எல்லை காண்பு அளவும் நின்றான் இமைப்பிலன் நயனம்
என்றான்”

இராமனோடு கானகத்தில் இலக்குவன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் உயர்ந்த சித்தரிப்பு இது.

இலக்குவன் அமைத்த பர்ண சாலையைப் பார்த்த இராமன் “தம்பி என்னை ஒருகணமும் பிரிந்த நியாத நீ பர்ணசாலை அமைக்கும் கலையை எப்போதும் கற்றாய்?” என வியந்து பாராட்டினான். அப்பர்ண சாலை வாயிற் காவலனாக 14 ஆண்டுகள் தூங்காமல் கண் விழித்துக் காத்தவன் இலக்குவன். மேலுலகில் பாற்கடலில் ஆதிசேடப் படுக்கையாக இருந்தவன். பூ உலகில் தூக்கமே அற்றவனாக இருந்து ஒரு அழகிய முரண். மேற்பாட்டின் கடைசி வரி. ஓர் அழுத்தமான படிமத்தை, இலக்குவனின் தியாக ஒவியமாகக் காட்டுகின்றது. இராமனுக்கு எப்போது திருமணம் ஆனதோ, அன்றே தான் இலக்குவனுக்கும் ஊர்மிளைக்கும் திருமணம் நடந்தது. மற்ற மூன்று சகோதரர்களும் துணைவியோடு இருந்தார்கள். ஆனால் இனிய, இளைய வயது இல்லற வாழ்வு துறந்து ஒரு முழுத்துறவறம் அண்ணனுக்காகவே பூண்டவன் இலக்குவன். இலக்குவன் தன் ஜோடியைச் சேராதது மாதிரியே, அவன் கண்ணிமையும் ஜோடி சேராமலே இருந்தது என்பது தியாகத்தின் உச்சம்.

ஆரணிய காண்டத்தில் இராமனுக்கு நீர் கொண்டு வரச் சென்ற இலக்குவனை அரக்கி அயோமுகி சிறையெடுத்துச் சென்றுவிடுகிறாள். தம்பியை இழந்து விட்டோமே என்று இராமன்

“என்னைத் தரும் எந்தையரை என்னையரை
பொன்னைப் பொருகின்ற பொலன் குழலாள்
தன்னைப் பிரிவேன் தன்னைத் தான் அலது
உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பலவே”

என “தந்தை, தாயாரை, சீதையைப் பிரிந்தும் உயிர் வாழ்ந்திருக்கிறேன். தம்பி, உன்னைப் பிரிந்து வாழ மாட்டேன்” என்றான் இராமன் பின்னர்

“அறப்பால் உளதேல் அவன் முன்ன வனாய்
பிறப்பா னெனின்வந் துபிறக்கவெனா
மறப்பால் வடிவாள் தொடுமன் உயிரைத்
துறப்பானுறுகின்ற தொடர்ச்சியின் வாய்”

எனக் கூறித் தன்னை வாளால் வெட்டித் தற்கொலை செய்ய முற்படுகிறான். என்றால் இலக்குவனிடம் உள்ள விசுவாசம் எத்தகையது என்பதை உணர வேண்டும்.

கார்காலப் படத்தில், சீதையை மீட்க வானரப்படையோடு வருவேன் என வாக்குறுதி அளித்த சுக்கிரீவன் வரவில்லை. என்ன நிலை என்று பார்த்து வரச் சொல்லி இலக்குவனைக் கிட்கிந்தைக்கு இராமன் அனுப்புகின்றான். சீற்றத்தோடு வரும் இலக்குவன் முன் வெண்ணிற விதவை ஆடை யணிந்து, தாரை ஒரு சமாதானக் கொடி போல் அனுமன் ஏற்பாட்டில் எதிர்ப்படுகிறான். மங்கல அணியைத் துறந்து, மணியணி துறந்து, குங்குமப் பொட்டிழந்து, பொலிவிழந்து தோழியர் கூட்டத்தோடு வரும் தாரையைக் கண்ட இளையவன், தன் தாயாரை நினைந்து கலங்கி நிற்கிறான். பின்னர், அனுமன், அங்கதனால் சமாதானம் அடைகிறான். சுக்கிரீவனைச் சந்திக்கிறான். சுக்கிரீவன் இலக்குவனிடம் மன்னிப்புக் கோரி, நீராடி உணவு உண்ணும்படி வேண்டுகிறான். அப்போது இலக்குவன்

“பச்சிலை கிழங்குகாய் பரமன் நுங்கிய
மிச்சிலே நுகர்வது வேறு நானொன்றும்
நச்சிலேன் நச்சினேன் ஆயின் நாயுண்ட
எச்சிலே அது இதற்கு ஐயம் இல்லையால்”

என்றான். இப்படி ஒரு தவவாழ்க்கை இலக்குவனைத் தவிர வேறு யாரால் சாத்தியப்படும்.

இந்திரசித்தன் பிரம்மாஸ்திரத்தால் உயிர் ஒடுங்கினான் இலக்குவன். மீண்டும் மாருதி எடுத்து வந்த மருத்துமலை மூலிகையால் பிழைத்தான். மயன் தந்த வேலை இராவணன், வீடணன் மேல் ஏவினான். அண்ணன் இராமன் அடைக்கலம் தந்த வீடணனைக் காக்க, அவ்வேலை ஏந்த இலக்குவன் முன்செல்கிறான். அவனுக்கு முன்பு வீடணன் செல்கிறான். அவனை முந்திக்கொண்டு அங்கதன் செல்கிறான். அவ்விருவரையும் முந்தி, அனுமன் செல்கிறான். அண்ணன் அடைக்கலப் பொருளைப் பாதுகாக்கத் தவறினான். அவப்பெயர் வரலாகாது என்று மீண்டும் இலக்குவன் வேலை

“பொன்னின் மார்பிடை ஏற்றனன் முதுகிடைப் போக”
இறுதியில் உயிர்க்கொடையும் இலக்குவன் வழங்கினான். சாம்பவன் சொற்படி அனுமன் மருந்து கொடுக்க உயிர் பிழைத்து எழுகிறான் இலக்குவன்.

அண்ணனோடு அவன் முரண்படும் இடங்கள் இருந்தாலும், பட்டாபிஷேகத்திற்கு முன்புவரை அவன் வாழ்வு ஒரு

விசிறிபோல் இருந்து, அண்ணன் இராமனுக்கு உயிர்க்காற்று வழங்கினான். விசிறி, மறுத்து, மறுத்துதான் காற்று வழங்கும். மறுப்பு இருந்தாலும், விசிறி காற்று வழங்க மறுப்பதில்லை. அந்த விசிறி பட்டாபிஷேகத்தில் கவரி வீசியது. கவரியும் காற்று வீசும். ஆனால் தலையாட்டித் தலையாட்டி, எதிர்ப்பின்றி இசைவோடு பணி செய்யும். அத்தகைய நம்பிக்கையுள்ள அடியவர்கள் இராமராச்சியத்திற்கு அவசியம் என்பதால் “இருவரும் கவரி வீச” என்றான் கம்பன்.

இருவரில் மற்றவன் இராம சகோதரர்களில் இளையவனான சத்துருக்கனன். அவன் மேலுலகில் சக்கரப் படையாய்த் திருமால் கரத்தில் இருந்தவன். அயோத்தியில் அமையும் சூரியகுல ஆட்சித் தேர்க்கு ஒரு தனி ஆழியாய் அமைந்துவிட்டான். பன்னிரண்டாயிரம் இராமகாவியப் பாடல் எண்ணிக்கை என்கிறார்கள். ஆறாயிரம் என்றும் சொல்பவர்கள் உண்டு. ஆனால் சத்துருக்கனன் பேசுவதாக இடம்பெற்றுள்ளது ஒரே பாடல்தான். அவன் பண்பு நலன் என்ன என்பதைக் காட்ட அந்த ஒரு பாடல் போதும். நந்தியம்பதியில், அண்ணன் உறுதி கொடுத்த நாளில் வரவில்லையே என, நெருப்பில் குதித்து உயிர்விடப் போகும் முன் பரதனோடு நெய்குழல் உறும் இழை எனச் சேர்ந்த இருந்த தம்பி சத்ருக்கனனிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை, அண்ணன் இராமன் வரும்வரை ஏற்குமாறு கேட்கிறான். அதற்குச் சத்துருக்கனன்,

“கானாள் நிலமகளைக் கைவிட்டுப் போனானைக் காத்துப் பின்பு போனானும் ஒருதம்பி போனவர்கள் வரும்அவதி போயிற் றென்னா ஆனாத உயிர்விடவென்று அமைவானும் ஒருதம்பி அயலே நாணாது யானா இவ்வரசாள்வேன் என்னே இவ்வரசாட்சி இனிதே அம்மா”

என மறுக்கிறான். மண்ணைத் துறந்து அண்ணன் போனான். கைப்பிடித்த பெண்ணைத் துறந்து அண்ணனுக்காக ஒரு தம்பி போனான். நான் வரும்வரை அயோத்தி மண்ணைக் காக்க வேண்டும் என்ற அண்ணன் ஆணைக்காகவே இருந்த தம்பி இம்மண்ணைத் துறந்து போகத் தலைப்பட்டு விட்டான். அந்த மண்ணின் ஆட்சி எனக்கு வேண்டாம் என்று துறந்தவன் சத்துருக்கனன். மண்ணையும், பெண்ணையும் மற்றவர் துறக்க, எதுவும் வேண்டாம் எனத் தன்னையும் துறந்தவன் சத்துருக்கன். அவன் இலக்குவனோடு இணைந்து கவரி வீச இருந்தான். தன்னலம் கருதாத, தியாக உள்ளம் உடையவர்கள் கவரிகளனால் ஆட்சியாளன் அவர்கள்

சம்மதமாம் தலையசைவிற்கு இசைய ஆட்சி நடத்த வேண்டும்.

பட்டாபிஷேகப் பாட்டின் அடுத்த வரி,

“விரைசெறி குழலி ஓங்க”

இங்குக் கூட சீதையின் பெயர் இல்லை. பெண்மைக்குச் சரிபாதி ஆட்சியில் பங்களிப்பதே இராமராச்சியம். எல்லாப் பெண்களுக்கும் உரியதாக அந்த ஆட்சி அமைய வேண்டும் என்பதால் சீதை பெயர் இடம்பெறவில்லை. பெண்குலத்தின் சார்பாகக் குறிப்பாகச் சீதையே அந்த வரியில் குறிப்பிடப்பெறுகிறாள். இராமராச்சியத்தில் பொறுப்பு வகிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் தாங்க, ஏந்த, கவிக்க, வீச, கொடுக்க, புனைய என்ற வினைச்சொல் இடம்பெறுகிறது. அவர்கள் அரியணை, உடைவாள், வெண்கொற்றக்குடை, கவரி, திருமுடி என்ற ஏதாவதொன்றினைப் பற்றியவர்களாகவே இருப்பதைக் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் பெண் பற்றிக் குறிக்கையில், எந்த ஒரு சார்பும் இன்றி ஓங்க என்ற சொல்லைப் பெய்து சக்கரவர்த்தி பாடுகின்றான். பெருந்தடங்கண் பிறைநுதலார்க்கெல்லாம் பொருந்து செல்வமும், பொருந்து கல்வியும் பூத்த நாடு கோசலநாடு என்பதனைப் பாலகாண்டத்திலேயே கம்பன் பாடியதையும் நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்.

அ தெ ன் ன “வி ரை செ ரி கு ழ லி ?” பெ ண் க ள் தற்சார்புள்ளவர்களாக, வசதி வாய்ப்புள்ளவர்களாக இருப்பதனைக் குறிக்கவே, ‘மணம் செறிந்த கூந்தலையுடையவள்’ என்று கம்பன் பாடுகின்றான். பெண்கள் மணக்கிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். அகில், சந்தனம் போன்றவற்றை எரித்து மற்ற நறுமணமூட்டிகளையும் இணைத்துப் புகையூட்டப்பட்ட கூந்தல் உடையவர்கள் என்னும்போது அவர்கள் வசதி வாய்ப்புள்ளவர்களாக இராமன் ஆட்சியில் இருத்தல் வேண்டும். பெண்களுக்கு நறுமணப் புகையிருக்கலாம். பெண்களால் புகைச்சல் இல்லாத நாடாக இராமநாடு இருக்க வேண்டும். அயோத்தி நாடு பெண்களால் புகைச்சல் ஏற்பட்ட நாடாக இருந்ததைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

பெண்ணின் பாதுகாப்பு, பெண்மையின் பாதுகாப்பு பற்றிய கண்ணோட்டம் காட்டவே இப்பாடல் வரியில் சீதை குறியீடாகப் பேசப்படுகின்றாள். சீதாயணம் எழுதப்பட்டால், காமத்தால் பெண் இரையாவதும் கூடாது: பெண்ணுக்கு

இரையாவதும் தகாது என்பதே காப்பியப் பண்பாக அமையும். உழுபடைச் சால் கோட்டில் பிறந்த சீதை, இலக்குவன் கோட்டைத் தாண்டியதால் தன்னைக் கோட்டை விட்டுக் கேட்டை அடைந்தது, பொன்மான் போன்ற போகப் பொருட்கள் மீது அதீத ஆசையால் அல்லவா?

மகனைப் .போன்ற இலக்குவனைத் தகாதன சொல்லிச் சீதை. விரட்டுகிறாள். நீ போகாவிட்டால் தீக்குளிப்பேன் என மிரட்டுகிறாள். இனி இராமன் வாரான் என அசோகவனத்தில் தற்கொலை செய்ய முயல்கிறாள். இத்தகைய குற்றங்கள் நீங்கிய வளாகத் தீக்குளித்து நெருப்பிலே இருந்து புதிதாகப் பிறந்து வருகிறாள். பெண்ணியல்பில் சீதை இழைத்த பிழைகள் அற்ற பெண்மையே இராமராச்சிய அடையாளம். சந்தனமும் அகிலும், நறுமணப் பொருட்களும் இயல்பாய் இருப்பதைக் காட்டிலும், நெருப்பிலிடும் போது அதிக மனத்தோடு விளங்குவதைப்போல ஒரு தீக்குளிப்பிற்கும் பிறகு, மணத்தோடிருக்கிறாள் என்பதைச் சொல்லவே விரைசெறி குழலி ஓங்க” என்றான் கம்பன்.

“ஐயா” என்றேன். நிறுத்தி விழி உயர்த்தினார். மலைமீதிருந்து குதிக்கும் அருவி, டைனமோக்களைச் சுழற்றும் போது, மின்சக்தி பிறக்கிறது. தண்ணீரே விளக்கெரிக்கும் தன்மையைப் பெற்று விடுகின்றது. அதனைப் போலத்தான் மாணவர்களின் ஐயங்களை ஐயா தடையென்று கருதியதில்லை. அருவிக்குப் புனல் மின் நிலைய டைனமோக்கள் எந்த நாளும் தடையாயிருக்க முடியாது.

“ஐயா சீதை செய்த பிழையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டி, அவையெல்லாம் நீங்கிய பெண்மையே, இராமன் ஆட்சியின் அடையாளம் என்கிறீர்கள். அவளின் நல்லகுணங்களும் அடையாளமாக ஒரு குறிக்கோள். இலட்சியப் பெண்மையின் குறியீடாகவும் இருக்கலாம் அல்லவா?” என்றேன். ஐயா, “ஓர் இருண்ட பின்னணி சொல்லி, அந்தப் பின் புலத்தில் காட்டினால் சீதையின் சிறந்த பண்பு வைரங்கள். மின்னும் அல்லவா” என்றார்கள்.

நான் “இராமனிருக்கும் இடம், துன்பம் நிறைந்த காடாயினும், அதுவே அயோத்தி என்ற துணிவு; கணவனைப் பிரியாது. கானகம் தொடர்ந்த இளம் பிடிவாதம், “நின் பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு” என்ற இராமன்பால் கொண்ட அன்பு; மாடத்தில் இருந்து கண்ணும் இதயமும் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய நிகழ்ந்த காதலுணர்வு, சுயம்வர

வில்லொடித்தவன் தான் விரும்பிய அந்த ஆடவன் இல்லையேல் உயிர் விடுவேன் என்ற கற்பொழுக்கம்; கானகத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கும் முன்பே, அயோத்தியின் புறநகர் வந்த உடனேயே வனம் வந்துவிட்டதா? என்று கேட்ட மென்மை; ஆட்சியைப் பறித்த கைகேயியின் பால் சினமின்மை, ஆட்சி இழந்ததால் வருத்தம் அடையாமை, காட்டிலிருந்து திரும்பிச் செல்லும் தேர்வலான் சுமந்திரனிடம், 'சிறக்கும் மாமியர்க்கு வணக்கம்' சொன்ன பணிவு தான் வளர்த்த பூவையையும், கிளியையும், கண்காணித்துக் பேணிப் பாதுகாக்கச் சொன்ன. உயிர்நேயம் அனுமன் "என் தோள் மீது ஏறிக் கொள்ளுங்கள், அசோகவனம் விட்டு, அடுத்த நொடியே அண்ணல் இராமன் திருவடிகளில் கொண்டு சேர்க்கிறேன் அன்னையே" என்றதற்கு இராவணன் என்னைக் கள்வன் போல் சிறையெடுத்தான். அப்படி ஒரு விடுதலையை நான் விரும்பவில்லை. நீ குரங்கென்றாலும் ஆண் : உன்னைத் தீண்டுதல் ஏற்படையதல்ல எனவே வேண்டாம் என மறுத்த கற்பின் மேன்மை; எல்லை நீத்த உலகங்கள்யாவும், என் சொல்லினால் சுடுவேன் : நானே என்னை விடுவிக்க முடியும். என் கணவன் வில்லினால் எனை மணந்தார்: அந்த வில்லாற்றாலாலேயே என்னை மீட்க வேண்டும்.

அப்படி, என் கணவர் வில்லின் ஆற்றலுக்கு மாசேற்படுத்தி நிகழும் மீட்சி எனக்கு வேண்டா என்ற பெருமிதம், பதிபக்தி, கொடுமைப் படுத்திடும் அசோகவனத்தில் அரக்கியாரைக் கொன்று விடவா என அனுமன் கேட்டபோது, கூனியின் கொடியார் அலரே, எனப் பகைமகளிருக்கும் அருளிய கருணை; புழுதி படிந்த கோலத்தோடே என் கணவரைச் சந்திப்பேன் அலங்காரம் வேண்டாம் என்ற மன உறுதி, இராமனேதான் தங்களைச் சீரோடு தருக எனக் கட்டளையிட்டான் என்று வீடணன் சொன்னவுடனேயே ஏற்கும் பணிவு; அன்னியன் இருப்பில், மது, மாமிசம் உண்டனை; சாதியால், தக்கவழி போதியால் என, பொருத்த மற்ற இராமன் வார்த்தைகளைப் பொறுத்தல்; இளையவனை அக்கினிப் பிரவேசத்துக்குக் கண்ணால் ஆணையிட்டுத் தீழுட்டச் சொல்லும் திட்பம்; நெருப்பினையே சுட்டுத் தன்னை நிரூபித்த கற்பொழுக்க மாண்பு; இவை எல்லாவற்றையும் விட, ஆசைகாட்டியும், அச்சுறுத்தியும் இராவணனின் தகாத ஆசைக்கு இணங்காது. ஒருதலைக் காதலே பேரழிவு நிகழ்த்தும் நிலையில், பத்துதலைக் காதலால் எவ்வளவு பாதகம் விளையும்

என்பதைப் பொருட்படுத்தாத, தாக்கிப் பிடிப்பதல்ல வீரம், தாக்குப் பிடிப்பதே வீரம் என்று காட்டிய தறுகண்மை, ஆகிய நற்குணங்களுக்கு அணியென விளங்கும் சீதை போல் இராமராச்சியப் பெண்கள் அமைய வேண்டும் என்பதாலேயே “விரைசெறி குழலி ஓங்க” என்றான் கம்பன் என்று கொள்ளலாமா” என்று கேட்டேன்.

“டேய் காதர், தலைச்சுமை இறக்கியது போலில்லை : என் கர்ப்பச் சுமை இறக்கியது போலிருக்குடா” என்றார் ஐயா.

பட்டாபிசேகப் பாட்டின் அடுத்த வரி “வெண்ணையூர் சடையன் தங்கள் மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி” என ஐயா அவர்கள் வகுப்பினைத் தொடர்ந்தார்கள்.

இராமனுக்கு உயிரனைய சானகியின் மீட்சிக்கு யார் வேர்க் காரணம் என்பதை இராமனை அன்றி வேறுயார் சரியாகக் கூற முடியும்? இராவணன் தோல்வியடைய வீடணன் தான் மூல காரணம். அதனாலேயே “வீடணனார் தந்த வெற்றி” என்பது இராமன் கூற்று. வீடணன் மகள் திரிசடை அசோகவனத்தில் சீதைக்குத் துணையாயிருந்தாள். இராவணனும், அரக்கிமார்களும் அன்றாடம் இழைத்த கொடுமை தாளாமல் சீதை மறுகி மாண்டிருப்பாள். சீதைக்கு மயக்கம் ஏற்பட்ட போதெல்லாம் உயிர்க் காற்று ஊட்டிக் காப்பாற்றியவை திரிசடை வார்த்தைகளே. சீதை இறந்திருந்தால் இராவண வீழ்ச்சி சாத்தியமே இல்லை. இராமனுக்குச் சீதை கிடைக்கத் திரிசடையப்பன் காரணம். நமக்கு இராமாயணம் கிடைத்திட ஒரு சடையப்பன் காரணம். வள்ளல் திருவெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்பன் ஆதரித்திருக்கா விட்டால் கம்பன் இராமகாதை பாட வாய்ப்பற்றுப் போயிருக்கும். அயோத்திக்கு இராமன் என்ற புவிச் சக்கரவர்த்தி கிடைத்தது ஒரு சடையப்பனால் என்பது நிஜமான உண்மை.

சோழநாடு சோறுடைத்து என்பார்கள். சோழநாடு கம்பனுக்குச் சோறு போடவில்லை. மாறாகத் திருவெண்ணெய் நல்லூர் தொண்டைநாடு சோறு போட்டது. தொண்டைநாடு சான்றோர் உடைத்தல்லவா. உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை என்பதற்கு கூறியவர்களை அருங்காட்சியகத்தில் தான் தேட வேண்டும். உப்பிட்டவரை, ஏன் சாப்பிட்ட வரை, கூட நினையாதவர் உலகமிது. அவ்வுலகில் தன்னை ஆதரித்த வெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்ப வள்ளலை வையம் வாழும் நாள் வரை வாழப்போகும் தன் காவியத்தில், பல

இடங்களிலும், பட்டாபிசேகப் பாட்டைப் பயில்வோர், கேட்டோர், சொன்னோர்க்குச் சொர்க்கம் நிச்சயம் என்று சொல்லப்பட்ட பாட்டில் இடம்பெறச் செய்த கம்பன் நன்றியுணர்வு காலம் நகலெடுக்க முடியாதது. அரியது. காலம் கணித்துச் சொல்ல முடியாத தொல்பழங்காலத்துக் கதை ஒன்றில், கிபி 9 ஆம் ஆண்டு நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வள்ளல் சடையப்பனைக் கம்பன் நினைவு கூர்வதும், பதிவு செய்திருப்பதும் அசைபோடத் தக்கதாகும்.

மக்கள் நலப் பணிகளை முழுக்க அரசே செய்து விட முடியாது. ஈர உள்ளம் பெற்ற பெருந்தகைகள், செல்வத்துப் பயனே ஈதல் என்பதுணர்ந்து, அவர் வாழும் பகுதியுள்ள வெகுமக்களுக்கும், அறிவுசார் பெருமக்களுக்கும் உதவினால், ஒழிய, மக்களுக்கான நலப்பணிகள் முழுமையடைய முடியாது. இராமராச்சியம் போன்ற குறிக்கோள் அரசில் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக விவசாயக் குடி இருக்க வேண்டும். நாற்று முடி மன்னவர்களாம் உழவர்களே நாட்டு முடியை உறுதிசெய்தல் வேண்டும். இதனை வலியுறுத்தவே வெண்ணையூர் சடையன் தங்கள் மரபுளோர் ‘மகுடத்தைக் கொடுக்க என்று பாடினான் கம்பன். ஆண்மை என்பது ஆண் தன்மை இல்லை. ஆளும் தன்மை. ஆகத் தொழில்களிலேயே ஆண்மை உள்ள தொழில் “வேளாண்மை” மட்டுமே. ‘சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால், உழந்தும் உழவே தலை’ என்பது வள்ளுவமுப்பாட்டன் வாக்கு. தலை தானே முடியைத் தாங்க வேண்டும்.

பட்டாபிசேகப் பாட்டின் அடுத்த வரி “வசிட்டனே புனைந்தான்” என்பதாகும். தசரத குமாரர்களுக்கு வித்தை கற்பித்த ஆசிரியன்; குரு வசிட்டர் .

“ உபநயன விதி முடித்து

மறையோது வித்து வளர்த்தானும் வசிட்டன்காண்

என்று சகைனுக்கு இராம இலக்குவரை அறிமுகம் செய்யும் போது, இவ்வாறு விசுவாமித்திரர் கூறியதாகக் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றான். இராமனுக்கும், மற்ற சகோதரர்களுக்கும் பெயர் சூட்டிய வரும் விசிட்டரே. முதன் முதலாகத் திட்டமிட்ட இராமப் பட்டாபிசேகத்திற்கு அனைத்து முன்னேற்பாடுகள் செய்து, அரசர் ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் பற்றி அறநெறிகளை இராமனுக்கு அறிவித்த வரும் விசிட்டரே.

எவன் பட்டம் பெறுகிறானோ அவனை விட உயர்ந்தவரே. பட்டம் வழங்குதல் முறையாகும். பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் (vice-Chancellor) அவரை விடச் சற்று ஒருபடி உயர்ந்தவர் கல்வி அமைச்சர் (Pro-Chancellor) வேந்தர் ஆளுநர் (Chancellor) அவரை விட உயர்ந்தவர். பட்டம் வழங்குவோர் தகுதிப் படிநிலை இவ்வகையில் வரையறுக்கப்பட்டது.

தெய்வீக அவதாரத்துக்குப் பட்டம் சூட்டத் தகுதி தெய்வத்திற்கு உண்டு. ஏனென்றால் மாதாவாகவும், பிதாவாகவும், குருவாகவும், இவை மூன்றும் இணைந்த தெய்வமாகவும் இருப்பவன் ஆசிரியன். அவதாரம் உயர்ந்தது. அதனினும் ஆசிரியத் தெய்வம் உயர்ந்தது. மாணவன் தலைக்கு மேலே. அவதாரத்தின் தலைக்கு மேலே மகுடம், மகுடத்திற்கும் மேலே இருக்கக் கூடிய தகுதி ஆசிரியன் கரங்களுக்குத்தான். இலட்சிய இராமராச்சியத்தில் உயர்ந்த இடம் ஆசிரியருக்கே என்பது வசிட்டனால் விளங்குகிறது? அனுமனே, அங்கதனே, பரதனே, இருவரே, குழலியே, மரபுளோரே என்று குறிக்கப்பெறாமல் வசிட்டனே புனைந்தான்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் ஆசிரியர் மேன்மை உறுதியாகின்றது. ஆசிரியன் கை ஞானதானம் வழங்கும் கை. தானங்களிலேயே உயர்ந்தது ஞானதானம் தான். நெற்குவியலில் இருந்து நெல்லைத் தானமாகக் கொடுக்கிறான் என்றால், குவியலில் நெல்குறையும், கருவூலத்திலிருந்து பணம், நவரத்தினங்கள், பொன் அள்ளிக் கொடுக்கிறான் வள்ளல் என்றால், கருவூல நிதியம் கட்டாயம் குறையும். அன்னதானம் கூட அப்படித்தான்.

“A learning teacher is a burning lamp” அகல்விளக்கு தன்னைப் போல் ஆயிரமாயிரம் விளக்குகளுக்கு ஒளி கொடுத்தாலும், அகல் விளக்கின் ஒளி குறைவதே இல்லை. அழியாச் செல்வமாம் கல்வியைத் தானமாகக் கொடுப்பவன் கைகள் எவர் கைக்கும் கீழருக்கக் கூடாது. எப்போதும் மேலே இருக்கும் “என்று ஆசிரியர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே” ஐயா என்றேன், வழக்கம்போல, அவருக்குக் கொஞ்சம் ஓய்வு கொடுக்கலாம் என்ற விருப்பத்தில். என்ன என்றார்?

“புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்களைப் புதுச்சேரியில் ‘வாத்தியார்’ என்று எல்லோரும் சொல்வார்கள். புதுச்சேரியில் ‘வாத்தியார் வீடு’ என்று யாரைக் கேட்டாலும், பாவேந்தர் வீட்டை அடையாளங்

காட்டி விடுவார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நிதி திரட்டிப் புரட்சிக் கவிஞர்க்கு பொற்கிழி ரூபாய் 25 ஆயிரம் வழங்கினார். பொற்கிழியை ஒரு தட்டில் வைத்து “கவிஞரே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். பாவேந்தர் “ஒரு பெரிய அரசியல் இயக்கத்துத் தலைவர் நீங்கள். பேரறிஞர் கையால் பெறுவதே பெருமை. எடுத்துக் கொடுங்கள்” என்றார். இல்லை, இல்லை “வாத்தியார் கை” எப்போதும் ஓங்கி, மேலேதான் இருக்க வேண்டும். எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். தட்டு உங்களுக்கு எப்போதும் வந்துவிடக்கூடாது அல்லவா என்றார்.

பாவேந்தர் “எந்தக் கூட்டமாயிறும், கைதட்டு உங்களுக்குத் தானே என்றார்.” அந்த அண்ணாவும் உங்கள் பேச்சை ரசித்துக் கைதட்டி யவர் தானே என்றேன். வாரி அள்ளிக் கொள்ளலாம் என்பது போல ஐயாவின் முகத்தில் அவ்வளவு பெருமிதம். ஐயா வகுப்பு தொடர்ந்தது.

“கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு” என்று பாட்டைப் பாடினான் பாரதி. உடன் இருந்த நண்பர் ‘என்ன சான்று?’ என்று கேட்டார். “புகழ்க் கம்பன் பிறந்த பிறந்த தமிழ்நாடு” என அடுத்த வரியைப் பாரதி பாட, அமைதியானார் நண்பர். ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு இல், இன், உதாரணம் சொல்லும் இலக்கண ஆசிரியர் “கல்வியின் பெரியன் கம்பன்” என்றே எடுத்துக்காட்டுகிறார். கல்வியின் பெரியன் கம்பன் ஒரு குறிக்கோள் ஆட்சியில் ஆசிரியன் அல்லது வேறு யார் உயர்ந்த இடம் பெற முடியும் என்பதை உணர்த்தவே ‘வசிட்டனே புனைந்தான்’ என்றான். அந்தக் காலத்தில் ஆசிரியரை ஆச்சார்யர் என்றழைப்பதே வழக்கம். ஆசிரியன் வெறும் குறை நீக்குபவன் மட்டுமல்லன். ஆச்சார்யம் என்றால் ஒழுக்கம் என்பது பொருள். மாணவனின் நல்லொழுக்கம் தனக்கு ஆசிரியனே பொறுப்பு. ஒழுக்கத்தைப் பேசுபொருளாய்ச் சொல்பவன் ஆசிரியனா? இல்லை அவனே ஒழுக்கசீலனாக இருந்து காட்டுபவன். பண்புள்ள ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கும் ஆசிரியர்களுக்கே நல்லாட்சியில் உயர்ந்த நிலை இருத்தல் அவசியம் என்பதால் “வசிட்டனே புனைந்தான்” என்றார் கம்பன்.

பாட்டின் இறுதிச் சொல் “மௌலி என்பதாகும். மௌலி என்பது அரசுப் பட்டத்தின் அடையாளமாம் முடி ஆகும்.

அரசனின் தலையில் சூட்ட வேண்டிய முடியைப் பாட்டின் அடியில், கடைசி அடியில் வைத்தது ஏன்?

பாலுக்குச் சீனி வேண்டும் என்ற குரலுக்கு முன்னுரிமையா? கூழுக்கு உப்பு வேண்டும் என்ற குரலுக்கு முன்னுரிமையா? என்றால் சமூகத்தின் உச்சியில் இருப்பவர்களுக்கான ஆட்சி என்றால் பாலுக்குச் சீனி, அடி மட்டத்தில் உள்ளவர்க்கான ஆட்சி என்றால் கூழுக்கு உப்பு என்ற நோக்கில்தான் அமையும். இராமராச்சியம் என்பது அடிப்படை வாழ்வாதாரங்களுக்காகக் அல்லப்படும் மக்களுக்கான ஆட்சி என்பதனாலேயே பாட்டின் அடிக்கு முடி இறங்கியுள்ளது. அரசன் தலையில் முடியேறுவது முக்கியமில்லை. அடிமட்ட மக்கள் மேலேறுவதுதான் முக்கியம். கிணறிருக்கும் வீடுகளில் பாதாளக் கரண்டி என்று ஒரு கருவியிருக்கும். கிணற்றுக்குள் விழுந்து, கீழே இருக்கும் பாத்திர பண்டங்களை மேலெடுத்து வருவது அதன் வேலையாகும். ஒரு நல்லரசு கீழ்மட்ட மக்கள் இருக்கும் இடம் நோக்கி இறங்கி வந்து அவர்களைத் தாழ்நிலையிலிருந்து மேல்நிலைக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். அதனைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டவே அரசு முடி (மௌலி) அடிக்கு வந்து விட்டது.

உச்சிவான் உயரங்களில் இராஜாளிகள் பறக்கலாம். முட்டையிட அவை மண்ணுக்குத் தான் வந்து தீர வேண்டும். உயர் மட்டத்தில் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டாலும், அவை வேர்ப்பலாவைப் போல கீழேயே பலன் தரவேண்டும். மக்களுக்கு எளிதில் அந்தத் திட்டப் பலன்கள் கிட்டுவதாக, வெகு மக்களுக்கு எட்டுவதாக அமைய வேண்டும்.

இலட்சிய அரசில் ஆட்சியாளன் தென்படுவதைவிட, ஆட்சியே முதன்மையாகத் தென்பட வேண்டும். நம் உடலை முளை ஆள்கிறது. அனைத்து உறுப்புகளையும் இருந்த இடத்திலிருந்தே செயல்பட வைக்கிறது. ஆனால் வெளிப்படையாகத் தோற்றப்படுத்திச் கொள்வதில்லை. மறைவாகவே இருக்கிறது. வேரைப் போலவே மௌலி அடியில் இருக்கிறது. அதுதான் 'அரசு, மரத்தின் வேர். ஆளுகை என்பது ஆட்சியாளனுக்கு மலர்ப்படுக்கை அல்ல முள் படுக்கை. சேரன் செங்குட்டுவன், பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன், செங்கோல் வளைந்த செய்தி, அயல்நாட்டவர் செவியை அடைவதற்கு முன்பே, அவனுயிர் உலகை விட்டுப் பிரிந்த செய்தியைச் சுட்டிக்காட்டி

“மழைவளம் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழை உயிர் எய்தின் பெரும்பே ரச்சம்
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
துன்பம் அல்லது தொழுதகவு இல்”

என்று குறிப்பிடுவதைச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைக்கிறது. மௌலி (முடி) வேரைப் போல அடியில் இருக்கிறது. வேர்கள் மண்ணுக்குள் புழுக்கத்தில் இருக்கும். அப்படி ஆனால் தான் கிளைகள் காற்றோடு மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும். மணிமுடியே ஆட்சி மரத்தின் ஆணிவேர். அதனாலேயே கம்பன் அதனைப் பாட்டின் கீழே வைத்துள்ளான்.

ஐயாவின் வகுப்பு நிறைவு பெற்றது. தற்போது அதனைப் பதிவு செய்து, இந்த நூல் எழுதுகையில் இன்னும் பல எண்ணங்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. வளையல் உடைந்து துண்டாகும். அதனை எடுத்து ஒரு நிச்சலனமான குளத்தில் எறிந்தால், முழு வட்டங்களை எழுப்பும். கருணையற்ற காலம் அவரைப் பறித்து விட்டாலும், அவர் பற்றிய எண்ணங்கள் முழுமையை நோக்கியே, சிந்திப்பவர்களைச் செயல்படத் தூண்டுகிறது.

இராமன் தலையில் இருக்க வேண்டிய முடி ஏன் கீழே வந்தது? அது இராமாயணத்தின் குறியீடு. திருமால், அரக்கர்களின் ஆணவ அடையாளமான இராவணனை அழிக்க, மேலுலகை விட்டுக் கீழே பாருலகத்திற்கு வந்தான். அதனை நினைவுபடுத்துவது மாதிரியே, பாட்டின் மேலே இருக்க வேண்டிய முடி, அடிக்கு வந்தது. மௌலியின் அவதாரம் என்று இதனைச் சொல்லலாம். முற்றதிகாரம் பெற்று ஆதிக்கம் செலுத்தி மக்களை அழிக்கும் நவீன இராவணர்களை முடிவு கட்டும் ஆட்சியாக இராமராச்சியம் அமையும் என முன்மொழிகிறது 'மௌலி' என்று முடியும் பாட்டின் இறுதிச்சொல்.

அண்ணன் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்கள்,

“நான் மௌலி
எல்லோரும்
இறைவன்
திருவடியை அடைய
விரும்புவார்கள்
ஆனால் நானோ
அவன்
தலையில் அமர முயன்றேன்
அதனால்
பதினான்கு ஆண்டுகள்
எவர் தலையிலும்
அமர முடியாத படி
தண்டனை பென்றேன்”

என்று கம்பன் கழகக் கவியரங்கில் பாடினார். கவிச்சக்கரவர்த்தி இராமபக்தன். எனவே முடியை, அடியில் வைத்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது.

மேலும் அந்தத் திருமுடிக்கும் கற்பு புண்டு. இராமனுக்குரிய 'மௌலி' சிறிது காலம் பரதனுக்கு உரியதாகக் கருதப்பட்டது என்பதால் மௌலியின் கற்பில் மாசுபடிந்தது. கௌதம முனிவர் மனைவியின் கற்புக்கு இந்திரனால் ஊறு நேர்ந்த பொழுது, அவளைக் கல்லாகச் சபித்தார். தயரதன் மகன் இராமன் காலடிபட்டு அவள் சாப விமோசனம் அடைந்து, மீண்டும் பழைய தூயநிலை அடைவாள் என்றார். அதன்படியே இராமன் காலடித்துகள் அகலிகைக் கல்லின் மீது பட்டது. ஒருவர்க்குரிய ஒன்று வேறு ஒருவருக்கு உரிமையானதால் மாசடைந்த அகலிகை கற்பொழுக்கம் தூய்மை அடைந்தது. அவ்வண்ணமே "மௌலியும்," இராமன் காலடியில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பட்டாபிசேகப்பாட்டே திருமால் அவதாரமாம் இராமன் வடிவம்தான். பாட்டின் அடியே இராமன் திருவடி தான். முடியை அடியில் வைப்பதன் மூலமாகச் கற்பில் விழுந்த களங்கம், நீங்க சிம்மாசனம் வேண்டும் என்பத கம்பன் விழைவாக இருக்க வேண்டும்.

ஒரு புட்டி
தண்ணியால்
வாக்காளர்கள்
அழுக்காகிவிடுகிறார்கள்

சலவை
நோட்டுக்களுக்காக
அழுக்காகிவிடுகிறார்கள்

ஒரு பொட்டலம்
பிரியாணிக்காக நாக்கினை
ஆம். வாக்கினை விற்கிறார்கள்

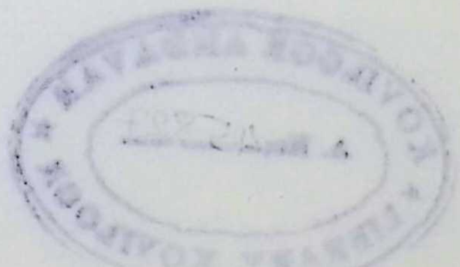
வாங்கியவர்கள்
அவர்களின்
சந்ததிகளின்
எதிர்காலத்தையே தின்று
ஏப்பம்விடுகிறார்கள்

மூக்குத்தி
கொடுத்துவிட்டு
அவர்கள்
மூச்சையையே திருடிவிடுகிறார்கள்

பிளாஸ்டிக்
குடங்களைக் கொடுத்துவிட்டுத் தண்ணீரைக்
தனியார் கம்பெனிகளுக்குத்
தாரை வார்க்கிறார்கள்

அதனால்
உரியவர்களுக்கு
ஆட்சி போகாமல்
துகில்
உரிபவர்களுக்கு
மானம்
உரிபவர்களுக்கு
உயிர்
உரிபவர்களுக்குப்
பாரதத்தில் ஆட்சி
பாத்தியமாகிறது

இத்தகைய
அரசு இழுக்குகள்
நீக்குவதாக
இராமராச்சியம்
அமைய வேண்டும்
வெளுப்பதாக வந்து
அழுக்காகி விட்ட
வண்ணார்களையும்
வெள்ளாவி வைத்து
வெளுப்பதற்கு
இராமராச்சியம்
அமைய வேண்டும்“

பட்டாபிசேகப் பாட்டை ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்க
வேண்டும். இராமன் ஆட்சி விலங்குகட்கும், அதன்
வாயிலாக மலைகட்கும், காடுகட்கும், அரணாயிருக்கும்.
அரசர்சூலம், அந்தணசூலம், அடிப்படைத் தொழில்

சமுகத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சடையன்குலமாம்
வேளாளர்குலம், வணிகர்குலம் ஆகியவற்றும் உரிய
இடஒதுக்கீடு இருக்கும். பெண்ணுக்கும் சரிபாதி இடமிருக்கும்
என்பதைப் பட்டாபிசேகப் பாட்டு உணர்த்தும் செய்தி
ஆகும்.

நடையன் அடியவன் அனுமன்-ஆட்சி

நடப்பு

படையன் அங்கதனால் நாட்டுப்

பாதுகாப்பு

குடையன் பரதனால்-அருள் குவிக்கும் நிழல்

சேர்ப்பு

இடையன் இலக்குவன் சத்துருக்கனால் அதிகார அடைசல்

தவிர்ப்பு - நறுமணக் குழல்

உடையன் சீதையாலே பெண்

உரிமைகள் ஏற்பு

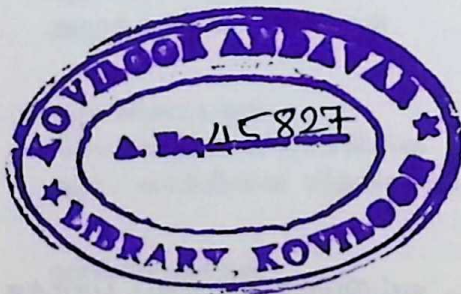
சடையன் குலத்தாராலே-அரசு

முடியின் படைப்பு குருஞானம்

உடையன் வசிட்டனாலே

உயர்ராமன் முடிகவிப்பு”

பேராசிரியர் ஐயா இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்
வகுப்புகளும் இலக்கியக் கூட்டங்கள்தாம். இலக்கியக்
கூட்டங்களும் வகுப்புகள் தான். ஆபுத்திரனின் பிச்சைப்
பாத்திரத்தை, அட்சயபாத்திரமாக்கிட ஒரு பிடி அன்னமிட்ட
ஆதிரைதான் ஆர்.ஆர்.ஐயா.

சங்க நூல்கள், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், திருமுறைகள், கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம், பாரதி என்று அனைத்து நூல்களிலும் ஈடுபட்டு, ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணிய பல நயங்களைக் கண்டுரைத்த எங்கள் ஆசிரியரின் பரந்துபட்ட அறிவினை எண்ணி, வியந்தவாறே மகிழ்ந்து, இந்த நூலினில் ஆழ்ந்தேன். இன்று மேடைகளில் அவர் கண்டுரைத்த நயங்களையெல்லாம் தாமே கண்டதாக உரைக்கும் பலரைக் கண்டு உள்ளத்துள் சிரித்துக் கொள்கிறேன். எங்கள் ஆசிரியர் சுயம்புவாய் மலர்ந்தவர். இந்நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு அவர் பெருமை நன்கு விளங்கும். அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் கடந்தும் பசுமரத்தாணியாய் என் உள்ளத்தில் பதிந்திருப்பது போல, அப்துல் காதர் உள்ளத்திலும் எங்கள் ஆசிரியரின் வார்த்தைகள் பதிந்திருப்பதைக் கண்டு உவகை அடைகிறேன்.

- முனைவர் சோ.சுத்தியசீலன்

கலைபயில் தெளிவும் கட்டுரை வன்மையும் ஓர் ஆசிரியர்க்கு வேண்டிய பண்புகள் என்பார் நன்னூலார். இந்தத் திருச்சிப் பூனூலார்க்கு வாய்த்த மென்னூலார் தாம் என்பதை இந்தப் பொன்னூலில் பரக்கப் பந்தி வைத்துள்ளார் கவியருவி அப்துல்காதர் அவர்கள். ஆசிரியப்பாவான தம் பேராசிரியர்க்குத் தப்பாமல் வந்து வாய்த்த இன்னிசை வெண்பாவான நூலாசிரியரின் பேனாமுனை உழுத வரிகளில், பாரசீகக் கவிஞர் ஃபிர்தவஸ் அவர்கள் காதல் நடைபோடுகிறார்: பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்கள் உரையாடல் உளர்வலம் போகின்றார்: பூங்காவில் பிச்சை எடுக்கும் ஆளைச் "சகோதரரே" என்றழைக்கும் ருஷ்ய எழுத்தாளர் லியோ டால்ஸ்டாய் கருணைக் கால்வைத்துக் கடுகி நடைபயில்கிறார்.

- தமிழ்ச்செம்மல்
புலவர்.வே.பதுமனார்